UN ARANJAMENT
ÎNDRĂZNEȚ
JOANNA SHUPE

COLECȚIA

Iubiri de poveste

SERIA „CEI PATRU SUTE"

Lady Honoria Parker, fiica unui conte respectabil, este găsită într-o postură rușinoasă alături de un tânăr artist, la un dineu organizat chiar de tatăl ei. Pentru a scăpa de bârfele înaltei societăți din Londra, contele își trimite fiica la New York, pentru a-și găsi un logodnic potrivit statutului ei. Ajunsă aici, Nora este hotărâtă să încheie o logodnă falsă cu un bărbat cu o reputație scandaloasă, pe care tatăl ei să nu-l accepte, astfel ca ea să fie liberă să se întoarcă la artistul ei iubit. Și cine ar fi cel mai potrivit pentru această înțelegere? Desigur, Julius Hatcher – un magnat diavolesc de chipeș, client permanent al ziarelor de scandal.

Julius are tot ce își dorește, mai puțin acceptul înaltei societăți din New York. Deși este intrigat de propunerea Norei, acceptă înțelegerea, atras de faptul că alături de ea poate pătrunde în lumea bună din oraș. Dar spre groaza Norei, Julius se transformă în logodnicul perfect, fermecându-i pe cei pe care trebuia să-i jignească. Se pare că Julius are propriul plan secret, unul care va rezolva misterul întunecat din trecutul lui... și poate îl va transforma în bărbatul pe care Nora îl poate iubi cu adevărat.

Cea mai bună carte a lunii pe site-ul Amazon!
Nominalizată la RT Reviewer's Choice Award!

Joanna Shupe a avut un debut fulminant cu seria „Minciuni periculoase", impunându-se ca una dintre cele mai bune noi scriitoare de *historical romance*.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-3080-3
9 786063 330803

Alma

JOANNA SHUPE

Un aranjament îndrăzneț

A Daring Arrangement
Joanna Shupe
Copyright © 2017 Joanna Shupe
Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Un aranjament îndrăzneț
Joanna Shupe

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SHUPE, JOANNA
Un aranjament îndrăzneț / Joanna Shupe
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-3082-7

I. Arhire, Elena (trad.)

821.111(73)-31=135.1

JOANNA SHUPE

Un aranjament îndrăzneț

Traducere din limba engleză
Elena Arhire

LITERA
2018

Aceasta este o lucrare de ficțiune. Numele, personajele, locurile și întâmplările sunt produsul imaginației autorului sau sunt folosite cu titlu fictiv și nu trebuie interpretate ca fiind reale. Orice asemănare cu evenimente, locuri, organizații sau persoane reale, trecute în neființă sau în viață, este complet întâmplătoare.

Celor care persevereză și nu renunță niciodată, nici măcar atunci când le este foarte greu.

Capitolul 1

Thirty-Seventh Street și Fifth Avenue
New York City, februarie 1890

Plafonul din metal mai avea puțin și li se prăbușea în cap.

Lady Honoria Parker mai ridică o dată privirea, fascinată de ceea ce se întâmpla la etajul al doilea de la Sherry's, unul dintre cele mai exclusiviste restaurante din New York. Fiecare bătaie zgomotoasă și fiecare bufnitură îngrozitoare venită de deasupra zguduiau imensul candelabru din aur și cristal din salonul principal și îi făceau să tresară pe chelnerii în uniforme negre. Se auzeau de parcă sus era o hoardă de elefanți.

După cele văzute și auzite în ultima lună despre americanii nesăbuiți, Nora nu ar fi fost deloc surprinsă chiar *să fie* elefanți. Nimic nu părea interzis acolo, nici o idee nu era prea îndrăzneață sau prea nebunească. Case uriașe, asemenea moșiilor de la țară ale englezilor, se aliniau pe Fifth Avenue. Marmura importată, granitul luminos și poleiala strălucitoare te orbeau la fiecare colț de stradă. Clădiri înalte se înălțau spre cer. La New York, simțeai o nevoie aprigă să cumperi mai mult, să construiești mai mult, să *faci* mai mult. Toate acestea o făceau să îi fie dor de străzile murdare, aglomerate și totuși civilizate ale Londrei.

– Nora, dragă!

Vocea blândă a mătușii o întrerupse din reverie.

– Domnul Van Rensselaer ți-a pus o întrebare.

Ea se întoarse spre bătrânul îndesat din dreapta. Unchiul ei organizase cina, una dintre nenumăratele întâlniri al căror scop era ca ea să își găsească soțul *potrivit*. Dar ideea căsătoriei cu un bărbat suficient de bătrân încât să îi fie tată îi făcea Norei pielea de găină. Nici măcar mătușa ei nu era de acord cu Van Rensselaer, spunând

că acesta era „o pereche de sprâncene stufoase cu un băț înfipt în posterior".

Trebuie spus că Nora își adora mătușa.

Ba, și mai important, Nora nu își dorea ca bărbat un american potrivit, nu când un artist mai mult decât adecvat o aștepta în Londra. Din păcate, tatăl ei nu fusese de acord cu respectivul artist, iar din acest motiv ea se afla în America, fiind plimbată prin New York ca un pursânge valoros scos la licitație. „Iat-o pe fata contelui! A venit să-și caute soț", se șoptea pe la spatele ei.

Nu, în nici un caz! Nora nu avea nici cea mai mică intenție să se mărite acolo.

– Îmi cer iertare, răspunse ea spre sprâncenele vorbitoare. Ce spuneați?

– E de înțeles...

Domnul Van Rensselaer zâmbi înțelegător spre ea, de parcă Nora era vreo toantă aiurită și incapabilă să urmărească o discuție. Simți cum senzația de piele de găină sporește.

Am întrebat dacă Excelenței Voastre îi lipsește Londra.

„Da, mi-e groaznic de dor de Robert." I se strânse inima în piept și simți că i se pune un nod în gât. Pictor tânăr, Robert Landon nu avea nici bani, nici titlu cu care să defileze, dar ei nu îi păsa. Fusese primul om care o văzuse așa cum era ea cu adevărat, nu doar ca pe fiica tatălui ei. Era dulce, romantic, era tot ce își dorea ea. După ce aveau să se căsătorească, plănuiau să călătorească prin Europa pentru ca Robert să își perfecționeze arta. Ea avea să îi țină companie și să îi fie muză, așa cum îi spunea el adesea.

Dar tatăl ei, contele de Stratton, nu își dăduse acordul. Se arătase îngrozit când Nora și Robert fuseseră prinși împreună – o scenă ce avusese loc la un dineu –, iar de atunci lucrurile luaseră o turnură dezastruoasă. În loc să îi oblige pe tinerii îndrăgostiți să se căsătorească, furiosul ei tată o trimisese numaidecât pe Nora la sora lui în New York. „Acolo niminei nu va fi auzit încă de scandal", îi spusese el. „Mătușa ta o să te ajute să-ți găsești un soț potrivit în America. Să nu te întorci acasă fără soț. Te rog, nu mă dezamăgi, Nora!"

Dar nu făcuse tocmai asta toată viața ei, dezamăgindu-l? El își dorise un băiat, ea se născuse fată. Ea studiase, exersase, încercase să fie fiica perfectă, iar el doar o ignorase. Ea zâmbise când își făcuse debutul în înalta societate, dornică să îl facă să se simtă mândru, iar el nici nu se obosise să participe la vreun bal ori la vreo serată dansantă.

Încercările de a juca rolul de fiică bună, de tânără cuviincioasă din înalta societate nu îi aduseseră nimic. Ba, mai rău, toate se soldaseră cu o călătorie într-un oraș straniu, ca să defileze prin fața fiecărui vânător de zestre snob și insuportabil care avea de două ori vârsta ei.

Așa că tânăra aceea cuviincioasă din înalta societate nu mai exista. O nouă Nora apăruse în călătoria de patru săptămâni peste Atlantic, una care hotărâse să ia problemele în propriile mâini și să ticluiască o cale sigură prin care să revină la Londra.

Planul era simplu. Dacă tatăl ei voia ca ea să aibă un soț, atunci urma să-și găsească cel mai scandalos bărbat din New York, un logodnic care atrăgea atenția și era suficient de nepotrivit încât să apară prin ziare. Un actor? Un politician? Nu se hotărâse încă asupra felului în care avea să reușească, dar era hotărâtă să o facă. Trebuia. Veștile trebuiau să se împrăștie destul de mult ca să ajungă la urechile contelui, dincolo de Atlantic, îngrozindu-l atât de tare, încât să o cheme de urgență acasă.

La Robert.

Trei perechi de ochi o priveau lung, așa că Nora își îndreptă atenția spre discuția de la masă.

– Chiar îmi este dor. Desigur, nu de vremea de acolo.

Mătușa Beatrice, unchiul James și domnul Van Rensselaer râseră, iar conversația continuă până când încă o bufnitură puternică răsună deasupra lor. Unchiul ei deveni serios.

– Nu pot să înțeleg de ce este permis un asemenea tărăboi.

Domnul Van Rensselaer se șterse la gură cu șervetul din pânză.

– Din câte înțeleg, sus, în sala de bal, se află domnul Hatcher. E un fel de cină exclusivistă. De aceea țara dumitale este superioară țării noastre, Lady Nora, pentru că indezirabilii de aici habar n-au să se poarte cum se cuvine.

Când vorbea de indezirabili, era limpede că se referea la bărbații care își câștigaseră averea, nu o moșteniseră, la fel ca el. Oare își dădea seama cât de snob îl făceau să pară cuvintele lui? Chiar dacă Robert nu avea bani, era un bărbat bun, decent și iubitor, cu o inteligență strălucită și o morală de nestrămutat. El era bărbatul perfect, nu unul precum domnul Van Rensselaer, care se strâmbase în mod vădit la vederea rochiei albastre modeste din mătase pe care o purta ea în seara aceea. Chiar dacă părea conservatoare în comparație cu cele mai la modă rochii ale americanelor din salon, Nora era

de părere că nuanța îi scotea în evidență părul castaniu-închis și ochii de un căprui-auriu.

– Domnul Julius Hatcher? întrebă mătușa Bea. Bancherul?

– Chiar el. Omul e o năpastă pentru orice este decent și onest în orașul acesta. Van Rensselaer își felie sparanghelul. Totuși, nu vă faceți griji! Nu se învârte în cele mai bune cercuri. De fapt, de-a lungul anilor, a încercat de nenumărate ori să intre în lumea bună, dar nu este acceptat și pace!

Deși se afla la New York doar de o lună, Nora auzise de Julius Hatcher. Un neobrăzat chipeș și arogant, care avea mai mulți bani decât rațiune, organiza petreceri sofisticate și se afișa cu un șir nesfârșit de actrițe cunoscute – sau cel puțin așa spuneau ziarele de scandal. Chiar își construise replica unui castel din Franța secolului al XVI-lea pe Upper Fifth Avenue – cu tot ce îi trebuia, inclusiv un șanț de apărare.

Chiar dacă ziarele îi lăudau isprăvile cu încântare, societatea îl considera imoral și lipsit de decență – o societate în care se părea că încercase să își cumpere locul și nu reușise. Iar tatăl ei nu era de acord cu Robert când prin lume alergau în voie derbedei precum Julius Hatcher. Cum era corect așa ceva? I-ar fi fost învățătură de minte dacă i-l aducea contelui acasă pe Hatcher ca să...

Mintea îi încremeni pentru o clipă, blocată pe minunata idee. Oh, într-adevăr, chiar i-ar fi fost învățătură de minte contelui! Tatăl ei nu l-ar fi acceptat în veci pe Hatcher ca soț al fiicei lui, un derbedeu care păta venerabilul nume Parker. Sigur așa ceva avea să îl oblige să îl vadă pe Robert cu alți ochi. Cu siguranță, avea să-i demonstreze că un bărbat decent, care muncea din greu, ca Robert, era suficient de bun încât să se însoare cu singura lui fiică.

Ba, mai mult decât atât, în clipa în care tatăl ei avea să audă de legătura cu Hatcher și de reputația lui de desfrânat, fără îndoială urma să o cheme acasă cât mai curând posibil.

Domnul Hatcher părea răspunsul perfect la rugăciunile ei.

Altă bubuitură se auzi deasupra. „Asta este șansa mea!" Trebuia să îl găsească pe Hatcher și să încerce să îl convingă să o ajute. Chiar atunci. Imediat. Înainte să rateze ocazia. Vru să își tragă scaunul, iar un chelner se grăbi să o ajute.

– Scuzați-mă, îmi este puțin cald.

– Vrei să vin cu tine? întrebă mătușa ei când cei doi domni se ridicară politicoși.

– Nu, te rog, se grăbi ea să răspundă ușor disperată, apoi își temperă tonul. Mănâncă liniștită! O să-mi pun o cârpă umedă pe gât și revin în câteva momente.

Nora găsi iute scările principale și se grăbi să urce, ținându-și fustele cu ambele mâini ca să nu se împiedice. Apăru un chelner chiar când păși pe ultima treaptă.

– Doamnă, v-ați rătăcit?

Nici măcar acolo, în America, nu era firesc ca femeile să cineze sus, singure. Fără îndoială, o credea vreo stricată, care defila fără să fie însoțită de un bărbat. Îi oferi un zâmbet larg și spuse în grabă:

– Oh, îmi pare așa de rău, domnule. Tocmai am terminat de luat cina și cred că am uitat ceva într-una dintre sălile de sus. V-ar deranja dacă mă duc să arunc iute o privire? Promit că nu durează mult.

Chelnerului i se înroșiră urechile, dar se dădu într-o parte ca să o lase să treacă.

– Desigur, doamnă. Vă rog. Nu mi-am dat seama că sunteți o lady britanică. Sunt o sumedenie de persoane dubioase la etajele superioare. Vreți să vin să vă ajut?

– Nu, mulțumesc. Fără îndoială, sunteți foarte ocupat. Nu-mi ia decât o clipă.

Ușurată, se strecură pe lângă el și se îndreptă spre saloanele private.

După ce plecă bărbatul, Nora începu să caute locul de unde venea zgomotul. Tărăboiul se auzea tot mai tare pe măsură ce se apropia de cele două uși mari din lemn aflate pe partea dreaptă. Își lipi urechea de un ochi de geam și auzi mai multe bufnituri și hohote de bărbați.

„Perfect."

Se gândi la Robert și la viitorul lor împreună. Călătorind prin Europa și bucurându-se de dimineți târzii, înconjurată de el și de picturile lui. Un bărbat care o voia pe *ea*, nu pe moștenitorii pe care putea să îi crească în pântec sau statutul asociat cu titlul tatălui ei. Trase adânc aer în piept ca să prindă curaj, apăsă mânerul și se strecură în sala de bal. Apoi se opri brusc.

Dumnezeule! Peste tot erau cai.

Cai. În interior. În sala de bal.

Cu bărbați în șa.

Cei aproximativ douăzeci de oaspeți, toți bărbați, erau îmbrăcați în costume de seară negre, cu pălării de mătase, și mâncau de pe tăvi

fixate pe ea. Chelnerii, îmbrăcați ca rândașii, fugeau de colo-colo. În încăpere se simțea un miros de grajd amestecat cu fum de țigară.

Cină *în șaua unui cal?* Americanii își pierduseră mințile cu totul?

Abia aștepta să îi povestească pățania lui Robert.

Un bărbat se desprinse din grup și își mână calul până în locul în care se afla ea. Își atinse ușor pălăria, cu un zâmbet amabil pe chipul lui frumos.

– Bună seara, domnișoară. Pot să vă ajut cu ceva?

– Aveți cai. Într-un restaurant. La etajul doi.

El chicoti și ridică din umeri.

– Este ziua prietenului meu, iar el nu face nimic cu jumătăți de măsură, niciodată. Mă credeți sau nu, caii au fost destul de ușor de transportat cu liftul de marfă.

Nora nu reușea să își imagineze cât costase totul, chiar dacă nu ar fi întrebat niciodată. Era mai bine să își vadă de planul ei.

– Îl caut pe domnul Hatcher.

– Firește. Toate femeile drăguțe îl caută. Arătă spre un bărbat fără pălărie, care flutura o sticlă de șampanie și se legăna în șa. Este acolo, blondul cu șampania. Să-l chem?

Podeaua sălii de bal era plină de fân și de mizerie – asta, fără să mai pună și caii la socoteală înainte. Sperând să își salveze pantofii, ea încuviință din cap.

– Da, dacă sunteți amabil.

El își îndemnă calul să se întoarcă și se îndreptă spre Hatcher, care se întreținea cu admiratorii lui. Părea să spună o poveste, gesticulând nebunește și arătând cu mâinile spre piept, de parcă apuca doi sâni mari. Nora simți că îi ia pielea foc și se întoarse cu fața spre perete. Comportamentul lui respingător nu făcea decât să îi întărească planul pe care îl avea în minte. „Ne vedem în curând, Robert."

După câteva secunde, pământul se zgudui sub picioarele ei. Ridică privirea și văzu cum domnul Hatcher se îndreptă legănat spre ea. Era chipeș. Nu se așteptase la asta – nu că ar fi contat un asemenea amănunt. Se chinui să îl studieze nu ca o femeie, ci așa cum examina Robert arta unui rival: cu o curiozitate detașată.

Era un bărbat menit să atragă atenția, cu părul ciufulit, de culoarea grâului, și trăsături bine definite, sculpturale. Pe măsură ce se apropie, ea îi remarcă pomeții înalți, proeminenți și nasul ascuțit. Umerii lați și corpul nulădios. Dar era mai mult decât atât. Așa cum spuneau americanii, avea *șarm* – o anume eleganță care îi conferea

un aer de superioritate. Poate că banii erau motivul, dar Nora nu credea asta. New Yorkul era plin ochi de bărbați bogați, și nici unul dintre ei nu arăta ca Julius Hatcher.

Într-un cuvânt, era perfect.

El își opri calul și coborî privirea spre ea. Ochii lui albaștri erau sticloși și injectați. Buzele pline se arcuiră într-un zâmbet încrezător și strengăresc, iar un fel de reacție ciudată se învolbură în pântecul Norei.

– McDaniel s-a întrecut pe sine anul ăsta.

Ea clipi nedumerită. Chiar dacă nu vorbea foarte clar, Nora auzise fiecare cuvânt.

– McDaniel?

– Bărbatul care te-a plătit, scumpo.

El se aplecă în față și își lăsă privirea să alunece pe trupul ei. O atenție specială fu acordată sânilor ei, despre care Nora știa că erau mai generoși ca ai majorității femeilor. Totuși, trebuia să-i fi plăcut ce văzuse, căci spuse:

– La naiba, oricât i-ai cerut, n-a fost suficient!

– Cât i-ai cerut? repetă ea. Eu...

– Ești cel mai bun cadou de aniversare pe care l-am privit vreodată. Dă-mi cam o oră ca să-mi revin și te duc într-un loc frumos. O să luăm un apaltament la Fifth Avenue Hotel.

Chiar dacă el pronunțase *apaltament*, ea știa prea bine la ce se referea. Dumnezeule, o credea o femeie ușoară! Chemată pentru ziua lui de naștere. Avea un prieten care îi oferea așa ceva în fiecare an? Hatcher era chiar mai odios decât fusese tentată să creadă.

– Domnule, nu sunt cadoul tău de aniversare. Eu iau cina la parter.

– Ești englezoaică.

– Da. Numele meu este Lady Nora Parker. Stau la mătușa mea, doamna Cortland.

Calul se mișcă, scuturându-și capul nerăbdător. Hatcher mângâie absent grumazul animalului.

– Îl cunosc pe soțul ei, Jim. O persoană importantă din domeniul afacerilor petroliere. Și zici că ești o lady?

– Într-adevăr, sunt. Tatăl meu este al optulea conte de Stratton și mai are câteva titluri pe care nu are rost să le repet acum. Pot să vorbesc cu tine?

El se uită peste umeri cu un aer dramatic.

– Acum nu vorbim?

– De fapt... Las-o baltă!

O durea gâtul să se tot uite în sus la el. Dacă era un gentleman adevărat, descăleca și i se adresa cuviincios.

Oftând, scrută încăperea și observă un scaun lipit de perete. Se duse într-acolo, apucă scaunul și îl târî până aproape de Hatcher. Chiar înainte să își pună pantoful pe scaun, un chelner veni în grabă să o ajute. În câteva secunde, privirea ei se afla la același nivel cu a lui.

– Am ceva de discutat cu tine.

Zâmbetul șiret reapăru.

– Orice vrei tu, scumpo!

Ea trase adânc aer în piept și ignoră aluzia. Bărbatul se gândea numai la obscenități.

– Din motive care nu sunt relevante în discuția asta, mi-aș dori să mă întorc în Anglia cât mai repede posibil. Totuși, tatăl meu vrea să-mi găsesc un american cu care să mă mărit. Am nevoie de un logodnic absolut revoltător. *Ai ațipit?*

Hatcher tresări brusc și făcu ochii mari.

– Nu, minți el, de parcă ea nu ar fi văzut clar că ațipise. Sunt treaz. Dar poate treci la subiect.

Chiar trebuia să se grăbească. Fără îndoială, mătușa ei, aflată în salon, începea să se îngrijoreze.

– Aș vrea să te dai drept logodnicul meu doar până când se înfurie tata și mă cheamă acasă.

– Logodnic? Eu?

Vocea lui se ascuți, speriind calul. Cu o apăsare abilă din genunchi, liniști animalul, apoi îl mângâie pe grumaz cu o mișcare blândă. Nora fu impresionată: deși beat, îi păsa de animal. El clătină din cap.

– Nu o să mă însor niciodată cu nimeni, nici măcar cu o femeie superbă ca tine.

– Nu o să ne căsătorim. Doar tata trebuie să creadă că o s-o facem.

– De ce?

– Din varii motive. Între timp, o să-ți asigur intrarea la evenimentele din societate. Când o să afle de legătura noastră, tata o să mă cheme acasă, iar tu vei fi absolvit de înțelegerea noastră.

El se legănă și se încruntă, părând că se concentrează. Nora habar nu avea dacă el încerca să își țină ecbilibrul în șa ori se gândea la oferta ei. Privirea lui încețoșată se ațintí asupra gurii ei.

– O să am voie să te sărut?

Un surprinzător val de căldură se învolbură înăuntrul ei. Ideea de a-l săruta *nu* ar fi trebuit să o îmbie absolut deloc. Ea alungă definitiv gândurile acelea.

– În nici un caz!

Liniile de pe fruntea lui se adânciră.

– Nu pare prea corect.

Ar fi vrut să îi spună că *viața nu era corectă*. Să se îndrăgostească de un bărbat decent pe care tatăl ei refuza să îl accepte nu era corect. Să fie femeie și să nu aibă dreptul să-și decidă propria soartă nu era corect.

Și putea să continue cu exemplele.

– Oricum, asta este oferta mea. Accepți?

– Tu și eu să ne afișăm printre pantalonii bufanți[1]?

Avu nevoie de un minut ca să-i înțeleagă vorbele.

– Da, exact. Să ne afișăm printre pantaloni bufanți. O s-o faci?

– La naiba, da! Unde semnez?

Să o ferească Dumnezeu de bărbații cherchelițí! Se rugă doar ca el să își amintească a doua zi de discuția lor.

– Fără documente, domnule Hatcher. Ai numai cuvântul meu de onoare.

– Mie îmi plac documentele, murmură el. Dar pentru tine pot să fac o excepție. Se lovi tare cu pumnul în piept. Atunci ai și tu cuvântul meu. Noi doi, scumpo!

Nora se simți ușurată.

– Mulțumesc. Știam că ești exact bărbatul de care aveam nevoie. Sunt așa de recunoscătoare că eram în salon când tu...

Hatcher își flutură pleoapele, apoi se aplecă în față, iar corpul i se relaxă. Înainte ca Nora să mai apuce să facă ceva, calul lui se dădu într-o parte și Hatcher alunecă din șa. Se prăbuși pe podea cu o bufnitură.

Îngrozită, ea își acoperi gura. Era *mort?* Coborî de pe scaun și se apropie în grabă, pregătită să ajute cu ce era nevoie. Apoi el gemu.

---

[1] În original, knickerbockers – joc de cuvinte, termen folosit pentru a-i desemna pe newyorkezii de elită (n.tr.)

– Ne ocupăm noi de el, domnișoară, îi spuse unul dintre rândași și veni repede.

Convinsă că logodnicul ei nu își dăduse ultima suflare, Nora se furișă din sala de bal și se îndreptă cu pași repezi spre salon. Speranța regăsită îi făcea inima să bată nebunește.

După cele întâmplate, urma să se întoarcă în Anglia – și în brațele lui Robert – înainte de sfârșitul lunii.

Capitolul 2

Julius Hatcher nu ratase niciodată startul unei zile de tranzacții financiare.

Chiar și în acea dimineață, deși capul îi zvâcnea de durere și îi era greață, era pe scaunul din biroul lui când se deschise bursa, iar pendula începu să ticăie. Prețurile de deschidere ale acțiunilor țineau de noroc, numărul lor estimând câștigurile din restul zilei. Ce era în ofertă? Care era cererea? Oare erau companii cu tranzacții financiare? Oare trebuia să se deplaseze la bursă pentru a verifica personal dobânzile?

Într-o zi obișnuită, verifica cifrele, vedea că totul decurgea normal și se ocupa de alte afaceri. Însă în acea zi ar fi preferat să se întoarcă în pat.

Noaptea trecută fusese o nebunie curată, chiar și după standardele lui. Nu împlinea în fiecare zi 30 de ani, așa că nu se uitase la bani când organizase evenimentul. Numai că și-ar fi dorit să își amintească mai multe din cele întâmplate. Ultimul lucru de care își aducea aminte era sugestia lui Alfie de a comanda o sticlă de coniac de 150 de ani. Provenea din stocul privat al lui Louis Sherry și costase aproape 4 000 de dolari. Primul pahar fusese raiul pe pământ. Restul, o ceață totală.

I se întoarse stomacul pe dos și chemă după un lacheu. Când veni, îi spuse încet:

– Micul dejun. Cât de simplu poate să-l facă doamna Bell.

– Desigur, domnule.

Julius tresări.

– Încet, Michael.

Lacheul încuviință din cap, chiar dacă probabil nu vorbise chiar atât de tare. Totuși, capul lui Julius bubuia ca bătăile unei afurisite de tobe.

Verifică telegraful. Cifrele zburau pe lângă el, fiecare înregistrându-i-se în creier. Nici o surpriză până atunci. Excelent. Nu îi plăceau prea mult surprizele, cel puțin când era vorba de finanțe. I se trezi o amintire în minte, ceva din noaptea trecută. La petrecere i se făcuse o surpriză? Oricât ar fi încercat, creierul lui nu putea să urmărească gândul până la capăt.

Lăsă amintirea să zboare. Îl durea prea tare să se gândească.

În ciuda nebuniei din seara trecută, nu obișnuia să bea până ce se îmbăta. Da, îi plăcea excesul în majoritatea lucrurilor, dar nu când îi scăpa de sub control. De oamenii slabi se putea profita. Puteau fi cumpărați. Escrocați. *Îngropați.*

La fel ca tatăl lui. Warren Hatcher fusese genul de bărbat credul, grăbit să accepte cuvântul unui om în locul unui contract de netăgăduit. Odată, Julius îșI întrebase tatăl despre dorința lui de a crede, despre credința lui oarbă în umanitate. „Nu poți să-ți trăiești viața îndoindu-te de toată lumea și de toate lucrurile din jurul tău", îi răspunsese tatăl lui.

Din păcate, atitudinea lui optimistă dusese la distrugerea familiei în timpul crizei din 1873. Cu o lună înainte ca bursa să își atingă minimul, bunul și bătrânul Warren încheiase o tranzacție cu niște investitori, „bărbați cinstiți, din lumea bună". Când băncile se prăbușiseră, banca îi solicitase tatălui lui rambursarea împrumutului. Când ceilalți investitori – oameni care își puteau permite cu ușurință să piardă câteva mii de dolari – se retrăseseră din înțelegere, banca luase toată garanția din fondurile familiei Hatcher. Warren Hatcher fusese găsit responsabil pentru toată pierderea.

Creditorii tăbărâseră pe ei. Familia Hatcher cunoscuse falimentul.

Desigur, nu fuseseră singurii. Sute de mii de familii fuseseră distruse din cauza extinderii căilor ferate. Investitorii începuseră să declare falimentul, băncile și fabricile se prăbușiseră, iar lucrătorii rămăseseră brusc șomeri. Toată țara intrase în criză, cu revolte violente ce izbucneau în orașele mari. Fuseseră câțiva ani grei, nesiguri, o perioadă pe care Julius nu avea să o uite niciodată. Chiar și acum, gândul unei mulțimi nesupuse, puse pe distrugere îi înghețа sângele în vene.

Familia lui nu mai fusese aceeași după povestea cu creditorii. Tatăl lui își luase viața la scurt timp după aceea, dar nu înainte să tune și să fulgere cinci nopți, petrecute în beție, despre oamenii din lumea bună care îl înșelaseră. Nu menționase niciodată vreun nume, nici măcar când fusese întrebat. Iar când Julius îi găsise trupul neînsuflețit atârnând de grinzile din grajd, jurase să se răzbune pe cei care îi distruseseră familia. Nu le cunoștea identitatea, dar avea să-i găsească până la urmă, chiar dacă asta însemna să își petreacă toată viața în căutarea lor.

Ușa biroului se deschise, iar Weaver, valetul lui englez, intră cu o tavă. Julius își frecă templele.

– Îți dau două sute de dolari dacă ai cafea pe tava aia.

Weaver așeză tava cu filigran argintiu pe marginea biroului. Începu să aranjeze micul dejun pentru Julius.

– Într-adevăr, chiar am cafea, domnule, însă n-ar fi cel mai potrivit lucru să mă recompensați pentru asta.

– Nu ai un simț al umorului, Weaver. Acum ești în America. Ai voie să râzi.

– Îmi cer scuze, domnule. Nu mi-am dat seama că ați făcut o glumă.

Julius oftă. Cu doi ani în urmă, îl angajase pe Weaver, care lucra în casa unui duce, întrucât toată lumea știa că valeții britanici erau cei mai buni. Iar Julius se asigura că era înconjurat doar de ce era mai bun. La fel ca majordomul lui, Brandywine, care lucrase la una dintre reședințele regale mai mici din Londra.

Weaver chiar nu-l dezamăgise. Valetul era o adevărată minunăție, iar omul o știa prea bine. Eficient și informat, era mereu pregătit cu tot ce îi trebuia lui Julius. Tocmai de aceea Hatcher tolera personalitatea posacă a lui Weaver și insultele foarte subtile. Chiar îi plăcea să-l sâcâie de fiecare dată când era posibil.

– Știi, sunt convins că trebuie să existe vreo marchiză bătrână și senilă sau vreun vicar la care să te trimit înapoi.

– Cred că ați vrut să spuneți *viconte*, din moment ce nici un vicar nu ar fi în stare să angajeze un valet de nivelul meu.

Julius nu îi luă în seamă mustrarea și aproape că se întinse spre ceașca de cafea din porțelan pe care i-o oferi Weaver. Luă o înghițitură, lăsând ca lichidul parfumat să îi alunece pe gât și să-i încălzească pântecul. Își lăsă capul pe spate și închise ochii.

– Vă simțiți suficient de bine pentru pâine prăjită cu unt?

Gustul de fiere i se ridică în gât.

– Poate peste câteva clipe.

Mai verifică o dată telegraful, catalogând și aranjând în gând prețurile acțiunilor. Îi plăceau cifrele, îi plăcuseră dintotdeauna. Numerele aveau sens. Puteai să le iei ca atare și să nu îți faci griji că erai mințit. Dăduse dovadă de talent la matematică și calcule încă din copilărie, un talent încurajat de tatăl lui.

Weaver puse pâinea deoparte.

– Foarte bine, domnule. Printre altele, o tânără a venit să vă vadă. Brandywine a condus-o în salonul trandafiriu.

O tânără? Julius bău mai multă cafea. Se simțea mai uman cu fiecare secundă ce trecea.

– De ce este aici?

– N-aș ști să zic, domnule. Vă aranjați înainte de a primi oaspeți?

Julius aruncă o privire spre costumul din stofă maronie, perfect călcat. Nu se zăreau pete evidente sau fire ieșite. Înainte să coboare scările, se spălase, se răsese și se spălase pe dinți – toate fără ajutorul lui Weaver.

– Nu, de ce?

Weaver strânse din buze.

– Fără motiv, domnule. Poate că aspectul neîngrijit este apreciat de sexul frumos din zilele noastre.

Julius își trecu mâna prin părul pe jumătate pieptănat, apoi își îndreptă lavaliera.

– Mai prezentabil de atât nu se poate în dimineața de după ziua mea de naștere, Weaver. În plus, a venit neinvitată. Trimite-o la plimbare!

– Nu cred că este înțelept, domnule. Este Lady Nora Parker, fata contelui de Stratton. A venit însoțită de slujnica ei.

Altă amintire, mai puternică de astă dată, îi provocă lui Julius o strângere de inimă. Numele acela îi era cunoscut. Bău restul de cafea, apoi întinse ceașca spre Weaver.

– Am mai întâlnit-o?

Valetul luă ceașca de porțelan și o puse pe farfurioară. Îi mai turnă cafea și adăugă zahăr, așa cum îi plăcea lui Julius. Când ceașca ajunse din nou în mâinile lui Julius, Weaver spuse:

– Aș spune că răspunsul la această întrebare este cu siguranță afirmativ, domnule.

Julius încercă să și-o imagineze. Culoarea părului sau forma corpului. Orice indiciu care să-i trezească o amintire. Era fiica unui conte, îi spusese Weaver. Julius nu se întâlnise de curând cu doamne britanice.

– De unde ești așa de sigur că o cunosc pe femeia asta?

– Pentru că doamna spune că sunteți logodnicul ei.

El intră aproape în fugă în salon.

De pe marginea canapelei, Nora privi cum Julius Hatcher se oprește brusc pe podeaua din marmură italiană. Cu adorabilul păr blond ciufulit, cu hainele mototolite și cu cearcăne întunecate sub ochii albaștri, era evident că tocmai se ridicase din pat. Culoarea tenului sugera că avea origini nordice. Poate că era scandalosul frate mai mic al unui puternic războinic viking.

Se încruntă când o privi. Ochi tăioși, imperturbabili, care nu reflectau nimic din căldura strengărească din noaptea trecută. Gura lui nu trăda nici un zâmbet ușuratic, nici o urmă de veselie. Greu de crezut că era același bărbat care stătuse călare la Sherry's! Dar acele trăsături frumoase erau inconfundabile, chiar și când era teribil de încruntat.

– Ești vreun fel de escroacă? Sau o persoană de încredere?

Dezamăgirea îi străpunse pieptul. Nu o recunoștea, ceea ce însemna că, fără îndoială, uitase de înțelegere.

– Nici una, nici alta. Iar dacă întrebi înseamnă că nu-ți amintești discuția noastră de aseară.

El se așeză pe scaunul din stânga și își frecă fruntea.

– Ascultă, nu ești prima femeie care încearcă să mă păcălească să mă însor. Nu știu cine ești sau ce intenții ai, dar noi *nu* suntem logodiți.

– Mi-ai dat cuvântul tău că suntem, domnule.

Un fel de amuzament forțat îi arcui gura.

– Eram pe patru cărări. Aș fi promis orice oricui.

El nu putea să dea înapoi, nu acum. Nu după ce Nora își petrecuse noaptea făcând planuri și sperând. Visând la Robert. Nu, planul ei trebuia să meargă înainte. Trebuia să se întoarcă în Anglia, unde putea să se mărite cu Robert. Să fugă în Scoția, dacă era nevoie.

Iar Julius Hatcher era alegerea perfectă dacă erai în căutarea unui soț îngrozitor. Până și casa lui era scandaloasă. O fantezie din calcar în stil franțuzesc, castelul masiv avea turele, balcoane, frontoane,

chiar și jgheahuri în colțuri. În șanțul cu apă înotau rațe, în vreme ce treptele largi duceau spre porticul uriaș din piatră. Iar în interior, vitraliile impresionante luminau zidurile din piatră de Caen de un galben-deschis.

De îndată ce avea să audă vestea, tatăl ei urma să îi rezerve biletul de întoarcere acasă cu prima corabie.

Ea trase aer în piept și decise să o ia de la capăt.

– Domnule, numele meu este Lady Nora Parker. Noi doi am căzut de acord aseară asupra unei înțelegeri avantajoase pentru amândoi. Îmi permiți să-ți explic?

El flutură mâna în aer ca și cum ar fi vrut să o grăbească.

– Permisiune acordată. Treci la subiect, milady.

Ea ignoră sarcasmul din cuvintele lui.

– Tata m-a trimis aici ca să-mi găsesc un soț american potrivit. Totuși, eu îmi doresc să mă întorc în Londra nemăritată. Am nevoie ca tata să audă că am un logodnic nepotrivit, lucru care o să-l determine să mă cheme numaidecât acasă.

Hatcher mijì ochii și arătă spre propriul piept.

– Iar eu sunt nepotrivit?

– Da.

Nu trebuia să mintă. Nu se putea să fie mimic nou pentru un bărbat cu reputația lui Hatcher.

Nora nu știa la ce să se aștepte, dar Hatcher o surprinse când lăsă capul pe spate și izbucni în râs. Nu era doar un chicotit, ci un râs în toată regula. Chiar i se păru că râdea cu lacrimi.

Când se opri, el răsuflă greu.

– La cacealma, trebuie să-ți spun, este cel mai tare lucru pe care l-am auzit vreodată. Bravo, doamnă! Se sprijini de mânerele scaunului și se ridică. Simte-te liberă să-i ceri lui Brandywine să cheme trăsura mea ca să te ducă acasă. O zi bună!

– Stai! Ea se ridică iute în picioare. Nu poți să pleci.

Cu un oftat, el se întoarse rapid. Epuizarea îi accentua trăsăturile feței.

– De ce nu?

– Pentru că nu ți-am spus restul.

– Și care este restul?

– Se zvonește că ești dornic să intri în grațiile lumii bune din New York. Pot să te ajut în privința asta.

El își încrucișă brațele la piept, părând tot mai impunător cu fiecare clipă ce trecea. Nora începu să își dea seama de ce avea așa mult succes în afaceri.

– Și cum anume îmi propui să mă ajuți în demersul meu?

– Sunt fiica unui conte. De asemenea, locuiesc la mătușa mea, care este sora unui conte. Avem intrare ușile deschise tot pe aici.

– Definește peste tot.

Ea enumeră cele mai recente invitații primite.

– Familiile Fish, Astor, Van Rensselaer, Cooper Hewitt, Post. Oh, și Roosevelt. Sunt sigură că au fost mai multe, dar acestea au sosit doar săptămâna asta.

– Săptămâna asta? Este abia miercuri.

Când ea încuviință din cap, el spuse:

– Nu te cred. Nici o fiică de conte nu s-ar arăta la mine acasă – la mine, un burlac cu o reputație de neconceput – singură, la prima oră a dimineții. Numai trăsura ta, care așteaptă afară, ar putea să facă valuri.

Ea își drese glasul.

– Ei bine, cât despre asta... Se poate să fi dat de înțeles prin anumite cercuri că suntem logodiți.

– *Poftim?* El înaintă spre ea acuzator, cu umerii încordați de mânie. Își îndreptă degetul spre ea. Nu aveai nici un drept să faci asta!

Ea îi dădu degetul la o parte.

– Ai fost de acord aseară! Mi-ai dat cuvântul tău.

Nora nu scăpase din vedere că era posibil ca el să nu mai țină minte că fusese de acord cu planul ei, așa că ideea de a povesti despre logodnă i se păruse un mod inteligent prin care să se asigure de cooperarea lui Julius.

El se opri, închise ochii și inspiră adânc de câteva ori.

– Weaver! strigă el brusc, sunetul răsunând cu ecou între pereții tapetați ai camerei întunecate.

La câteva clipe după aceea, își făcu apariția un slujitor înalt și bine îmbrăcat. Nu era lacheu sau majordom, așa că bănui că era valet.

– M-ați *chemat*, domnule?

Nora aproape că izbucni în râs la auzul insultei fine adresate urletului lui Hatcher. Totuși, Julius nu păru să înțeleagă.

– Weaver, slavă Cerului! Intră și închide ușa.

– Bineînțeles, domnule. Valetul intră și își prinse mâinile la spate. Cu ce vă pot fi de folos?

Julius arătă spre Nora.

– Ea pretinde că este fiica unui conte. Parcă Lady Nora. Vreau să-mi spui dacă zice adevărul.

– Doamna este, într-adevăr, Lady Honoria Parker, fiica celui de-al optulea conte de Stratton. Am văzut portretul dumneaei în reședința contesei, bunica doamnei. Familia Parker deține comitatul de când regele James I a lăsat titlul strămoșului ei, Rowland Parker.

Nora nu auzise niciodată așa ceva.

– Este adevărat? Rowland?

– Oh da, milady. Excelența Sa, primul conte, a fost prietenul scoțian al regelui din copilărie. Se crede că și-a însușit numele Parker ca să sune mai englezesc.

– Fascinant, spuse ea, uluită de cunoștințele pe care Weaver le avea despre familia ei. Care era numele lui înainte de Parker?

– Am auzit de Munro, dar nu există dovezi solide care să confirme acest lucru.

– Ești o minune! Ai memorat toate detaliile din Debrett?

El zâmbi mândru.

– Desigur, milady. Nu se știe niciodată când asemenea informații pot deveni utile.

– Dar despre...

– *Mulțumesc, Weaver.* Enervarea se simțea în vocea lui Hatcher. Asta e tot.

Weaver strânse din buze, iar Nora avu impresia că se lupta să își rețină un zâmbet.

– Prea bine, domnule.

Se retrase și închise ușor ușa în urma lui.

Nora ridică o sprânceană, fără să încerce măcar să își ascundă înfumurarea.

– Bine. Ești fiica unui conte. Hatcher își mută greutatea de pe un picior pe altul și își băgă mâinile în buzunarele de la pantaloni. Cui i-ai povestit despre logodna asta?

– Mătușii și unchiului meu. Personalului tău. Și i-am scris doamnei Billings ca să-i spun că o să mă însoțești la balul de sâmbătă seară.

– Un bal?

Când Nora dădu aprobator din cap, Hatcher făcu ochii mici.

– Și dacă am planuri? Dacă refuz?

– Dacă vrei să fii acceptat de înalta societate, balul este ocazia perfectă cu care să începi să faci asta. Aproape toată lumea importantă din New York o să fie acolo. De ce Dumnezeu ai refuza?

– Poate pentru că nu apreciez să-mi dea ordine o femeie pe care nu am mai întâlnit-o niciodată. Sau poate pentru că m-am răzgândit în privința intrării mele în societate.

– Și chiar te-ai răzgândit?

Își dădu seama după expresia lui că nu se răzgândise. Deși erau doar doi străini, hotărârea părea să fie a doua lui natură. Nora putea să facă pariu că, de îndată ce se concentra asupra unei sarcini sau asupra unui scop, nu mai putea fi înduplecat.

– Așadar, de ce să nu accepți oferta mea? întrebă ea. N-ai nimic de pierdut și ai totul de câștigat.

El își frecă maxilarul câtă vreme o studie.

– Spune-mi care este motivul dorinței tale disperate de a te întoarce în Anglia.

Ea se gândi să îi povestească despre Robert, să își recunoască iubirea pentru alt bărbat. Poate că l-ar fi liniștit pe Hatcher faptul că nu avea motive să se teamă de un nedorit atașament emoțional din partea ei.

Dar să recunoască așa ceva era un lucru prea personal. La urma urmei, Hatcher era aproape un străin. Se putea să nu înțeleagă de ce fiica unui conte tânjea să fie cu un simplu artist, care o iubea pentru ce era, nu pentru titlul ei. Sau putea să ajungă la concluzia că afecțiunea nu era un motiv întemeiat ca să mintă pe toată lumea din New York.

Încă nu se hotărâse dacă putea sau nu să aibă încredere în el. Până ce avea să se dumirească, Robert urma să rămână un secret.

Ea răspunse:

– Spune-mi care este motivul dorinței tale disperate de a intra în înalta societate.

– Nu își dorește toată lumea să intre în înalta societate?

Ceva din afirmația lui superficială sună fals, iar ea știu că Hatcher avea un motiv. Unul pe care nu îl împărtășea.

Se dovedi că amândoi aveau secrete.

În regulă. Nu avea nevoie nici de încrederea, nici de prietenia lui. Avea pur și simplu nevoie ca el să fie cât mai scandalos cu putință. Vestea urma să ajungă și mai repede la urechile tatălui ei.

Nora reduse distanța dintre ei. Statura lui impunătoare o domina, totuși îl înfrunta fățiș și nu luă în seamă furnicăturile pe care le simți la ceafă. Fără să fie sub efectul băuturii, ochii lui chiar aveau cea mai uluitoare nuanță de albastru – limpezi și strălucitori, cu o urmă de cenușiu în ei, încadrați de gene lungi și blonde. Beat, i se păruse atrăgător într-un fel ștrengăresc.

Treaz, Hatcher era într-adevăr devastator.

Robert avea o înfățișare mai blândă și mai băiețească – păr negru, des și ochi negri, care îi dezvăluiau sufletul delicat și dulce. Nici nu păruse să o domine vreodată. Ba, mai mult, el nu se certa și nu o contrazicea niciodată. Aveau o legătură profundă, serioasă, cum nu mai avusese cu altă persoană. O legătură care îi lipsea teribil.

Neclintită, ea îi întinse cu îndrăzneală o mână.

– Nu contează. Indiferent de motivul tău, sunt dispusă să te ajut atâta vreme cât vei face același lucru. Batem palma?

Englezoaicele nu erau renumite pentru timiditatea înnăscută?

Evident, nimeni nu o informase pe Lady Nora despre acest lucru. Femeia nu avea nici măcar un os timid în corp, din câte văzuse Julius. Aruncă o privire spre mâna întinsă, momentul durând parcă o eternitate când cumpăni dacă trebuia să accepte sau nu. Ideea ei părea nebunească. Strigătoare la cer. Posibil scandaloasă.

Ceea ce probabil explica de ce lui îi plăcea atât de mult.

În plus, să joace rolul de logodnic însemna să petreacă mult timp alături de femeia aceea specială. Nu ar fi fost greu dacă ar fi fost genul lui: experimentată, îndrăzneață și bine făcută. Dar Lady Nora avea doar una dintre acele calități, cea căreia Julius îi acorda cea mai mică importanță.

Julius nu avea răbdare cu debutantele feciorelnice. Mai ales cu acelea frumoase, cu bucle negre, buze pline și ochi întunecați, care își schimbau culoarea în funcție de lumină.

Își aminti ceva. Și-o închipui în picioare pe un scaun, privindu-l de sus.

– Aseară, ai stat pe un scaun.

Ea lăsă mâna jos și îl privi surprinsă.

– Îți amintești.

– Nu tot. El schiță o grimasă. De obicei, nu beau atât de mult. A fost ziua mea.

– Așadar, celelalte petreceri, cele despre care am citit, erau tot niște excepții? Ca atunci când ai închiriat sala de bal de la hotelul Astor și ai organizat un turneu de bowling pentru prietenii tăi. Sau când ai construit o fântână uriașă în care chelnerii trebuiau să se plimbe în canoe ca să toarne punciul cu rom.

– Canoele erau mici, mormăi el și se uită urât la ea. Trebuia să se simtă vinovat pentru că își cheltuia banii cum poftea? Gata cu poveștile despre mine! Câți ani ai mai exact?

– 18. Tu câți ani ai?

„Dumnezeule!" 18. Aproape o copilă. Simpla lui prezență în aceeași încăpere era de ajuns ca să o corupă.

– 30. Tocmai de aceea ar trebui să faci cale întoarsă, să te duci acasă și să le spui tuturor că te-ai înșelat.

– Nu o să-ți croiești niciodată drum în societate dacă eu fac asta.

Ea ridică o sprânceană, aproape provocându-l să îi accepte planul nebunesc.

Și, Dumnezeu îi era martor, el chiar luă în serios propunerea.

– Care ar fi responsabilitățile mele în logodna asta?

– Foarte puține, spuse ea într-un suflet, aproape cu nerăbdare. De parcă, dacă i-ar fi cerut mai mult, l-ar fi speriat. Numai câteva serate petrecute împreună în fiecare săptămână. M-am gândit să începem la operă, vineri seară. Apoi la un bal, sâmbătă.

– Și tot ce trebuie să fac este să te însoțesc?

– Da. Și să socializezi. Eu o să mă ocup de restul.

El își zgârie bărbia. Ea făcea să pară totul atât de ușor, iar lui i se păru tentant. Vreme de treisprezece ani, nu reușise să afle numele investitorilor tatălui lui. Să stea alături de crema societății era cea mai bună ocazie să își dea seama cine îi distrusese viața tatălui lui, adevăratul motiv pentru care încercase, de-a lungul anilor, să își croiască drum în înalta societate.

„Un om trăiește și moare prin cuvântul lui."

Cât de des repetase tatăl lui fraza aceea în ultimele zile de viață? Probabil de o mie de ori. Indiferent cât timp îi lua, Julius avea să îi găsească pe acei trei bărbați – care îl lăsaseră pe tatăl lui să fie considerat singurul răspunzător – și să îl distrugă pe fiecare în parte.

Ea își ridică mâna și îi captă atenția.

– De asemenea, ar trebui să am un fel de inel de logodnă. Este în regulă? În mod normal, n-aș cere așa ceva, dar mătușa mea o să pună întrebări dacă nu încep să port unul peste câteva zile.

O cerere rezonabilă.

– Pot să-ți ofer un inel adecvat. Mama mea a lăsat aici în jur de o duzină.

De fapt, le refuzase.

După ce începuse să facă avere, fusese suficient de prost încât să îi cumpere în repetate rânduri mamei lui bijuterii impresionante. Fiecare piesă îi fusese returnată, însoțită de vorbe de mulțumire atent alese, dar spunându-i că nu îi păsa de astfel de lucruri. Ca un caraghios, continuase să cheltuiască mai mult pe pietre mai mari și mai elaborate, gândindu-se să o atragă. Se întâmplase exact invers. Acum, mama lui abia dacă îl mai suporta.

– Nu mi-am dat seama că mama ta încă este în viață. Ea o să...?

Vocea lui Lady Nora se stinse dintr-odată, de parcă își dăduse seama de ridicolul întrebării. O logodnă falsă era o nimica toată în comparație cu isprăvile lui din ultimii zece ani.

– Mama a încetat de mult să stea cu ochii pe mine, Excelență. A părăsit orașul ca să se mute cu sora mea mai mare când eu am împlinit 18 ani.

De fapt, o vedea doar de două ori pe an, o dată de Crăciun și din nou în aprilie, de ziua ei de naștere. Ajunsese să îi fie frică de acele întâlniri îngrozitor de ciudate. Când începuse să câștige bani la bursă, îi cumpărase o casă mare în Albany. Totuși, în afară de acoperirea întreținerii și a cheltuielilor proprietății, ea nu îi ceruse nimic de-a lungul anilor. Nici nu accepta daruri de la el. Excursiile erau refuzate, tablourile returnate, iar hainele dăruite sărmanilor. Dacă nu ar fi cunoscut-o bine, ar fi crezut că îi întorsese pe quakeri[1] împotriva lui.

Ea nu era de acord cu stilul lui de viață și dezaproba modul în care el alesese să își cheltuiască banii, lucru care îl punea într-o situație dificilă, căci nu avea de gând să renunțe nici la bani, nici la stilul lui de viață.

Aducându-și aminte de stilul de viață, se gândi că trebuia să discute cât mai curând cu Poppy. Celebra actriță era amanta lui Julius de trei luni, dar relația lor trebuia să ia o pauză până ce se încheia logodna.

– Domnule Hatcher...

[1] Quakerii sunt membrii unei secte protestante pacifiste și austere, întemeiate în secolul al XVII-lea și răspândite în Anglia și în SUA. (n.red.)

– Julius, o corectă el. Dacă suntem logodiți, poți prea bine să-mi folosești numele de botez în intimitate.

– Te rog, poți să-mi spui Nora. Am ajuns la o înțelegere?

– Ce se întâmplă dacă planul acesta eșuează? fu el nevoit să întrebe. Ce se întâmpla dacă tatăl ei refuza să o cheme acasă? Julius nu era deloc interesat de o logodnă care să devină permanentă. Poate că ar trebui să stabilim o anumită perioadă pentru logodnă.

– Cred că ai dreptate. Ea își bătu încet buzele cu două degete. O perioadă de trei luni ar fi rezonabilă?

Trei luni la Opera Metropolitană în locul sălilor de dans din Tenderloin? Douăsprezece săptămâni cu șampanie călduță, castitate și conversații mărunte în lumea bună? Avea să își piardă mințile. Oare cât de repede putea să-i găsească pe investitorii tatălui lui? Era singurul motiv pentru care accepta o asemenea nebunie.

Poate că nu avea să dureze mult dacă își folosea bine timpul petrecut alături de Nora. Să cunoască atât de multă lume, încât să nu mai fie exclus din cercurile selecte din pricina anulării logodnei. Apoi putea să continue să caute, dacă era nevoie, chiar și după ce ea se întorcea în Londra.

– Două luni.

– Zece săptămâni, contră ea ca un negociator iscusit. Tatăl meu este ocupat cu Camera Lorzilor și se poate să nu se gândească la mine până la Postul Paștelui, când se termină sesiunea parlamentară.

– Postul începe peste cinci săptămâni.

– Da, dar se poate să aibă nevoie de timp ca să se pună la curent cu situația din New York.

Lui nu îi plăcea asta. Zece săptămâni păreau o veșnicie, dar putea să o oblige să reevalueze situația dacă îi găsea mai devreme pe partenerii de afaceri ai tatălui lui. Ea se uită lung la el, cu o privire răbdătoare și inteligentă, așa că Julius dădu aprobator din cap.

– Bine, zece săptămâni.

Nora se înveseli toată la auzul capitulării lui, iar el nu putu să nu îi întoarcă zâmbetul. Părea atât de încântată, de parcă își dublase banii cu acțiuni în scădere!

Desigur! De ce nu își dăduse seama mai devreme? Un *bărbat*. În Anglia exista un bărbat la care ea voia să se întoarcă. Lucrurile începeau să se lege. Se întrebă de cine se îndrăgostise. Un lacheu? Un rândaș? Trebuia să fie vorba despre cineva complet nepotrivit de vreme ce tatăl ei o trimisese în America.

Femeia avea secrete bine ascunse. Lucru care îi plăcea. La urma urmei, poate că povestea nu era atât de groaznică.

El îi întinse mâna, iar ea o acceptă cu ușurință. Palma lui se apăsă pe pielea ei fină și moale când își strânseră mâinile.

– Te-ai ales cu un logodnic fals, Lady Nora.

Capitolul 3

La New York, în perioada sezonului, Opera Metropolitană vuia de lume vineri seară. La fel ca la Opera din Covent Garden, persoanele importante se aflau în față, în lojă, ca să fie văzute.

Interiorul clădirii noi era mult mai grandios decât orice aveau ei la Londra. Picturile împodobeau aproape toată suprafața spațiului luminos și aerisit, iar mobilierul era somptuos. Peste tot pe unde te uitai, vedeai nuanțe bogate de roșu și auriu, cu sculpturi frumos lucrate. Mii de lămpi cu gaz creau o atmosferă caldă, iar lumina reflecta poleiala decorativă masivă. Americanii nu aveau simțul rafinamentului, își spuse ea în gând când înaintară pe coridoare spre loja lor.

Se părea că nici Julius nu avea rafinament, judecând după inelul de logodnă cu diamant roz de trei carate primit mai devreme în ziua aceea. Fusese nevoită să cumpere o mănușă specială ca să acopere lucrul acela gigantic.

Intrară în salonul aflat lângă loja familiei Cortland. Un bărbat se ridică de pe canapea ca să-i salute. Julius Hatcher ajunsese deja.

Nu aveai cum să nu îl admiri. Își aranjase părul pe spate, ceea ce evidenția trăsăturile fine ale chipului lui cu un aer șmecheresc, purta un frac negru asortat cu vestă, cămașă și cravată albe. Avea o eleganță nonșalantă, cumva asemănătoare cu a unui animal sălbatic pe care îl aduceai în casă, în speranța că îl puteai domestici.

– Domnule Hatcher.

Ea înaintă iute și îi întinse mâna. Julius făcu o plecăciune, cu un zâmbet discret pe buze.

– Minunata mea Lady Nora, murmură el cu o voce prea scăzută ca să fie auzită de ceilalți.

Un fior involuntar o săgetă pe Nora pe șira spinării.

Înainte să apuce să își pună vreo întrebare, el se îndreptă de spate și se întoarse spre mătușa și unchiul ei, care îi priveau lung, cu o curiozitate avidă. Îl luă de braț pe Julius și îl strânse tare de mână. Doamne, corpul lui era tare ca un bloc de marmură!

– Unchiule James, mătușă Beatrice, permiteți-mi să vi-l prezint pe domnul Julius Hatcher, logodnicul meu.

Unchiul și mătușa veniră mai aproape, și Hatcher îi salută respectuos pe amândoi. O surprinse. Cu siguranță, își ascunsese bunele maniere sub fațada lui de pierde-vară.

– Totul s-a petrecut foarte repede. Penele de struț din părul mătușii se legănară în aer când femeia arătă spre Nora și Julius. Nu știam că vă cunoașteți. Nora mi-a spus că v-ați întâlnit în parc.

Nora și Julius inventaseră deja o poveste plauzibilă despre prima lor întâlnire. Ea folosise explicația inventată când îi dăduse mătușii vestea logodnei, cu câteva zile înainte. Fără îndoială, familia ei își dorea acum să audă versiunea lui Julius, așa că, în loc să intervină, Nora își înclină fața spre falsul logodnic și aștepta.

– Am văzut-o în timp ce mă plimbam prin Central Park. Intrigat, am intrat în vorbă cu ea. În scurt timp, am fost fascinat. Am început să mă întâlnesc cu ea în fiecare dimineață. El o privi lung, cu o tandrețe și un devotament atât de sincere, că aproape o induseră în eroare și pe Nora. De atunci, n-am mai fost în stare să stau departe de ea.

Mătușa și unchiul știau că ea se plimba prin parc în fiecare dimineață, așa că povestea era perfect plauzibilă. De fapt, plauzibilă dacă puteai crede că Julius Hatcher se ridica din pat înainte de miezul zilei. Ticăloșii aveau un comportament predictibil, indiferent pe ce parte a oceanului locuiau.

– Atunci, permite-mi să vă prezint cele mai sincere felicitări. Unchiul ei îl lovi ușor pe Julius pe spate. Bine ai venit în familie, Hatcher!

– Îți mulțumesc, Cortland.

– Să ne bucurăm de un trabuc înainte de începerea spectacolului?

– Mi-ar plăcea.

Julius ridică mâna înmănușată a Norei și își apăsă buzele pe ea. Inima Norei începu să bată cu putere. Doamne sfinte, omul era fermecător!

Julius îl urmă pe unchiul ei și dispăru pe coridor, lăsând-o pe Nora singură cu mătușa. Răsuflă ușurată, recunoscătoare pentru

mica pauză în care avea ocazia să își adune gândurile. Dacă își considera logodnicul atrăgător, reușea oare să mintă mai ușor?

– Este foarte chipeș, spuse mătușa Bea, câtă vreme studie expresia de pe chipul Norei. Înțeleg de ce îți este drag.

Nora își înăbuși dorința de a nega. Chiar dacă detesta să își mintă mătușa și uncbiul, care fuseseră foarte buni și primitori cu nepoata lor necunoscută, trebuia să nu uite de scopul pe care îl avea – să se întoarcă la Robert, artistul blând, stăpânul unei părți a sufletului ei.

– Da, sunt foarte norocoasă. Domnul Hatcher este un om foarte bun.

– Totuși, are o anumită reputație. Femei, petreceri zgomotoase. Pariuri. Nu sunt sigură că tatăl tău o să fie de acord.

„Doamne ferește, chiar sper să nu fie!"

– Te rog să-i acorzi o șansă, mătușă Bea. Cred că ție și unchiului James o să ajungă să vă placă de el. O să vezi că este foarte diferit de felul în care îl descrie presa.

„De fapt, este mult mai rău."

Mătușa o bătu ușor pe mână.

– Știi că nu-mi doresc decât să fii fericită. Iar dacă susții că domnul Hatcher este un om bun, atunci eu te cred.

– Îți mulțumesc, îi spuse ea emoționată. Înseamnă mult pentru mine. Tu și unchiul James ați fost atât de buni în aceste ultime săptămâni!

Nu era o minciună. Se bucurase sincer că ajunsese să îi cunoască pe sora tatălui ei și pe soțul american al acesteia. Cuplul nu mai vizitase Londra de la funeraliile contesei, când Nora avea șapte ani.

De fapt, mătușa Bea era *prea* bună. La început, Nora sperase să se folosească de mătușa ei ca de un aliat nevinovat pentru a scăpa din New York City. Se gândise că, în clipa în care avea să își arate interesul pentru genul nepotrivit de bărbat, mătușa urma să îi trimită o telegramă tatălui ei și avea să i se cumpere un bilet spre Londra cu vaporul. Însă mătușa o luase prin surprindere. „Să te măriți din iubire, Nora, așa cum am făcut eu. Ia-ți timpul necesar și găsește bărbatul potrivit pentru tine, indiferent de statutul lui! Nu o să-i trimit informații tatălui tău, așa că rămâi în America atâta vreme cât simte inima ta."

O sarcină imposibilă, din moment ce inima Norei simțea că voia să se întoarcă în Anglia. Totuși, fusese greu să îi poarte pică unei femei atât de pline de viață și de atente ca mătușa Bea.

– Oh, draga mea! Chipul rotund al femeii se îmblânzi. Tu ne-ai adus lumina în casă. După cum știi, noi nu avem copii și a fost o adevărată bucurie să petrecem timp cu tine.

Împovărată de iureșul neașteptat al vinei pentru minciunile frumos împachetate, Nora se duse la frapieră și luă două pahare de șampanie. Îi întinse un pahar mătușii și îl păstră pe celălalt pentru ea.

– Ai regretat vreodată că te-ai mutat din Anglia?

– Doamne ferește, nu! spuse mătușa ei. Am detestat să trăiesc acolo. Un loc atât de strict și de restrictiv! Simțeam că abia mai pot să respir cu toate așteptările pe care le aveau de la mine.

Nora știa exact la ce se referea mătușa ei.

– Cum l-ai cunoscut pe unchiul James?

– Venise la Londra cu afaceri. Cei din familia Cortland sunt descendenții ducelui de Huntington, să știi.

– Nu, nu știam.

– Nu este un lucru asupra căruia să insiste unchiul tău. Cred că este vorba de stră-străbunicul lui. Oricum, m-a invitat la dans la un bal în anul în care mi-am făcut debutul în societate. M-a luat pe sus. Ne-am căsătorit în același an și ne-am mutat la New York. Nu m-am gândit niciodată că aș putea să trăiesc altundeva decât cu el.

– Nu ți-a fost dor de prietenii și de familia din Anglia?

– Nu, nu chiar. Îl aveam doar pe tatăl tău, iar noi doi n-am fost niciodată prea apropiați.

Nu era o noutate pentru Nora.

– Nu ați fost? Am presupus că dacă mă trimite...

Mătușa Bea chicoti.

– Pot să te asigur că și eu am fost la fel de surprinsă. Nu că n-aș fi recunoscătoare. Indiferent de motivele lui, îi rămân profund îndatorată lui Bertrand pentru că ți-a permis să vii să stai cu mine. Ai fost o gură de aer proaspăt pentru noi.

În ciuda cuvintelor pline de afecțiune, Norei îi trecu prin minte un gând întunecat. Tatăl ei o trimisese în altă țară din alt motiv, unul care nu avea legătură cu scandalul ei?

– Oare el...? Își drese glasul. M-a trimis la tine ca să scape de mine? Pentru totdeauna?

Mătușa făcu o grimasă, ochii ei căprui și blânzi licăriră plini de compasiune.

– Nu, draga mea. Doamne ferește! Nici nu pot să-mi închipui că tatăl tău ar vrea să scape de tine. Sunt sigură că vrea să te întorci în Anglia de îndată ce tu și Julius vă așezați la casa voastră.

„Dar nu ca să locuiți acolo", îi șopti o voce în gând. Tatăl ei îi ordonase să își găsească un soț american, unul care, fără îndoială, prefera să locuiască în America. Își aminti de furia pe care o arătase după ce o descoperise cu Robert, singura dată când tatăl ei o mustrase sever.

„Cât de curând, toată Londra o să afle că te-a păcălit un vânător de zestre, Nora! Vei fi etichetată drept stricată. Nici un bărbat decent nu o să te mai vrea după povestea asta."

Încercase să îi explice că Robert nu era interesat de numele sau de zestrea ei, dar contele nici nu voise să audă. Îi poruncise să plece la New York și îi rezervase biletul la următorul vapor transatlantic. Camera îi fusese păzită, fiind ținută închisă în casa din Mayfair până ce vaporul ridicase ancora. Singura modalitate prin care putuse să îi trimită o scrisoare de rămas-bun lui Robert fusese să apeleze la ajutorul bunei ei prietene, Eva, îndeajuns de amabilă încât să o țină la curent cu noutățile din Londra.

Tatăl ei o gonise de acasă pentru totdeauna? Era prea supărat, prea rușinat de ceea ce făcuse fiica lui? Poate că avea să o vadă întotdeauna ca pe o stricată. Așa se explica hotărârea lui de a o trimite cu vaporul în altă țară ca să-și găsească un soț potrivit, în loc să îi permită să aleagă un bărbat din Anglia. Nu își dorea să o mai vadă niciodată întoarsă la Londra.

Din fericire, ea avea alte planuri.

Încăperile de fumători de la Opera Metropolitană erau pline de bărbați dornici să scape de soțiile și de amantele lor. Julius mai trecuse prin locurile acelea înghesuite o dată sau de două ori, dar nu rămăsese niciodată, căci el nu fuma.

În seara aceea, o luă pe urmele lui Cortland în încăperea încețoșată. Mirosul de tutun și de trabucuri aproape că îl înecă, iar fumul îi ardea ochii. Dumnezeule, acolo nu se putea respira! Se dusese ca să nu îl insulte pe unchiul Norei. Era unul dintre motive. În plus, bănuia că James Cortland voia să aibă o discuție cu el între patru ochi.

Desigur, să fie văzut în compania bărbaților din lumea bună newyorkeză înainte de spectacol servea de minune scopurilor lui – nu că se aștepta să apară cineva din senin care să îi strângă mâna și să admită că îl ruinase pe tatăl lui. Dar Julius nu urcase în topurile

financiare din New York fără să fi învățat să citească oamenii. Observa expresii faciale și ticuri ca să deslușească tipare și să observe comportamente neobișnuite. Avea nevoie doar de câteva indicii legate de cei care își mai aminteau de tatăl lui.

Cortland se opri și bagă mâna în buzunarul jachetei, dregându-și glasul.

– Aș fi preferat să ceri mâna Norei cum se cuvine, Hatcher, dar nu o să fac caz de niște reguli prostești. Atâta vreme cât tu și nepoata mea sunteți fericiți, eu și Beatrice suntem bucuroși să vă dăm binecuvântarea noastră.

– Mulțumesc, domnule. Apreciez asta. Cererea a fost foarte impulsivă din partea mea. Din fericire, Norei nu a părut să-i pese.

Cortland scoase două trabucuri și îi oferi unul lui Julius, care clătină din cap. Cortland își arcui surprins sprânceana.

– Nu fumezi?

– Nu, nu mai fumez din adolescență. Încercase o vreme, după moartea tatălui lui, dar nu reușise niciodată să dezvolte o pasiune pentru fumat. Ridică din umeri. Un viciu care nu s-a lipit de mine, presupun.

Unchiul Norei începu să își taie și să își aprindă trabucul. Mai scund ca Julius, Cortland purta perciuni stufoși și albi și avea părul la fel. Se trăgea din una dintre cele mai respectate familii din New York, precum cele care se stabiliseră în Battery pe vremea când în restul insulelor domnea sălbăticia. Până în seara aceea, cei doi fuseseră doar cunoștințe îndepărtate.

Cortland pufăi de câteva ori, apoi spuse:

– Apropo de vicii. Bănuiesc că o să discuți cu domnișoara Desmond acum, că te-ai logodit.

– De fapt, am discutat deja.

Se întâlnise cu Poppy cu o seară în urmă ca să pună lucrurile în ordine. Celebra actriță nu fusese încântată să afle că Julius se logodise, lucru despre care o lăsase să creadă că era adevărat. Ea înșirase o mulțime de obscenități, numindu-l în toate felurile posibile, înainte să îi poruncească să părăsească apartamentele ei.

– Bun. Mă bucur să aud asta. Mă aștept să ai grijă de reputația nepoatei mele.

– O să am, domnule.

– Pentru că aș fi teribil de dezamăgit dacă ar suferi. Fata se află sub protecția mea până după nuntă.

Julius înțelese mesajul. Totuși, erau riscuri mici să îi păteze reputația din moment ce era îndrăgostită de alt bărbat. Cel puțin, acesta credea că era motivul principal pentru care ea pusese la punct tot planul. Ce alt motiv să aibă o femeie superbă, plină de viață și inteligentă ca Nora, să fie disperată să revină în bătrâna și plictisitoarea Londră?

– Înțeleg. Nu o să permit să fie rănită.

– Bună seara, Cortland.

Li se alătură un bărbat pe care Julius îl știa din vedere de prin oraș. Domnul William Pendleton, unul dintre newyorkezii de elită și președintele exclusivistului club Gotham.

– Bună seara, Pendleton. Îl cunoști pe domnul Julius Hatcher?

– Desigur. Pendleton îi strânse mâna. Înțeleg că se impun felicitări, Hatcher.

Julius strânse mâna bătrânului.

– Mulțumesc. Într-adevăr, sunt un bărbat norocos.

– Acum, că faci parte din familie, poate că James o să te recomande ca să devii membru al clubului Gotham. Am căutat dintotdeauna sânge proaspăt.

Julius aproape că îi râse în față. Clubul Gotham îl refuzase din 1887, exact cum făcuseră toate celelalte cluburi pretențioase din lumea bună. În schimb, se alăturase lui Edwin Booth în clubul vocațional Players Club din Gramercy Park, unde, de altfel, se simțea foarte bine.

Dar prezența în cluburile cu sânge albastru putea să îi ofere mai multe ocazii de a-i identifica pe bărbații care îi distruseseră tatăl. Așa că se chinui să schițeze un zâmbet.

– Mulțumesc, Pendleton. Apreciez oferta.

– Cu mare bucurie, răspunse Cortland. Nu mi-am dat seama că încă nu ești membru, Hatcher.

Julius se îndoia de asta, dar nu spuse nimic.

– Din pură curiozitate, Hatcher, zise Pendleton după ce sorbi din ceea ce părea să fie whisky. Ai, fără doar și poate, o inspirație de aur pe Wall Street. Ce acțiuni ți-au atras atenția zilele astea?

Julius aproape că scrâșni din dinți. Iată, așadar, prețul lui Pendleton pentru a fi acceptat ca membru în club. Mai mulți bărbați din apropiere tăcură brusc, iar discuțiile rămaseră suspendate în aer, în vreme ce, fără îndoială, cu toții așteptau răspunsul lui Julius. El bău dintr-o înghițitură restul de șampanie.

– Atât Great Lakes Railroads, cât și Pratt au arătat o creștere puternică în perioada asta.

– Excelent. Ochii lui Pendleton străluciră nerăbdători. Apreciez pontul. Sper să vă revăd pe amândoi cât de curând. Participi la evenimentul de mâine de la Billings?

– Da, răspunse unchiul Norei. Vrem să participăm. Nepoata mea abia așteaptă să aibă parte de un dans sau două cu logodnicul ei.

„Dans?"

Julius aproape că tresări la gândul acesta. Ura să danseze.

Pendleton plecă, iar Cortland își termină, în sfârșit, trabucul. Cei doi hotărâră să se întoarcă în loja familiei ca să se alăture doamnelor. Logodnicei lui. Era ciudat să se gândească la Nora în acest fel. „Este ciudat să te gândești la orice femeie așa."

Jurase să nu se însoare niciodată. O soție și o familie puneau o presiune considerabilă asupra unui bărbat. Îl încărcau cu responsabilități care duceau la decizii pripite, disperate, adesea la rezultate dezastruoase. Dacă avea doar grija propriei persoane, Julius putea să se concentreze la ce era cu adevărat important: propria lui persoană.

Temporară, logodna era pur și simplu temporară. Cât de curând, Nora avea să ia vaporul ca să se întoarcă în Anglia, cei care îl înșelaseră pe tatăl lui aveau să fie nimiciți, iar el putea să revină la viața lui de burlac.

– Hatcher!

Julius întoarse capul și dădu de bunul lui prieten și avocat Frank Tripp, care se îndrepta spre el pe coridor. Se cunoșteau de mulți ani, amândoi având aceeași înclinație spre petreceri, pariuri și doamne. Adesea, toate trei la un loc.

– Bună seara, Tripp.

El îl prezentă iute pe unchiul Norei.

– Mă gândeam eu că tu ești. Tripp îl lovi pe Julius pe spate. la spune-mi, ieri am auzit cea mai amuzantă dintre glume. Cineva tot răspândește zvonuri în stânga și în dreapta că te-ai logodit. Le-am spus că nici nu se pune problema pentru că noaptea trecută tu...

– Scuză-ne o clipă, Cortland, spuse Julius spre unchiul Norei. Mi-aș dori să discut puțin cu prietenul meu între patru ochi.

Cortland păru să se simtă destul de stânjenit și profită de situație pentru a pleca.

– Desigur. Ne vedem în lojă, Hatcher.

Cortland făcu un semn din cap în direcția lui Frank și o luă grăbit spre lojă.

– Idiotule! șuieră Julius. Ăsta este unchiul logodnicei mele.

Frank rămase cu gura căscată și cu privirea ațintită asupra lui Julius.

– Dumnezeule, tu vorbești serios! Ai o logodnică? Și cum rămâne cu Poppy?

– În aer, mă tem. Și chiar am o logodnică. Se numește Lady Nora Parker.

– O lady? Nu-mi vine să cred. Dar ai jurat...

„Să nu mă însor niciodată."

Nu avea încredere să îi destăinuiască lui Tripp adevărul, că logodna era falsă. Cu cât știau mai puține persoane, cu atât erau mai mari șansele să lungească farsa chiar printre prieteni.

– Oamenii se schimbă. Iar ea este o femeie minunată. Sunt norocos că o am.

– Nu înțeleg.

– Nu trebuie să înțelegi. Doar acceptă și fii fericit pentru mine!

Tripp ridică ambele mâini cu palmele întoarse.

– Iartă-mă, dar mi-e cam greu să înțeleg toate astea. De cât timp o cunoști?

– Nu de mult. Ne-am întâlnit în parc și am început să facem câte o plimbare în fiecare dimineață.

Nu credea că trebuie să renunțe la povestea deja născocită.

– Plimbare în parc? Dimineața? *Tu?* Tripp își lăsă capul pe spate și izbucni în râs. Acum știu că mă iei peste picior.

Julius îl apucă de braț pe Frank și îl trase spre perete. Se aplecă spre el.

– Nu mă face să-ți dau una. Încetează cu întrebările și crede ce-ți spun pentru moment!

Frank se trase înapoi.

– Pentru moment? Ce înseamnă... Oh, înțeleg! Ochii i se luminară cu subînțeles. Îi făcu cu ochiul într-un gest exagerat. Nu mai spune nimic, Hatcher. Atunci logodit să fie.

– Nu, așteaptă! M-ai înțeles greșit.

Tripp îl bătu ușor pe umăr pe Julius.

– Nu, nu prea cred... Și nu-ți mai face griji! Secretul tău este în siguranță. Ascultă, unii dintre băieți sunt jos, în loja lui Patterson. Jucăm zaruri pe unele dintre acțiunile lui la mina de argint. Te bagi?

Julius făcu o grimasă. Ar fi trebuit să refuze. Familia Cortland și Nora aveau să se întrebe unde dispăruse dacă nu se întorcea de îndată. Dar acțiunile lui Patterson erau cu adevărat ademenitoare.

– Hai, știu că vrei, îl încurajă Tripp. Zece minute, atât. Logodnica ta sofisticată nici nu o să-ți simtă lipsa. Sigur ai stat cu ochii pe acțiunile alea.

Bineînțeles că stătuse cu ochii pe acțiunile acelea. Își triplaseră valoarea în doi ani, iar la zaruri era vorba de pură probabilitate. Talentul lui matematic la calculul probabilităților îl făcea aproape imbatabil.

La naiba!

Julius aruncă o privire de o parte și de alta a coridorului gol. Spectacolul încă nu începuse. Putea să se furișeze un pic? Cât despre Nora, ea putea să creadă că el mai rămăsese în salonul pentru fumători. Ce însemnau zece minute?

– Bine. Zece minute, nu mai mult. Trebuie să mă întorc degrabă. După ce câștig, firește.

La un sfert de oră după aceea – și o sută de acțiuni câștigate din fondul minei de argint a lui Patterson –, Julius se întoarse în loja familiei Cortland. Fu întâmpinat de un salon gol, căci fiecare își găsise deja locul înainte de începerea spectacolului. El înaintă spre loja principală a teatrului și se așeză pe un scaun gol între perete și Nora.

Ea se aplecă spre el și îi șopti:

– Miroși ca un șarpe.

– Mă tem că e inevitabil când vizitezi un salon de fumat. El îi observă chipul palid și ochii absenți de un căprui-auriu. O supărase ceva? Ești bine?

– Da.

O minciună evidentă, dar nu avea cum să scoată adevărul de la ea.

– Vrei să ieșim să luăm o gură de aer?

Ea aruncă iute o privire spre lojele din jurul lor, înțesate cu elita newyorkeză. Își făcea griji ca nu cumva să atragă atenția? Ridicol! Nimeni nu stătea pe scaun pe toată durata spectacolului. În plus, planul lor nu fusese născocit ca să atragă atenția?

El se ridică și îi întinse o mână.

– Vino!

După ce se aplecă și îi șopti ceva mătușii peste culoarul îngust, Nora se ridică și o luă spre ieșirea din salon. După ce ea se așeză pe canapeaua mică din catifea, el se duse la bufet și turnă șampanie pentru ea și whisky pentru el.

Notele operei germane plutiră prin draperiile grele, în vreme ce el îi întinse paharul din cristal. Se așeză lângă ea, păstrând o distanță decentă. „Nu uita de înțelegere și încetează să îi mai admiri linia lungă și grațioasă a gâtului!"

I se tăiase răsuflarea când o văzuse prima dată în seara aceea. Purta o elegantă rochie de seară crem, cu mărgele aurii și maronii care îi împodobeau fusta. Mănușile albe i se ridicau dincolo de coate, iar bijuteriile scumpe și de bun-gust îi împodobeau gâtul și încheieturile. Părul castaniu era prins într-o coafură simplă, care îl făcu să își dorească să îi ciufulească șuvițele strălucitoare. Era absolut superbă!

Și de neatins.

Coborî vocea ca să nu fie auzit în lojă și întrebă:

– Mătușa sau unchiul tău au spus ceva care să te supere?

– Nu, nu chiar. Doar că mi-am dat seama de ceva. Nu aș vrea să discut despre asta.

– Vrei să punem capăt poveștii?

Ridică brusc privirea spre el.

– Ce Dumnezeu te face să crezi asta?

– Am presupus că ai îndoieli.

– Nu am îndoieli. Absolut deloc. Luă o înghițitură zdravănă de șampanie. Știi că mătușa și unchiul nu se duc aproape niciodată în Anglia? Până acum patru săptămâni, nu îi mai văzusem de la înmormântarea mamei.

– Condoleanțele mele! Câți ani aveai când a murit?

– Șapte.

– Este greu să pierzi un părinte la o vârstă atât de fragedă.

Ea se uită lung la el, iar lumina lămpilor dansă pe chipul ei câtă vreme așteptă ca el să continue. Cum nu o făcu, rămase tăcută, iar el simți o dezamăgire ciudată.

– Poți să mă întrebi, să știi.

– Nu este politicos să-ți bagi nasul. Am bănuit că o să-mi spui ce vrei tu.

– Aș prefera să mă întrebi tu ce te face curioasă.

Ea îi evită privirea și își netezi fustele cu mâna rămasă liberă.

– Nu aș vrea să te jignesc.

– Nora, spuse el chicotind. Sunt american. Voi, britanicii cu bune maniere și bună-cuviință, nu puteți să ne jigniți pe noi, yankeii.

Îi plăcu zâmbetul larg care înflori pe chipul ei.

– Chiar așa? Acum chiar trebuie să încerc.

Momentul se lungi la nesfârșit, amândoi zâmbind unul la altul, până ce ea își întoarse privirea și inspectă peretele. El scoase un oftat și își termină băutura.

– Ești o enigmă interesantă, Lady Nora.

– Cum așa?

– O femeie care mă caută la Sherry's, pune la cale o logodnă falsă și apoi își face griji să nu întreacă măsura? Asta da enigmă!

Ea ridică din umeri.

– Bănuiesc că ai dreptate. În unele zile, mi se pare că sunt prinsă între două lumi. Nu fac niciodată ce se așteaptă lumea de la mine.

Julius începea să înțeleagă. De multe ori, avusese și el gânduri asemănătoare.

– Viața ar fi teribil de plictisitoare dacă am face mereu ce se așteaptă lumea.

– Este adevărat, dar mi se pare că, de obicei, asta îi dezamăgește pe toți.

– Mai puțin pe noi înșine. Își ciocni paharul de whisky cu al ei. Avem doar o viață, Nora. Cel mai bine este să o trăim după bunul nostru plac, nu?

– Tu asta faci? Trăiești numai pentru tine?

– Da, asta fac. Este mai ușor așa.

– Și mai solitar.

Solitar? Nu, cu siguranță nu. El avea prieteni, iubite. Amici oricând își dorea, singurătate alteori. Nu și-ar fi dat viața pe nimic altceva nici într-o mie de ani!

Dar regulile erau mult diferite pentru femei și bărbați. Nora se simțise singură în Anglia? Acest lucru explica de ce se îndrăgostise de un bărbat care nu i se potrivea.

– Se spune că ești un fel de geniu financiar, spuse ea. Este adevărat?

– Nu sunt sigur în privința geniului, dar chiar îmi plac cifrele. Mi-au plăcut dintotdeauna. Bănuiesc că am o minte făcută pentru numere.

– Cât fac 622 000 înmulțit cu 837 000?

Numerele se aliniară în mintea lui fără vreun efort prea mare.

– Este ușor. 520 614 000 000.

– Poate ușor pentru tine. Sunt impresionată. Și cum s-a tradus asta în strângerea unei averi?

– Ții minte tipare de numere și le folosești ca să prevezi tendințele, cum ar fi ce companii cresc și ce companii scad. Pot să identific fondurile supraevaluate și pe cele subevaluate. Este o enigmă constantă și fără de sfârșit.

Ea încuviință din cap, de parcă informația îi dezvăluia vreun înțeles ascuns din personalitatea lui.

– Altă enigmă.

– Da, dar una nici pe departe atât de interesantă ca tine.

Cuvintele îi scăpară printre buze înainte să apuce să se oprească. Nu își dorise să flirteze cu ea. Erau parteneri, nu iubiți, dar nu fusese în stare să se abțină. Ceea ce era cel puțin neobișnuit.

„Periculoasă. Femeia asta este periculoasă."

Ea râse, slavă Cerului!

– Nu este nevoie să mă flatezi, Julius. Suntem aliați, nimic mai mult.

Ea se ridică și își așeză paharul pe masă, scutindu-l de obligația de a răspunde. Își termină și el băutura, fericit să îi ofere gurii lui sparte altceva asupra căruia să se concentreze.

– Poate că ar trebuie să revenim la locurile noastre, spuse ea. Scopul venirii noastre aici în seara asta este să fim văzuți împreună, iar până acum am eșuat lamentabil.

El se ridică.

– Nu chiar, pun pariu că toată lumea de pe rândul nostru a observat că am ieșit împreună. Iar vestea logodnei s-a răspândit deja ca vântul.

– Excelent! Atunci, aș spune că lucrurile avansează de minune. Ea îl prinse de braț. De curiozitate, ce ți-a spus unchiul meu în salonul de fumat?

Păstrând tonul scăzut al vocii, el răspunse:

– Este dezamăgit că nu ți-am cerut mâna cum se cuvine. Și m-a avertizat să am grijă de reputația ta.

Ea pufni, un sunet pe care Julius îl consideră adorabil. Britanicele cuviincioase pufneau? Nu era de mirare că tatăl ei o trimisese pe Nora în America. Probabil scandalizase societatea londoneză de nenumărate ori.

– Crezi că nu are motive să-și facă griji? întrebă el.

– Lucrurile sunt rareori ceea ce par, domnule Hatcher, spuse ea enigmatic. Hai să revenim la locurile noastre!

Capitolul 4

La prima vedere, evenimentele lumii bune din New York nu erau foarte diferite de cele din Londra. Și aici existau o sală mare de bal pentru dans, cu un salon alături în care se aflau mâncarea și mesele la care se purtau conversații, un salon de cărți pentru domni și o cameră de relaxare pentru doamne.

Ceea ce făcea ca petrecerile din America să fie diferite, observase Nora, era scara lor grandioasă. Casele erau mai mari și decorațiunile mai somptuoase. Pe masa familiei Billings, trona în mijloc o sculptură mare din gheață care îl reprezenta pe Poseidon, înconjurată de scoici proaspete. Curgea o fântână de șampanie, iar legumele fuseseră transformate cu migală în flori. Vinul fusese adus cu vaporul din Franța, iar împletituri din nuiele acoperite de trandafiri împodobeau pereții. Și, desigur, Delmonico's, cel mai cunoscut restaurant din oraș, se ocupase de bufetul bogat.

Și nici măcar *toate acestea* nu erau de ajuns. Aici se obișnuia ca musafirii să plece de la petrecere cu un cadou sau două. La un bal organizat în urmă cu o săptămână, gazda oferise casete din aur masiv pentru creioane și figurine din porțelan. Indiferent ce pregătise doamna Billings pentru seara aceea, cu siguranță urma să fie pe măsură.

Nora era preocupată de alte probleme, și anume de întoarcerea în Londra. Studie marea de dansatori de pe ring. Balul era în toi, dar Julius dispăruse. Dacă nu ar fi știut care era situația, ar fi zis că încerca să o evite.

Ceea ce nu avea nici un sens. Erau nevoiți să interacționeze ca să atragă atenția. Vestea logodnei se răspândise, dar nimeni nu părea exagerat de șocat sau de scandalizat. Cât despre Julius, își jucase absolut respectabil rolul de logodnic dedicat și încântat de alegerea făcută până în clipa aceea, când se făcuse nevăzut în mulțimea de domni prezenți la serată.

Zări niște șuvițe de un blond-maroniu, și îl găsi discutând foarte concentrat cu doi bărbați, în colțul celălalt al încăperii, cu un umăr sprijinit de perete și cu un pahar de șampanie în mână. Părea să fie în largul lui, confortabil în pielea lui frumoasă, chiar și înconjurat de elita cu sânge albastru, care îl respinsese neîncetat de-a lungul anilor. Cum de reușea să se integreze oriunde se ducea? Ea se luptase ani întregi cu un tată care nu o voia, cu o societate care îi reducea personalitatea și cu o lume care vedea femeile ca pe niște persoane din clasa de mijloc.

Se strecură prin mulțime și se apropie până ce ajunse în raza lui vizuală. Îi surprinse privirea și îi făcu semn spre ringul de dans.

Cu o sprânceană ridicată, el șopti:

– Mai târziu.

Apoi el își îndreptă spatele și îi conduse pe cei doi bărbați spre interiorul conacului. Și mai departe de ea.

Nora încercă să nu rămână cu gura căscată, în vreme ce sângele i se învolbura în vene. Ce îndrăzneală avea! Uitase de scopul lor? Era inacceptabil! Nu putea să o ignore. Nici măcar nu o invitase la dans.

Strânse din dinți. Când venea vorba despre logodnicii scandaloși, Julius Hatcber lăsa mult de dorit.

Ea trebuia să se întoarcă în Anglia. Degrabă. Ea și Julius aveau să facă senzație în seara aceea chiar dacă nu îi plăcea.

Îndepărtându-se de ringul de dans, se îndreptă spre camera de joc, iar două femei îi tăiară dintr-odată calea. Nora se opri brusc și încercă să își amintească numele lor. Ambele aveau părul castaniu, erau cam de o vârstă cu ea și purtau ultimele modele de rochii create de casa Worth.

– Tu ești. Tu ești Lady Nora, spuse una dintre ele cu ochii mari.

Cealaltă femeie o luă de braț și o conduse spre colțul încăperii, unde era mai puțină lume.

– Muream de nerăbdare să te cunoaștem! Eu sunt Kathleen Appleton.

– Iar eu sunt Anne Elliot. Tu ești cea care a pus mâna pe domnul Hatcher.

Nora își coborî bărbia în piept și încercă să pară încântată.

– Mă bucur să vă cunosc. Bănuiesc că eu sunt cea care a pus mâna pe el. „Pentru moment."

– Nu trebuie să fii modestă, milady. Anne se aplecă spre ea. Julius Hatcher este cel mai delicios bărbat din New York.

– Și cel mai nepotrivit. Kathleen își arcui sprâncenele. Aș bate cartierul Ladies Mile în lung și în lat luni întregi dacă aș fi cu el.

– Numai că mama ta mai întâi te-ar ucide, îi spuse Anne, apoi se întoarse spre Nora. Printre mame, domnul Hatcher este interzis. Face parte din categoria „te uiți, dar nu atingi" când îl vezi în public.

– Dar, ah, să atingi! spuse Kathleen cu un oftat visător și mâna pe inimă. Simplul gând mă face să transpir.

Nora nu putu să nu izbucnească în râs. Cele două erau amuzante și surprinzător de sincere.

– Este foarte chipeș. Și inteligent.

Anne își flutură mâna în aer.

– Nu-i pasă nimănui dacă un bărbat atât de frumos poate să poarte o conversație.

Kathleen coborî vocea.

– Într-adevăr. Am auzit că este iscusit în alte domenii.

Toate trei izbucniră în râs, deși Nora simțea că ia foc.

– Toate debutantele sunt atât de îndrăznețe în New York?

– Nu, celelalte sunt plictisitoare, spuse Kathleen. Noi suntem cele amuzante. Tații noștri spun că suntem așa pentru că mamele noastre au fost crescute de lupi.

– Însă n-au fost, spuse Anne. Dar sunt verișoare de rangul întâi.

– Așadar, voi sunteți verișoare de rangul doi?

– Da, apropiate ca tâlharii din Five Points, îi confirmă Kathleen. Deci spune-ne. Cum ai reușit?

– Ce să reușesc?

– Tu și domnul Hatcher, spuse Kathleen. El n-a umblat niciodată prin lumea bună, iar mama ar muri dacă m-aș apropia de el.

– Își petrece cea mai mare parte din timp cu amanta lui, Poppy Desmond. Anne își puse mâna la gură. Sau nu știai asta?

– Da, am auzit că se cunosc, confirmă Nora.

Toată lumea în Manhattan știa că domnișoara Desmond și Julius fuseseră iubiți. Deci el încă se vedea cu ea? Nora simți o greutate ciudată în piept.

– Nu cred că i-a picat prea bine vestea că el o să se însoare cu altcineva. Kathleen îi aruncă o privire lui Anne. S-a lăudat că într-o bună zi se vor căsători.

– Serios?

Nora se gândi la cele auzite. Julius îi promisese femeii un viitor împreună? Nu că ar fi contat. De îndată ce aveau să treacă cele zece

săptămâni, iar ea era chemată de urgență acasă, domnișoara Desmond putea să îl recupereze pe Julius.

Anne încuviință din cap.

– Da. Totuși, nu a crezut-o nimeni, chiar dacă este una dintre cele mai frumoase actrițe din oraș.

– Femeile ca ea nu sunt de măritat, adăugă Kathleen. În plus, ea nu este nici pe departe atât de frumoasă ca Excelența Voastră.

– Vă mulțumesc. Printre prieteni, sunt pur și simplu Nora.

Kathleen străluci toată și bătu din palme.

– Annie, ai auzit? Ne-a numit prietene. Știi ce înseamnă asta? Domnișoare de onoare!

Annie își luă verișoara de braț.

– Doamne sfinte, o să fie evenimentul sezonului! Abia aștept! Se întoarse spre Nora. Ați ales deja o dată? Trebuie neapărat să te duci la Paris și să-l lași pe domnul Worth să-ți facă rochia.

– Ei, în privința asta... Nora își drese glasul. N-am discutat aceste detalii. Încă aștept vești de la tata cu privire la programul lui.

– Este conte, nu-i așa? întrebă Kathleen. Ce palpitant! Ești cea mai norocoasă femeie din New York.

– Femeia care l-a îmblânzit pe Julius Hatcher! Anne străluci toată. O să fiți invitați la toate evenimentele.

Mintea Norei se blocă pentru o clipă.

– Stai, îmblânzit? Ce înseamnă asta?

Kathleen își arcui sprâncenele, iar gura i se încreți într-o încruntătură drăguță.

– Oh, toată lumea vorbește despre asta. N-ai auzit?

– Ce să aud?

– Că tu ești cea care a pus șaua pe Julius. Toată lumea începe să se întrebe dacă nu cumva l-a judecat greșit.

Șaua? Nu își dorise să îl *îmblânzească*. Avea nevoie ca el să scandalizeze societatea newyorkeză. Să facă valuri. Să-i îngrozească tatăl. Nu să câștige pe toată lumea de partea lui. Scrâșni din dinți.

„El și-a dorit să își croiască drum prin lumea bună din New York. Iar acum a reușit."

Nu. Refuza să creadă că Julius nu mai avea nevoie de ea. Încheiaseră o înțelegere. Îi dăduse cuvântul de onoare. Bătuseră palma.

Se chinui să alunge urma de îndoială și își luă rămas-bun de la prietenele ei. Indiferent cât îi lipsea compania fetelor de vârsta ei, avea planuri mult mai importante în seara aceea. Acea Nora nouă

și puternică se săturase să aștepte. Venise vremea ca Julius să își onoreze partea de înțelegere pentru ca ei doi să dea lumii subiecte de bârfă.

Iar dacă nu o făcea el, atunci cu siguranță avea să o facă ea.

Julius avea o logodnică furioasă.

Chiar în clipa în care se felicită pentru felul elegant în care le sugerase domnilor să-l urmeze într-un loc mai liniștit ca să discute, știa – în adâncul sufletului, pur și simplu *știa* – că Nora nu avea să fie deloc încântată. I se părea genul de femeie cu puțină răbdare spre deloc. Pentru numele lui Dumnezeu, îl acostase la o petrecere scandaloasă la Sherry's!

Totuși, nu își făcea griji pentru asta. În timp ce se amestecase în mulțime, întâlnise doi bărbați cam de vârsta tatălui lui. Discutau despre investițiile proaste făcute cu câțiva ani în urmă. Bursa se prăbușise. Afacerile intraseră în faliment. Promisiuni făcute și nerespectate. Plin de speranță, îi îndemnă să îi povestească mai multe. Ce își mai aminteau?

– Dar tu, Hatcher? îl întrebă unul dintre bărbați, în vreme ce se retraseră spre galeria portretelor. Pe unde ai pierdut bani în ultimii ani?

Julius ridică din umeri.

– N-am pierdut.

Al treilea bărbat, domnul William Young, mijii ochii.

– Ei, hai, nimănui nu-i ies afacerile de fiecare dată. Trebuie să existe una, două investiții pe care să le regreți.

– Nici măcar una. Nu de când am început să investesc pe vremea când aveam 17 ani.

– Nu te cred, spuse Young, cu o voce pițigăiată. Problema cu Allegheny Railway în 1886? Toți cunoscuții mei și-au pierdut și cămașa de pe ei.

Julius își amintea bine. Prețul acțiunilor la Allegheny fusese umflat peste măsură. Se descotorosise de ele imediat după aceea la bursă.

– M-am retras cu două săptămâni înainte. Chiar dacă acțiunile fuseseră supraevaluate. S-a dovedit că așa era.

Cei doi bărbați îl priviră cu gura căscată.

– Ce metodă folosești ca să le evaluezi? întrebă domnul Van Allen, al treilea membru din grup.

– Ah, spuse Julius cu un zâmbet șiret. Este un secret comercial.

Privirea lui Young deveni scrutătoare, de parcă îl vedea pe Julius într-o lumină nouă.

– Se spune că ești un fel de vrăjitor la bursă. N-am crezut asta până acum.

Julius sorbi din whisky și își înăbuși dorința de a face o observație sarcastică. Cum își închipuiau oamenii aceia că făcuse avere? Fusese un dar de la Dumnezeu? Să investești necesita curaj, inteligență și capacitatea de a anticipa. Cei mai mulți dintre oamenii aceia din lumea bună nu puteau să se laude cu nici una dintre cele trei calități.

– Care este istoria familiei tale, Hatcher? întrebă Van Allen. Îl cunosc pe tatăl tău?

– A murit cu ani în urmă. Dădu intenționat un răspuns evaziv. Dacă cineva avea informații detaliate, le putea spune.

Young trosni din degete.

– Stai, parcă îmi amintesc...

– Domnule Hatcher! Aici erai.

Întreruperea îi provocă un gol în stomac lui Julius. Ce era pe cale să spună Young? Ceva despre Warren Hatcher. La naiba!

Își încleștă maxilarul, apoi se întoarse spre Lady Nora și văzu că se îndrepta spre ei. Logodnica lui falsă nu prea știa să aleagă momentul potrivit.

– Milady, o salută el și făcu o plecăciune peste mâna ei. Ne-ați putea permite câteva secunde ca să încheiem discuția?

Ea îl ignoră.

– Bună seara, domnule Young, domnule Van Allen.

– Milady, spuse fiecare în parte și făcură toți o plecăciune peste mâna ei.

Julius strânse tare din dinți și așteptă ca ea să treacă la subiect.

– Chiar îmi cer iertare pentru că vă întrerup, începu ea. Dar mă întrebam dacă aș putea oare să-l fur pe domnul Hatcher pentru un dans.

– În privința asta... spuse Julius. De ce nu ne întâlnim în sala de bal după ce termin eu aici?

– Fugi de aici! spuse domnul Van Allen. Dacă o lady atât de frumoasă vrea să dansezi, Hatcher, sari în ring.

Young își ridică paharul spre Nora.

– Da. Și fiica unui conte nici mai mult, nici mai puțin. Nu poți să o lași pe logodnica ta să te aștepte. Ne vedem mai târziu.

Young se întoarse și porni în direcția sălii de joc a domnilor.

– Chiar așa. Să vă bucurați de dans. Poate că mai târziu ne recomanzi niște acțiuni, Hatcher.

Van Allen înclină bărbia și îl urmă grăbit pe Young, care ajunsese deja la jumătatea coridorului.

Julius îi privi cum se îndepărtează, cu mușchii încleștați de enervare. Își trânti paharul pe o măsuță de pe margine.

– Ai înnebunit de-a binelea? Un *dans*, Nora? Nu putea să aștepte zece minute?

Firicelele aurii din ochii ei străluciră în lumina electrică difuză.

– Am așteptat mai mult de o oră. M-ai ignorat aproape toată seara. Cât o să mai stau și o să aștept ca să mă observi?

Să o observe? Toată seara nu făcuse decât să o observe. Îi distrăgea atenția când era prin apropiere. Expresia ei, râsul ei, forma extraordinară a buzei de sus. Obsesia de a o privi fusese întru câtva motivul pentru care îi rugase pe Young și pe Van Allen să meargă în galeria portretelor. Iar o asemenea obsesie îl irita. Trebuia să se concentreze întru totul asupra scopului lui, care nu avea nici o legătură cu pierderea timpului pe ringul de dans alături de cea mai frumoasă femeie din încăpere.

În cuvintele lui se simți sarcasmul.

– Știu că vii din Anglia, unde femeile sunt sfioase și blajine, dar aici, în America, preferăm femeile puțin mai independente. N-ai fi murit zece minute fără mine.

Buzele ei se strânseră într-o linie supărată.

– Iar eu știu că tu ești din America, unde se pare că bunele maniere s-au scufundat în portul din Boston împreună cu tot ceaiul ăla, dar gentlemenii din Anglia nu își abandonează logodnicele.

– Ce păcat că n-ai fost în stare să-ți găsești un logodnic englez!

– Ești odios și insuportabil, Julius Hatcher.

– Două calități pe care am impresia că le-ai privit cu ochi buni când m-ai ales să-ți fiu partener în aventura asta. Sau mă înșel?

Nora lăsă ușor umerii în față și începu să studieze peisajul din tabloul de pe perete.

– Am nevoie să fii odios și insuportabil cu toată lumea, *mai puțin* cu mine. Dacă suntem parteneri adevărați, nu poți să mă ignori din clipa în care ajungem undeva.

Corect. Avea dreptate. Julius simți cum se relaxează, risipindu-i-se mânia.

– Îmi cer iertare. Eram prins într-o discuție importantă și n-am vrut să se încheie așa de brusc.

– O discuție importantă despre ce anume?

– Despre nimic, minți el.

– Minți. De ce nu vrei să-mi spui?

„Pentru că este ceva personal. Pentru că n-am mai povestit nimănui niciodată."

– Vorbeam despre investiții.

– Oh! Le cereai sfatul?

Julius nu se putu abține și pufni.

– Nu prea. Eu nu primesc sfaturi de la altcineva decât de la mine, dar, dacă aș face-o, sigur n-ar fi sfaturile ăstora doi. Încă sunt convinși că telefonia este o modă trecătoare.

– Este probabil motivul pentru care domnul Van Allen te-a rugat să le faci niște recomandări. Bănuiesc că ți se întâmplă foarte des, având în vedere reputația ta.

Aproape peste tot pe unde se ducea. Oamenii erau disperați să fie în avantaj când era vorba de bursă, unde averile se câștigau și se pierdeau în aceeași zi. Dar Julius nu juca bine împreună cu alții. Cel mai probabil, era efectul eșecurilor și al morții tatălui lui, însă nu era atât de încrezător, mai ales când era vorba de afaceri. Prefera să își păstreze gândurile și ideile pentru el, să își asculte intuiția cu privire la modul cum era cel mai bine să procedeze, să nu se încreadă în nimeni niciodată.

– Da. Totuși, răspund foarte rar. Gata să pună capăt discuției iscoditoare, îi întinse brațul. Mă vei onora cu un dans, Lady Nora?

– Mă gândeam că nu o să mă mai întrebi niciodată. Își puse mâna pe brațul lui. Fără exagerare, chiar am crezut că nu o să mă mai întrebi niciodată.

Dădu să se îndrepte spre sala de bal, fustele ei din mătase foșnind în tăcerea adâncă.

– Aș fi întrebat, în cele din urmă. Îmi cunosc îndatoririle, doamnă Hatcher.

– Ha! Pun pariu că este foarte ciudat să-i spui asta unei femei.

– Ciudat este cuvântul potrivit. Căsătoria nu se află pe lista mea de lucruri ce trebuie făcute înainte să mor.

– Atunci poate că ar trebui să-i dai de veste și domnișoarei Desmond.

El se opri brusc.

– Ce-ai spus?

– Domnișoara Desmond. A ta...

Ea își flutură mâna în aer, iar pielea delicată căpătă o nuanță roz.

– Amantă? continuă el, doar ca să-i sporească stânjeneala.

Nu îl dezamăgi – se înroși mai tare. Până și zona modestă de deasupra decolteului își schimbă culoarea. Cât de departe i se răspândise îmbujorarea pe corp?

El alungă gândurile acelea. Nora nu era genul de femeie cu care să cocheteze.

– Da, întocmai. Am auzit că ea crede că o să vă căsătoriți.

Poppy credea că el avea să se însoare cu ea? Oare discutaseră vreodată despre asta? Nu își amintea să fi abordat vreodată acest subiect. Dacă se întâmplase, i-ar fi spus exact ce simțea el în această privință.

O apucă de braț pe Nora, și continuară să înainteze.

– Asta nu o să se întâmple niciodată.

– Pentru că este actriță.

– Nu. Profesia unei femei nu are nici o importanță pentru mine. Dacă aș iubi-o îndeajuns, poate să fie vânzătoare, debutantă sau prostituată. Dar nu o să mă însor cu nimeni.

– Acum sau niciodată?

– Niciodată. Plecă privirea și văzu fruntea încruntată a Norei. Te surprinde?

– Da, chiar mă surprinde. Credeam că orice bărbat înstărit vrea să își vadă moștenirea trecând mai departe.

– Nu este cazul meu.

– Trăiești doar pentru tine?

Ea își aminti de discuția avută în salon cu o seară în urmă. El încuviință din cap.

– Exact.

Ajunseră în pragul ușii. Nora îi puse mâna pe umăr și îl opri.

– Stai, am uitat să discutăm despre ce trebuie să facem acolo.

– Am crezut că o să dansăm.

– Da, dansăm. Dar ce mai facem?

Probabil că se uitase lung la ea, căci Nora continuă:

– Cum ai de gând să provoci o scenă?

Şi să fie dat afară? Interzis la viitoarele evenimente? Nici nu atinsese bine cu vârful degetului apele lumii bune, şi acum ea voia ca el să agite apele?

– N-am de gând să provoc nici o scenă, Nora.

Ea se întoarse cu faţa spre el şi se apropie mai tare ca să nu fie auzită.

– Dragul meu, scopul logodnei cu un bărbat revoltător era ca tu să fii imoral. Altfel, cum o să-i scandalizăm?

– N-am nici cea mai mică intenţie să-i scandalizez, draga mea doamnă.

– Dar ai fost de acord!

– Eu n-am făcut aşa ceva. Am acceptat să umblu cu tine prin New York timp de zece săptămâni, să mă dau drept logodnicul tău. N-am promis niciodată să-ţi distrug reputaţia... sau pe a mea, că tot veni vorba.

– Tu n-ai ce reputaţie să distrugi. Toată lumea ştie deja că eşti un...

Nora se opri şi închise gura brusc.

Julius încremeni. Putea să continue fraza cu zeci de cuvinte diferite, însă nici unul onorant.

Totul deveni limpede.

– Înţeleg. M-ai ales pe mine crezând că nu voi fi persoana potrivită să se afle aici, că nu voi fi acceptat niciodată, iar eu o să-i sfidez.

– Nu, nu este întru totul adevărat.

Vocea îi era slabă, nu era tonul hotărât pe care îl avea de obicei.

– Doar cea mai mare parte.

El răsufla apăsat şi analiză situaţia preţ de o clipă. La urma urmei, îi păsa prea puţin ce credea rebela britanică despre el. Ceea ce conta era să rămână suficient în lumea bună ca să descopere ce legături avuseseră cu tatăl lui, iar să rămână acolo era, de fapt, lucrul cel mai important. Şi nu avea să reuşească dacă se purta ca un bufon respingător.

Tocmai îşi dăduse seama că Nora nu era o femeie răbdătoare. Era impetuoasă şi foarte încăpăţânată când îşi punea ceva în gând. Dacă era hotărâtă să meargă înainte de una singură cu ideea scandalului, se putea ca amândoi să sufere de pe urma reproşurilor societăţii.

Trebuia să tragă de timp. Să pretindă că o ajută, îndemnând-o să rămână o femeie respectabilă. Să o ţină pe drumul cel drept. Pentru că, indiferent ce urma să se întâmple, nu avea să permită să fie

izgonit din înalta societate la nici două minute după ce își croise drum în lumea bună.

El îi oferi un zâmbet fermecător.

– Atunci, să dansăm și să stabilim cum este mai bine să procedăm.

– Cunoști pe toată lumea de aici?

Nora își înălță capul la întrebarea lui Julius. Erau pe ringul de dans și se învârteau în ritmurile lui Strauss. Se pierduse în gânduri, minunându-se de poemul scurt primit de la Robert cu o zi înainte. Douăsprezece versuri dulci, care îi merseseră direct la inimă și o făcuseră să îi simtă teribil lipsa. Da, *a mea* rimase cu *bretea* – păcat, din moment ce se putea gândi la *stea*, *frumusețea* și *pacea* –, dar nici un bărbat nu îi mai scrisese poezii până atunci.

– Nu pe toată lumea, răspunse ea. Am cunoscut majoritatea doamnelor și domnilor în vârstă, din moment ce sunt de o seamă cu mătușa și unchiul meu. Dar grupul celor tineri rămâne un mister. Tu?

– Bărbații îmi sunt oarecum cunoscuți, cel puțin cei implicați în afaceri. Chiar dacă doamnele sunt o ceață cu jupoane. Până în seara asta, drumul meu nu prea s-a intersectat cu cel al debutantelor.

Era exact motivul pentru care îi ceruse să joace rolul de logodnic fals. Mamele își ascundeau fiicele de bărbații ca Julius – firește, mai puțin în cazul în care aveau un titlu. Existența unui titlu însemna că bărbatul putea să se poarte cât de groaznic sau stupid voia el, iar mamele tot își împingeau fiicele în calea lui.

– Și totuși, îți dorești mult să faci parte din lumea bună. Ai idee când o să-mi spui de ce?

Un mușchi îi zvâcni sub pielea aspră de pe maxilar.

– Cred că o să mai aștept puțin, dacă nu te deranjează.

Ea nu insistă. O femeie cu propriile secrete nu avea nici un drept să își bage nasul.

– Așadar, cum o să facem vâlvă în noaptea asta?

El ridică ușor din umeri.

– Cunoști regulile mult mai bine ca mine. Poate că tu ar trebui să vii cu sugestii, nu?

– Aici ai dreptate. Dacă am face o rotire exagerată, iar fustele mi s-ar ridica până la jumătatea coapselor?

Julius făcu o grimasă și clătină ușor din cap.

– Hai să lăsăm cancanul deoparte până când epuizăm toate celelalte opțiuni. Ce altceva?

– Ai putea să mă ții într-un fel necuviincios. Știi tu, să-ți lași mâinile să hoinărească...

– Și să risc ca unchiul tău să-mi taie mâinile? Nu, mulțumesc.

Ea se gândi o clipă. Aveau nevoie să dea naștere unor bârfe, suficient cât să-i trimită cineva o telegramă tatălui ei sau ca ziarele de scandal să publice știrea. Toată povestea aceea începuse pentru că ea și Robert fuseseră prinși că se sărutau la unul dintre dineurile organizate de tatăl ei.

– Am putea să ne furișăm afară împreună.

– Ar fi ceva scandalos pentru un cuplu logodit?

– Da, cel puțin în Londra. Bănuiesc că este valabil și la New York. O întâlnire secretă era suficient de scandaloasă? Sau am putea să ne sărutăm chiar aici, pe ringul de dans.

– În nici un caz, spuse el tăios și tresări. Rămâne să ne furișăm împreună afară. Când și unde?

– Peste o jumătate de oră, ne întâlnim în grădini. Cheia este să fim observați când ieșim din sala de bal.

– Asta n-ar trebui să fie prea greu. Cine pleacă primul?

– Bănuiesc că tu ar trebui să pleci. Apoi mă strecor și eu afară, mă plimb vreun sfert de oră și revin în sala de bal.

– Nu. Mâna lui se strânse pe mijlocul ei. Nu-mi place să știu că o să te plimbi singură prin grădini. Ies eu primul și te aștept chiar afară, în dreptul cercului făcut din torțe.

– Sunt sigură că voi fi în deplină siguranță afară.

– Ai vorbit ca o femeie crescută la țară în Anglia. Suntem în New York, Nora. Nu te mai opune și nu pleca singură la plimbare, nici măcar la o petrecere pretențioasă!

Ea pufni enervată și așteptă ca un cuplu din apropiere să se îndepărteze înainte să murmure:

– Am petrecut foarte multă vreme la Londra. Și noi avem criminali acolo. Iar tu ești surprinzător de autoritar pentru un logodnic fals.

El se aplecă și își apropie gura de urechea ei.

– Cât timp suntem logodiți, oricât ar fi de fals, tu ești responsabilitatea mea, iar eu iau lucrurile în serios.

Un fior îi cutremură terminațiile nervoase, deși nu își dădea seama de ce. Senzația semăna cu atracția, un lucru nebunesc

în circumstanțele date. Atracție față de Julius? Absolut ridicol! Da, era un bărbat chipeș și inteligent. Destul de charismatic când voia el. Dar ei doi erau parteneri, nimic mai mult. Singurul ei obiectiv era să se întoarcă la Robert.

Nora făcu un pas în spate și puse distanță între ei.

– Îți apreciez grija, dar sunt șocant de independentă.

– Și de tânără. Ochii lui albaștri se mijiră spre ea. Tu te cerți cu toată lumea sau insiști să mă contrazici doar pe mine?

Nu putea să își amintească de nici o ceartă cu Robert de când se cunoscuseră, dar nu avea de gând să îl lase pe Julius să se creadă prea special.

– Ce păcat că mă consideri atât de neplăcută! E ceva chiar interesant din partea unui bărbat pe care l-am văzut beat călare acum câteva zile.

El o conduse cu dibăcie spre colțul încăperii, cu pași siguri și iuți pe ringul de dans.

– O formulare elegantă prin care eviți întrebarea. În plus, ți-am spus deja că era petrecerea de ziua mea.

– Înțeleg, spuse ea, chiar dacă nu înțelegea.

Fiecare american înstărit dădea o petrecere pe cinste de ziua lui de naștere? Ba, mai rău de atât, exista o urmă de defensivă în tonul lui, de parcă se purtase scandalos doar de ziua lui de naștere. „Ar fi un dezastru", se gândi ea. O zi pe an nu putea să îl șocheze pe tatăl ei. Avea nevoie ca Julius să dea petreceri călare în fiecare săptămână.

În clipa aceea, melodia se încheie și Julius o conduse spre marginea ringului de dans. Îi sărută mâna înmănușată, dar nu îi dădu drumul după ce nu își îndreptă spatele. În schimb, buzele i se arcuiră într-un zâmbet viclean.

– Douăzeci și cinci de minute, doamna mea.

O căldură stranie i se răspândi în pântec, așa că își retrase brusc mâna. Când aveau să se întâlnească afară trebuia să îi spună să înceteze cu flirtatul. Gata cu șoptitul la ureche sau cu ținutul mâinii prea mult timp! Și, categoric, gata cu zâmbetele de crai! Nu voia să îl *placă*, pentru numele lui Dumnezeu!

Erau parteneri temporari, ca să atingă un scop comun. Nimic altceva.

După ce reuși să schițeze o încuviințare din cap, ea se întoarse și plecă în grabă. Nu avea nici un motiv să alerge, dar simți o dorință

bruscă de *a scăpa*. Să plece din casa aceea, din orașul acela. Să pună o distanță cât mai mare între ea și Julius Hatcher.

Capitolul 5

– Nu pot să mă decid.

Julius se întoarse și o găsi Beatrice Cortland chiar în spatele lui în salon. Se plimbase prin mulțime, încercând să aștepte douăzeci și cinci de minute înainte să se aventureze afară. Mătușa Norei se încruntă în direcția lui, deși habar nu avea ce făcuse ca să o supere.

– Doamnă?

– În privința ta. Nu pot să mă decid dacă ești exact așa cum spunea lumea sau exact opusul.

Reputația lui fusese mult prea exagerată în presă, dar nu avea de gând să îi spună așa ceva.

– Poate că sunt puțin din amândouă.

– Sper că nu. Ea apucă două pahare de șampanie de pe masă și îi întinse unul. Pentru binele Norei, sper că ești mult mai serios decât spun ziarele că ai fi.

– De ce? fu nevoit el să întrebe.

– Pentru că, din păcate, nepoata mea mi-a moștenit firea răzvrătită, iar tânărul care o așteaptă în Anglia i-o încurajează, fără îndoială. Un vânător de zestre, pun pariu. Ea are nevoie de un bărbat cu capul pe umeri, care să o țină cu picioarele pe pământ. Sorbi din paharul de cristal, fără ca privirea ei să părăsească o clipă chipul lui Julius. Și ar fi drăguț ca respectivul bărbat să fie american.

– Oh!

I se uscă gura în vreme ce un iureș de întrebări îl luă cu asalt. Doamna Cortland bănuia că logodna era o minciună? De unde aflase de tânărul Norei din Anglia, ceva ce Julius doar suspectase? Chiar spera ca Julius și Nora să ajungă să se îndrăgească unul pe altul?

– Ești alb ca varul. Mătușa Norei chicoti. Voi, tinerii, credeți că noi suntem proști doar pentru că suntem mai în vârstă. Nu-ți face griji, nu o să-i spun Norei nimic despre asta.

– Cum ați aflat despre bărbatul din Anglia?

– Scrisorile. Îi scrie aproape în fiecare zi. Același scris de mână al unui bărbat și aceeași hârtie ieftină. N-am citit nici o scrisoare, dacă la asta te gândești. Nu i-aș invada niciodată intimitatea într-un fel atât de lipsit de respect.

– Nu m-am gândit că ați face asta. Bărbatul acesta este motivul pentru care tatăl ei a trimis-o în America?

Doamna Cortland sorbi lung din șampanie și îl studie peste marginea paharului.

– Răspunsul sincer este că nu știu. Cu toate acestea, chiar dacă aș fi știut, nu sunt sigură că ai cele mai bune intenții. Până când nu simt că ești de încredere, nu o să afli nimic de la mine.

– Nu-i doresc răul, dacă asta vă îngrijorează.

– Da, dar tu ai propriile motive pentru care ai fost de acord cu planul ăsta despre care bănuiesc că a fost ideea ei. A fost interesant că a dispărut atât de mult în timpul cinei noastre de la Sherry's, unde se întâmpla să găzduiești o petrecere răsunătoare. Vezi tu, m-am dus pe urmele ei după câteva minute, doar ca să o verific, dar nu era acolo.

Evident, Nora nu reușise să își păcălească mătușa. O parte din el voia să o avertizeze pe logodnica lui; cealaltă parte voia să apeleze la ajutorul mătușii ei ca să domolească temperamentul scandalos al Norei. Hotărî să fie sincer.

– Da, acolo m-a abordat prima dată. Aveți de gând să ne dați de gol?

– Nu. După cum am spus, am motive pur egoiste ca să vă încurajez. Și, din câte am observat, sunt destul de încrezătoare.

El clipi de câteva ori.

– Încrezătoare? Nu înțeleg.

Ea făcu un pas mai aproape și coborî vocea.

– Am văzut cum te uiți la ea. Este diferită de orice altă femeie pe care o s-o găsești în America, domnule Hatcher. Fetele de aici sunt crescute de parcă ar fi făcute din zahăr, sunt tratate ca niște obiecte prețioase. Răsfățate. Nora este făcută din oțel și mirodenii, cu secole de inventivitate femeiască britanică în gene.

Da, era o descriere potrivită pentru ce aflase despre Nora până în acel moment. Dar trebuia să se asigure că mătușa Norei nu avea false speranțe.

– Într-adevăr, n-am de gând să mă căsătoresc cu ea, doamnă Cortland. Sau cu orice altă femeie, că tot veni vorba. Ca să fie limpede cum stau lucrurile.

Buzele ei se arcuiră într-un zâmbet viclean, iar voioșia dansă în ochii aceia căprui care semănau cu cei ai nepoatei.

– Bărbaților puternici le place să se agațe de burlăcia lor cât mai mult timp, domnule Hatcher. Dar cu toții eșuați, în cele din urmă. Este nevoie doar de femeia potrivită.

Imediat după aceea, ea se răsuci într-un nor de fuste din mătase și îl lăsă țintuit pe loc.

Julius privi cum picăturile se prelingeau pe sculptura mare de gheață, iar coroana lui Poseidon devenise mai degrabă o mică tiară. Pentru prima dată de când fusese de acord cu planul Norei, se întrebă dacă era depășit de situație.

Nu, avea să rămână ferm pe poziție. Era vorba despre o înțelegere de afaceri. Da, era atras de Nora. Ce american cu sânge în vene nu ar fi fost? Era provocatoare, inteligentă și neînfricată, dar mai ales exasperant de frumoasă, cu buze pline, cărnoase și sâni generoși.

Dar era vorba doar de o soluție pe termen scurt prin care să rezolve o problemă care îl bântuise multă vreme: găsirea bărbaților responsabili de moartea tatălui lui. Atâta tot.

Ridicând paharul de șampanie la gură, îi bău iute conținutul și înghiți. Își dorea ceva mai tare, dar nu mai avea timp să caute. Trebuia să se ducă să se întâlnească cu Nora.

Nu era ușor. Cele mai multe uși se aflau în văzul lumii, iar Julius nu intenționa să fie zărit că pleca la o întâlnire clandestină. Vorbise serios când îi spusese Norei că nu avea să facă nici o scenă. Să iasă de bunăvoie și atât de repede din înalta societate nu servea absolut nici unui scop. Iar bărbații care îl înșelaseră pe tatăl lui nu aveau să mai fie găsiți în veci.

Într-unul dintre saloanele rămase goale, zări o fereastră care dădea spre marginea terasei. Ridică cerceveaua și sări peste pervaz. Noaptea era neobișnuit de caldă pentru luna februarie în New York. Era surprinzător să găsească terasa goală. Se gândise că mai mulți invitați își doreau să scape de căldura din sala de bal.

O luă pe scările din margine și ajunse repede pe terenul de lângă grădini. Se sprijini de zidul de piatră și își verifică ceasul de buzunar în lumina torței de deasupra capului. Exact douăzeci și opt de minute. Oare ea i-o luase înainte?

După vreo câteva clipe, se îndepărtă de perete și porni spre grădini. Poate că se avântase pe alee ca să-l găsească. Tufele înalte aveau să-i treacă de cap Norei, ceea ce însemna că nu putea să o observe cu ușurință.

– Nora, spuse el în șoaptă.

Altă cotitură pe poteca din piatră îl purtă mai adânc în inima frunzișului, lumina lunii fiind singura care îi îndruma pașii. Nu mai văzuse o asemenea grădină, în afară de Central Park. Copaci și tufișuri se aliniau de-a lungul aleii, cu arcade acoperite de trandafiri în colțuri. Julius trebuia să aibă o discuție serioasă cu grădinarii lui.

Mai coti o dată în capăt, dar tot nu o văzu.

– Nora, spuse el mai tare. Ești aici?

Ea se ivi dinspre tufișuri chiar în față, aproape speriindu-l.

– Julius!

El răsuflă și se opri în dreptul unui stejar mare.

– Slavă Domnului! Îmi făceam griji că trebuie să trimit un batalion de oameni în căutarea ta.

– Am ieșit și nu te-am văzut, spuse ea și se apropie mai mult. Așa că am bănuit că ai luat-o deja spre grădini.

Nu conta că îi spusese că avea să o aștepte, că nu trebuia să hoinărească singură prin grădini. Avu sentimentul că Nora nu accepta să i se spună ce să facă. Își îndesă mâinile în buzunare.

– Ei bine, ce facem acum?

Ea se postă în fața lui și ridică din umeri.

– Așteptăm câteva clipe și apoi ne întoarcem înăuntru.

– Separat sau împreună?

– Așteptăm împreună, apoi intrăm separat în sala de bal. Tu n-ai mai avut niciodată o întâlnire clandestină?

– N-am avut niciodată un motiv să fiu secretos până astă-seară. Îi zâmbi strengărește și își arcui sprâncenele. Toată purtarea mea clandestină este foarte publică.

– Spune asta bărbatul care n-a vrut să mă țină necuviincios pe ringul de dans.

Zâmbetul lui dispăru.

– Chiar ți-ar plăcea cu adevărat asta, un bărbat care să te pângărească în fața unei camere pline ochi cu doamne și domni?

Ea pufni și își frecă brațele cu mâinile înmănușate.

– N-am spus niciodată să pângărești. Să pipăi, da. Să pângărești, nu.

– Este același lucru pentru ei, iar tu știi asta. Probabil i-ai dat bătăi de cap tatălui tău.

– De ce spui asta?

Ea făcu ochii mici spre el.

– Nu mi-l pot închipui decât ca pe un aristocrat perfect, care a încercat încontinuu să își salveze fiica de la dezastru.

– Ai greși. Vreau să știi că am fost o fiică și o tânără-model în înalta societate. N-au existat dezastre – ei bine, cu excepția unuia.

– Oh, trebuie să povestești despre asta!

– În nici un caz. Uită că am zis ceva.

Dădu să deschidă gura ca să o întărâte, dar un scârțâit pe pietrișul din apropiere îl prinse pe nepregătite. O privi în ochi pe Nora, care părea să își țină respirația.

– Hei, cine este acolo? răsună o voce din spatele lor, pașii apropiindu-se.

Singurul lui gând fu să o protejeze pe Nora. Nimeni nu putea să o descopere acolo, singură cu el.

Fără să clipească, o apucă de mijloc și o ridică spre el, sprijinind-o cu spatele de trunchiul copacului și acoperind-o cu corpul lui. Mai era nevoie de un singur lucru ca să o facă să tacă.

Își aplecă iute capul și o sărută.

Buzele lui Julius se apăsară pe ale ei, iar Nora încremeni, mintea ei încercând să priceapă ce se întâmpla. Într-o clipă se afla pe cărare, vorbind cu Julius, iar în clipa imediat următoare, el o lipise de un copac, sărutând-o pătimaș.

Sărutând-o. Julius o *săruta*. Pe gură.

Confuzia fu iute alungată de mișcările buzelor lui, care se modelau pe ale ei, încrezător și sigur, de parcă o făcuseră de o mie de ori. Un val de căldură i se răspândi prin vene, un iureș lent de înflăcărare neașteptată. Scoarța îi intra în spate, dar abia dacă o mai simțea, în vreme ce degetele lui Julius se apăsau pe șoldurile ei, în timp ce o tachina ca să-i răspundă, convingând-o, îndrumând-o pe calea spre pierzanie. Știa că era greșit, știa că trebuia să pună punct. În schimb, se trezi sărutându-l înapoi.

Corpul lui masiv se cutremură și mormăi un „da" gutural, răsuflă înainte să își încline capul și să adâncească sărutul, atacându-i gura cu o hotărâre care îi slăbi genunchii. Își închise pleoapele și se relaxă, se topi și se scufundă într-o mare de senzații, iar pulsul începu

să-i bată într-un ritm nebunesc. Uită de frig, de împrejurimile stranii, de toată societatea din New York care se afla la doar câțiva pași depărtare. Avu nevoie de toată puterea ca se țină de el și să continue să respire.

Mâinile lui mari se avântară spre bustul ei, în timp ce limba lui îi tachină marginile buzelor. Ea deschise gura ca să îl lase înăuntru, iar el profită numaidecât, alunecându-și limba printre buze și împletindu-se cu a ei. Alunecoasă și aspră, limba lui gustă cu o meticulozitate lentă, voită, de parcă savura acea experiență a vieții. Explorând. Descoperind. El o învălui pe de-ntregul, înăuntru și în afară, ducând-o într-un paradis sigur, în care putea să fie acea femeie nouă, îndrăzneață și senină, care se bucura de un sărut clandestin cu un bărbat care îi era aproape străin. Fără urzeli sau planuri, fără griji pentru viitor. Exista numai prezentul. Numai Julius.

– Hei, cine este acolo? spuse din nou ciudata voce.

Gura lui Julius se desprinse de a ei și îi apăsă fața direct în pielea caldă a gâtului. Îl auzi răspunzând tăios:

– Lasă-ne!

– Oh, Hatcher! Scuze! Credeam că este altcineva.

Pe nerăsuflate, ea încearcă să își limpezească gândurile. Julius o sărutase. Afară. În grădini. La balul Billings. Nasul îi era îngropat în gâtul lui. Trase adânc aer în piept. El mirosea divin, a păduri întunecate și a condimente. De ce se aflau acolo? Ah, da, ea îi ceruse să se întâlnească pentru a provoca un scandal. Și cineva tocmai îi prinsese în flagrant. Prin urmare, ar fi trebuit să își anunțe prezența. De ce era cu capul în nori? Cerule, sărutul acela îi zdruncinase creierul!

Inspiră adânc, își înălță capul și deschise gura.

– Așteptați, domnule, spuse ea.

Mâinile îi eliberară brusc mijlocul. Julius se retrase și își trecu degetele prin părul ciufulit.

– Nu te obosi. A plecat.

Se sprijini în palme de trunchiul din spatele ei ca să își păstreze echilibrul.

– A plecat? Dar era chiar aici acum o secundă!

– Ceva mai mult de atât, prințesă. Oricum, nu mai poate să te audă.

Rușinea și furia începură să i se încolăcească în piept, iar un tăvălug fierbinte de regrete înlocui furnicăturile resimțite cu câteva clipe înainte. Dumnezeule, tocmai se sărutase cu un bărbat care nu era

Robert! Dragul de Robert, care tânjea după ea în Londra. Seara *nu* trebuia să decurgă așa.

Ea se agăță de indignare, un sentiment mult mai sigur, pe care nu trebuia să-l examineze și să-l explice. Mai târziu, avea tot timpul pentru reproșuri de îndată ce apuca să asimileze cele întâmplate.

– Cum îndrăznești să mă săruți? Singurul motiv pentru care am ieșit aici a fost ca să fiu descoperită, iar tu tocmai ai împiedicat asta!

El își ridică iute privirea spre ea, cu ochii albaștri îngustați.

– Nu, ai vrut să fii văzută când ieși din sala de bal. Nu țopăind singură cu un bărbat prin grădini.

– Nu prea poți spune că țopăiam. Nu s-ar fi întâmplat nimic necuviincios dacă nu mă sărutai.

– A fost singurul lucru la care am putut să mă gândesc ca să-ți salvez reputația.

– Oh, să-mi salvezi reputația sărutându-mă? Serios, Julius! Își dădu ochii peste cap. Este cel mai absurd lucru pe care l-am auzit vreodată.

– Cu toate astea, este adevărat. Știam că oricine ne va prinde mă va recunoaște, se va gândi la cel mai rău lucru și va pleca. Exact ceea ce s-a întâmplat. Și apropo... Cu plăcere!

El își îndreptă vesta, apoi lavaliera care se strâmbase. Ea făcuse asta? O înfuria și mai tare gândul că îl pipăise.

– Nu-ți mulțumesc! spuse ea. Ești cea mai enervantă persoană. Planul tău ca să-mi salvezi reputația a fost să mi-o pătezi chiar tu?

– Nu se poate spune că sărutul ți-a pătat reputația, Nora. Doar dacă nu cumva ești cu adevărat inocentă, nu?

– Știu ce înseamnă să ți se păteze reputația. Iar tu nu înțelegi un lucru: eu vreau să mi se păteze reputația!

– Nu, nu vrei. Ai încredere în mine. Scandalul este una, reputația pătată este o cu totul altă chestiune.

Ea își puse mâinile în șold.

– Nu știam că ești expert în regulile impuse de societate, asta fiind prima ta incursiune în lumea bună. Ai vrea să-mi explici și alte lucruri?

El răsuflă apăsat.

– Nu o să permit ca reputația ta să fie târâtă prin mocirlă. Sigur nu sunt un expert, dar știu că societatea nu vede cu ochi buni asemenea lucruri între cuplurile necăsătorite.

– Tu n-ar trebui să mă săruți.

– De ce nu? Ai vrut să te pipăi pe ringul de dans. El ridică vocea, iar un roșu aprins începu să-l inunde peste marginea gulerului. De ce sărutul este mai rău?

– Pentru că eram singuri. Pipăitul era de ochii lumii prezente în sala de bal.

– Iar sărutul acesta a fost de ochii bărbatului care aproape că te-a descoperit aici.

Când ea îl privi încruntată, prea furioasă ca să mai vorbească, expresia de pe chipul lui se îmblânzi.

– Înțeleg ce ți se întâmplă. Ți-a plăcut sărutul nostru și de asta ești atât de supărată.

– Nu mi-a *plăcut* sărutul ăsta. M-ai luat prin surprindere și ai profitat.

El făcu ochii mari și scoase un sunet răgușit ce sugera neîncredere.

– Eu am profitat? Din cauza asta era limba ta în gura mea? Scâncetele delicate pe care le-ai scos sau felul în care degetele tale...

– Gata! Ea se avântă înainte și își înfipse un deget în pieptul lui. Nu o să mai vorbim despre acest lucru. Ține-ți mâinile acasă și nu o să mă mai săruți niciodată, dar niciodată! Ne-am înțeles?

– Da. Și nu este nevoie să intri în panică... N-am de gând să repet ceea ce tocmai s-a întâmplat, nu când ești atât de nerecunoscătoare.

– La ce te așteptai? Sunt fiica unui conte. Crezi că tresalt la ideea de a săruta un nimeni american?

Detestă cruzimea cuvintelor, urî felul în care sunară, asemenea vorbelor spuse de snoabele de vază din înalta societate care puteau să taie în carne vie cu o singură silabă. Dar reacționase pripit din pricina emoțiilor care i se învolburau în piept. Îl sărutase pe bărbatul acela și se bucurase de fiecare clipă. Iar mojicul o știa prea bine. Ce fel de femeie era? De ce nu îl respinsese? De ce nu se gândise imediat la Robert?

O durere îi străfulgeră chipul, înainte ca marginea buzei lui să se arcuiască în ceva ce aducea a zeflemea.

– Nu, bănuiesc că nu. Nu o să mai repet greșeala asta.

Se întoarse pe călcâie, se avântă pe cărare și dispăru după colț.

De îndată ce el nu se mai văzu, Nora se cutremură, toată bravada și furia se risipiră și o lăsară complet epuizată. Cum permisese să aibă loc sărutul acela? Ba, mai important, de ce nu îl oprise când își dăduse seama ce se întâmpla?

Se frecă la ochi cu vârfurile degetelor înmănușate. Buzele îi erau încă umflate după întâlnirea cu gura lui Julius, iar spatele o durea din cauza scoarței aspre. Momentan, trebuia să se întoarcă în sala de bal și să uite de acel sărut. Altfel, vinovăția avea să o mănânce de vie. Nu putea să povestească nimănui. Ce se întâmplase în grădini nu urma să se repete, iar Robert nu avea să afle niciodată. „Julius nu te-a sărutat pentru că și-a dorit. Te-a sărutat ca să te protejeze."

Dacă nu ar fi fost acel triumfător „da" pe care îl șoptise pe buzele ei, aproape că ar fi crezut asta.

Supărat și frustrat, Julius intră apăsat pe ușa principală.

–Bună seara, Brandywine. Îi întinse bastonul și jobenul. Își scoase mănușile și întrebă: Este ceva ce ar trebui să știu înainte să mă îmbăt praștie și să mă bag în pat?

– Bună seara, domnule. Domnul Tripp vă așteaptă în sala de biliard.

Fără îndoială, bând tot whisky-ul lui bun. Frank Tripp venise cu chestiuni legate de afaceri sau ca să pună întrebări despre logodnă? Prietenul lui fusese luat prin surprindere de veștile aflate în seara precedentă. Probabil Julius trebuia să își domolească mânia.

– O să văd ce vrea înainte să urc.

Pentru moment, Julius nu se mai gândi la faptul că era epuizat și se grăbi prin casă până ce ajunse în camera de biliard. Prietenul lui juca singur pe masa masivă, lovind cu tacul lung bilele colorate peste postavul verde. Se întâlniseră în timp ce Tripp își termina studiile de drept, iar Julius încă își făcea un nume la bursă. Tripp prefera cuvintele, în timp ce Julius adora numerele, dar amândoi proveneau din familii modeste, cu istorie întunecată, și amândoi apreciaseră profund viciile orașului în tinerețe.

– Bună, Tripp.

Tripp ridică brusc capul cu păr castaniu și își îndreptă spatele.

– Slavă Cerului! Plictiseala aproape că m-a făcut să pariez împotriva mea. Hai, oferă-mi o provocare!

– Hai să facem un joc rapid! spuse Julius, în vreme ce alese un tac lustruit de pe raft. Nu pot să stau treaz toată noaptea.

– Te obosesc toate dineurile și petrecerile din înalta societate?

– Ceva de genul ăsta.

Tripp se apucă să adune bilele în triunghiul de lemn ca să înceapă jocul.

– Sau poate că logodnica ta frumoasă este cea care te obosește.

Subiectul apăru mai repede decât anticipase.

– Există vreo șansă să evităm orice discuție despre logodnică?

– Nici măcar o șansă, răspunse Tripp cu un zâmbet strengăresc când Julius își scoase haina. Mor de nerăbdare să aud detaliile acestei așa-zise logodne. Este motivul pentru care îmi pierd seara de sâmbătă aici, nu la Tenderloin.

– Nu este o așa-zisă logodnă. Este reală.

– Te rog, o spui de parcă n-aș fi fost prietenul tău cel mai bun în ultimul deceniu. Atunci te las în pace.

Scoase triunghiul de lemn, lăsând bilele într-un model perfect pe masă și făcu un pas într-o parte.

Julius se apropie de marginea mesei, se pregăti și își lăsă tacul să zboare. Izbi bilele de pe masă și le împrăștie pe toate spre margini. Trei intrară în buzunarele mesei.

– Așadar, de ce pretinzi că vrei să te însori cu englezoaica asta?

În loc să răspundă, Julius mai ținti o dată și lovi. Mingea rată buzunarul și sări de pe masă. Se duse la bufet și își turnă un pahar de whisky.

– Se știe că nu poți păstrezi un secret, Tripp.

– Adevărat, dar am păstrat multe dintre secretele tale de-a lungul anilor. Se dezlănțui cu o lovitură impresionantă, mingea lovi două margini și ateriză într-un buzunar. Consideră că intră sub incidența secretului profesional! În calitate de avocat, sunt obligat să nu dezvălui ce-mi mărturisești.

Julius oftă. Poate că sprijinul prietenului lui era util la un moment dat. Îi povesti repede lui Tripp de întâlnirea cu Nora din noaptea aceea de la Sherry's și de înțelegerea făcută.

– Tatăl ei a trimis-o aici ca să-și găsească un soț potrivit, dar ea vrea să se întoarcă în Anglia cât mai curând cu putință... fără un soț. A stabilit că eu sunt bărbatul care îl poate supăra cel mai tare pe conte, motivul pentru care va fi chemată acasă.

– Doamne, acum îmi doresc să nu fi lipsit din oraș de ziua ta de naștere! Tripp se încruntă și se aplecă peste masă. Deci de ce l-ai supăra tu cel mai tare pe tatăl ei? Jumătate din tinerele din New York ar face orice ca să se mărite cu tine.

Julius înghiți o gură de whisky. Făcu o grimasă, în timp ce focul îi alunecă pe gât și prin vintre.

– Are un iubit în Londra, iar tatăl ei nu este de acord. Probabil omul nu face parte din clasa ei. Oricum, este dispusă să provoace un scandal care să îl facă pe tatăl ei să o cheme înapoi acasă.

– Ah, stratagema se îngroașă! Bagă altă minge în buzunar. Stai, în primul rând, nu mi-ai zis de ce ai fost de acord cu planul acesta!

Julius nu răspunse imediat. Chiar dacă se bucura de secretul profesional în fața avocatului lui, nu avea chef să scoată la suprafață povestea aceea întunecată. Alese să spună jumătate de adevăr.

– Am fost de acord când eram beat mort la petrecere.

Tripp râse atât de tare, încât rată următoarea lovitură. Continuă să chicotească până ce ajunse la masa din lateral, unde își așeză băutura.

– Atunci, așa îți trebuie! Și ea ce propune pentru scandalul ăsta? *In flagrante delicto?*

– Este un fel de a spune. În seara asta, a vrut să pară că plecăm de la bal pentru o întâlnire romantică undeva afară.

Când Julius rată și următoarea lovitură, Tripp își propti tacul în podea și se sprijini de el.

– Și ați făcut-o?

– Da, din păcate.

Tripp așteptă să continue. Cum nu continuă, prietenul lui zâmbi compătimitor.

– Lasă-mă să ghicesc. Ai încercat să o seduci.

Sărutul din grădini reveni în mintea lui Julius, cu fiecare secundă extraordinară și delicioasă. Tânjea după ea și acum, după apostrofarea verbală. Îl sărutase cu hotărâre și ardoare, fără nici o șovăială. Cu atâta încredere, de parcă se gândise să îl sărute zile întregi, așa cum se gândise și el să o sărute.

Totuși, nu putea să recunoască nimic de față cu Tripp.

– Nu fi ridicol! Nu poți să seduci fiica unui conte prin grădini în timpul unui bal.

– Serios? Odată am văzut cum ai sedus-o pe fiica guvernatorului în timpul antractului de la Opera Metropolitană. Ai dus-o într-un alcov...

– Este de ajuns... Apropo, a fost mai mult decât dornică.

Tripp se întinse să își ia băutura.

– Vai de noi, suntem supărăcioși în seara asta! Cred că-mi place fata acestui conte.

– Dacă mai vrei să bei din whisky-ul meu, te-aș sfătui să o lași mai moale. Înjură în barbă după ce rată și următoarea lovitură. Și nu vreau un scandal.

– De ce nu? Nu te-a împiedicat niciodată vreunul.

– Acum este diferit. Este în joc reputația fiicei unui conte.

– Ah, îți faci griji că o să te pomenești cu o nevastă dacă lucrurile o iau razna.

Nu chiar, pentru că oricum Julius nu avea să se lase forțat să intre într-o căsătorie. Dar Tripp nu trebuia să știe exact motivul pentru care Julius trebuia să rămână în grațiile înaltei societăți.

– Exact. Iar dacă îi distrug reputația, o să am multe de furcă cu lumea bună de ambele părți ale oceanului.

– Hm. Așadar, trebuie să născocești o modalitate prin care să-ți împiedici logodnica să provoace un scandal câtă vreme ea este absolut hotărâtă să o facă.

– Da.

Acum, dacă se gândea, poate că trebuia să i se confeseze mai des lui Tripp. Inteligența iute a prietenului lui nu îl dezamăgise niciodată, creierul avocatului fiind capabil să despice firul în patru acolo unde Julius vedea doar fapte.

– Mă întreb dacă se poate ca sentimentele ei pentru iubitul din Londra să fie zdruncinate. Brațul lui Tripp se avântă, iar tacul lovi bila albă. Încă o minge ajunsă într-un buzunar. Așa, o să vrea să rămână în New York.

– Alt bărbat, vrei să spui?

– Da, dar ar fi dificil să implici alt bărbat în situația în care este logodită cu tine. Asta înseamnă că *tu* trebuie să fii celălalt bărbat.

– Stai o clipă!

Tripp își îndreptă spatele și zâmbi, făcând un semn cu mâna liberă spre Julius.

– Îmi place asta. Da, este exact ce ar trebui să faci. Flirtează cu ea, prinde-o în mreje, până când începe să se îndoiască de sentimentele ei pentru bărbatul de peste ocean. Pentru că, dacă ajunge să aibă sentimente pentru tine, nu o să mai fie atât de dornică să fie izgonită și trimisă acasă.

– Asta mi se pare necinstit. Și cinic.

– Bineînțeles că este, și tocmai de aceea este ideea mea, nu a ta. O să meargă, îți garantez. Și ce e rău în asta? Ai sărutat-o deja, nu-i așa?

Julius se gândi la încrederea cu care ea se topise în brațele lui și îi răspunsese la sărut în seara aceea.

– Este greșit să o înșel.

Tripp aruncă o privire spre cer.

– Te rog. Te-am văzut seducând o chelneriță pentru o halbă de bere în plus. Mai ții minte când i-ai spus unei dansatoare că pleci a doua zi pe mare și că ai nevoie de un ultim dans în libertate? Hai, prietene! Una sau două minciuni nevinovate par acceptabile.

Ideea era bună ca să câștige mai mult timp pentru investigații. Cu cât o ținea mai mult pe Nora pe calea cea dreaptă, cu atât avea mai mult timp să frecventeze înalta societate și să-i găsească pe investitorii tatălui lui. Dar planul lui Tripp avea un defect major.

– Nu vreau o soție, Frank. Tu pui la bătaie exact lucrul pe care încerc să-l evit. N-are nici un sens.

Tripp începu să se plimbe, așa cum făcea adesea când rezolva probleme juridice.

– Te-ai însura cu ea dacă i-ai distruge reputația?

– Nu.

– Iată! În public, ești corect și politicos. Nimeni nu o să știe cum te porți cu ea în privat. În câteva săptămâni, ori se întoarce la iubitul din Londra, ori descoperă că, până la urmă, nu și l-a dorit cu adevărat. Oricum ar fi, tu îți îndeplinești obligația și mergi mai departe. Toată lumea câștigă.

Totul părea atât de simplu când o spunea el! Totuși, Julius știa că și cel mai bine gândit plan putea să meargă prost.

– O să mă gândesc la asta.

– Bun. Tot ce-ți trebuie este un flirt discret și inofensiv. Dacă îl iubește cu adevărat pe bărbatul ăsta din Anglia, poate că o să fie în stare să-ți reziste.

De fapt, povestea chiar avea sens. Dacă sentimentele ei pentru tânărul acela erau de neclintit, atunci cei doi aveau să fie împreună, indiferent ce făcea Julius. Dar exista flirt inofensiv?

– Dacă ar fi să mă iau după expresia de pe chipul tău, ideea nu pare trasă de păr, spuse Tripp. Să mă ții la curent cu evoluția lucrurilor. S-ar putea să pun pariu pe rezultat.

– Încă n-am fost de acord. Și fără pariuri! Ești teribil la calculul probabilităților.

Tripp își termină băutura și puse paharul pe masă.

– De asta te am pe tine. Și, în cazul în care nu ți-ai dat seama, tocmai te-am bătut. Să mai jucăm o dată? Cel care pierde trebuie să poarte un costum de satir la balul tău mascat de anul ăsta.

La naiba! Julius uitase de balul mascat de dinaintea Postului Paștelui, pe care îl organiza în fiecare an. Inspirat de sărbătorile de Mardi Gras și de carnaval, la petrecere era obligatoriu ca toată lumea să poarte măști și costume colorate. Actorii și dansatorii din oraș se impuneau întotdeauna detașat, lăsându-se în voia desfrâului. Totuși, sincronizarea nu putea să fie mai proastă.

– Nu sunt sigur că este înțelept să găzduiesc un bal mascat anul ăsta.

Tripp rămase cu gura căscată, cu o expresie surprinsă pe chip.

– Cum? Mereu găzduiești un bal mascat!

– Sunt logodit. Fără scandaluri, ai uitat?

Tripp se uită lung, de parcă Julius își pierduse mințile.

– Ăsta nu este un eveniment pentru soții și logodnice, Hatcher. Nu cred că trebuie să-ți faci griji pentru reputația ei când noi dansăm cu fete pe jumătate goale la Gilsey House.

Julius oftă. Poate că lumea bună trecea cu vederea astfel de lucruri înainte de logodnă, dar acum nu mai era atât de sigur. Merita un asemenea risc o noapte de plăcere? Și totuși, chiar îi plăcea la nebunie acel bal mascat.

– O să mă gândesc la asta. El apucă brusc creta și o trecu peste vârful tacului. Între timp, să mai jucăm o dată. Cel care pierde trebuie să acopere consumația câștigătorului la Sherry's pentru un an întreg.

– S-a făcut!

Capitolul 6

În dimineața de după bal, Nora coborî din birjă și îl plăti la repezeală pe vizitiu. Mătușa și unchiul ei erau la slujbă, iar ea avea foarte puțin timp la dispoziție înainte ca ei să se întoarcă acasă.

Ca să scape de supravegherea lor, susținuse că avea o durere de cap, apoi pornise spre castelul înfiorător al lui Julius în clipa în care se văzuse singură.

O luă grăbită pe cărare, cu pași hotărâți, trecu peste șanț, cu ziarele de dimineață în brațe. Bătu la ușa din față și așteptă. Într-un minut, panoul din lemn sculptat se deschise spre interior și se ivi majordomul englez al lui Julius.

– Bună dimineața, milady.

– Bună dimineața. Intră fără să îi dea timp să o refuze. Trebuie să-l văd. Mă tem că e nevoie să-l trezești.

– Oh, domnul Hatcher și-a început deja ziua, milady. Este în birou încă de la ora 8.

Ea încremeni în timp ce își scoase mănușile. În biroul lui? De la 8? Duminică?

– Este ceva... neobișnuit?

– Nu, milady. Absolut deloc.

– Dar...

Își lăsă vocea să se stingă încet. Părea stupid să admită cu glas tare că își închipuise că el dormea în cea mai mare parte a zilei. La urma urmei, așa făceau toți craii din Londra, apoi se trezeau și plecau împleticindu-se spre cluburile lor la ora cinei. „Vrei să spui că asta fac craii care și-au moștenit banii, nu?"

Da, era în stare să înțeleagă faptul că un om care își câștigase propria avere putea să se comporte diferit. Cu siguranță, Julius acorda prioritate muncii lui, având în vedere averea uluitoare pe care o adunase într-o perioadă scurtă. Deci nu ar fi trebuit să fie surprinsă. Și totuși, era.

Oare când avea Julius să nu o mai surprindă?

– Excelența Voastră mă poate urma, spuse servitorul și deschise ușa spre același salon de primire, văruit în roz, în care fusese invitată cu o săptămână în urmă. Să vă aduc ceva de băut?

– Nu. Nu o să stau prea mult.

– Prea bine. O să-l anunț pe domnul Hatcher că Excelența Voastră se află aici.

El se retrase, închizând ușa în urma lui, iar Nora se așeză pe marginea canapelei și își scoase boneta. Trebuia să recunoască meritele decoratorului lui Julius. Spațiul era elegant în comparație cu restul casei ostentative. Acolo, stucatura bogat ornamentată învăluia încăperea și sublinia pereții trandafirii. Mobilierul francez aurit era

perfect aranjat. Un covor mare persan acoperea parchetul din lemn, iar draperiile de mătase împodobeau ferestrele uriașe rotunjite, cu vedere spre Fifth Avenue. Elementul principal era o gravură octogonală, sculptată în tavan, al cărei interior fusese pictat astfel încât să semene cu cerul și norii.

Era un salon menit să impresioneze subtil vizitatorul în privința bunăstării proprietarului. Cum decorase diferitele case ale tatălui ei de-a lungul vremii, Nora avea o idee despre cât trebuia să fi costat totul și era impresionată peste măsură.

Dacă era să se ia după mediul ambiant, putea să creadă că Julius era un geniu al finanțelor. Era umil în lumina titlului, dar nici un om nu pleca de la nimic și nu trăia în acest mediu fără să fie înzestrat cu o inteligență remarcabilă. Acesta era alt lucru în privința căruia se înșelase când își alesese logodnicul, dar acum nu mai putea să dea înapoi. Din păcate, erau nevoiți să reziste împreună până la finele sezonului.

Dumnezeu știa că o logodnă ruptă nu avea cum să îl șocheze pe tatăl ei. Pur și simplu, urma să creadă că pusese ochii pe cineva mai bun. Nu, trebuia să rezolve situația cu Julius, să îl facă să înțeleagă că puteau reuși doar dacă tatăl ei se opunea relației și o chema înapoi acasă.

Cel mai important era că nu mai trebuiau să se sărute.

Ușa se deschise, iar ea se întoarse. Apăru Julius, cu părul blond întunecat netezit pe spate, ca să își pună în valoare pomeții sculpturali și uluitorii ochi albaștri. Ochii aceia erau mult prea frumoși când o priviră lung din colțul opus al încăperii, așa că se concentră la restul corpului lui. Costumul cenușiu se mula pe umerii lați și puternici și o vestă de mătase de un bleumarin-închis îi sublinia pieptul puternic și talia îngustă. Ea înghiți în sec și i se uscă gura când își aminti clipa în care se agățase de corpul lui, senzația trezită de mușchii brăzdați și fermi sub degetele ei.

„Tu ești responsabilitatea mea, iar eu iau lucrurile în serios."

De ce Dumnezeu fraza aceea îi făcuse inima să tresalte?

– Milady, spuse el și lăsă ușa ușor întredeschisă. Ai ieșit devreme azi. El își îndesă mâinile în buzunarele de la pantaloni și înclină capul. S-a întâmplat ceva?

– Ai plecat de la bal. După... Nu reuși să rostească acele cuvinte și continuă: Când m-am întors înăuntru, deja te furișaseși ca un hoț pe timp de noapte.

Umerii lui se relaxară și buzele i se arcuiră într-un zâmbet.

– Nora, o spui de parcă încercam să te evit. Ceea ce ar fi ridicol, date fiind circumstanțele. O chestiune urgentă a necesitat atenția mea. Asta este tot.

– Și despre ce chestiune a fost vorba?

El se așeză pe scaun vizavi de canapea și își netezi pantalonii.

– O chestiune de afaceri plictisitoare. Sunt sigur că n-ai vrea să asculți asemenea detalii.

O chestiune de afaceri sâmbătă *la miezul nopții*? Tâmpenii, cum spuneau americanii. Își ridică bărbia.

– Te-ai înșelat. Ador detaliile.

– Bine. Ieri i-am promis asistentului meu că revăd un contract și am uitat. Trebuia să fie gata până în dimineața asta.

Un contract – nu sărutul – îl făcuse să fugă de la bal? Din încordarea maxilarului, își dădu seama că Julius era pregătit să cadă răpus de sabie pentru minciuna aceea. Nu avea sens să se certe cu el. Îi făcu un semn spre ziarele de dimineață, pe care le pusese pe măsuță.

– Le-ai văzut?

– Da.

– Nu înțeleg. Tu apari mereu în ziare. În puținul timp de când mă aflu în New York, ai fost menționat de cel puțin patruzeci de ori.

– În paginile de afaceri, poate...

– Și în paginile de bârfe. Unde ai luat la cină, cine era cu tine. Tu și domnișoara Desmond sunteți practic nelipsiți! Dar despre logodna noastră, nimic. Nici măcar o singură mențiune. Ce facem greșit?

Julius se foi pe scaun și își netezi pantalonii.

– Nu facem nimic greșit. Nu este corect să comparăm cele două situații. Domnișoara Desmond este foarte populară aici. Ea este una dintre cele mai cunoscute cântărețe și actrițe din America.

– Și amanta ta.

– Nu mai este, dar, da, a fost și asta.

Așadar, își încheiase relația cu domnișoara Desmond. Asta da veste! Pe de o parte, se simți ușurată, dar pe de altă parte, fu îngrozită de senzația aceea de ușurare. De ce să nu aibă o amantă? Ea și Julius erau parteneri de afaceri, nimic mai mult. Ceea ce nu explica de ce gândul că el ar putea fi cu altă femeie îi întorcea stomacul pe dos.

Îi privi în treacăt gura, buzele acelea pline, care o răvășiseră cu o noapte în urmă. „Ți-a plăcut să-l săruți, Nora, recunoaște!"

Nu. Nu recunoștea niimic, iar întreg episodul trebuia șters din mintea ei. Petrecuse suficient timp gândindu-se la sărutul din seara precedentă.

– Iar locurile pe care le alegeam cu domnișoara Desmond erau menite să atragă atenția, continuă Julius. Artiștii își doresc notorietate.

„Locuri menite să atragă atenția." Nora se opri, iar mintea ei asimilă detaliul. Da, sigur, aceea era diferența! Nu își gândise planul în amănunt. Evenimentele din lumea bună erau previzibile și nu prea meritau să fie menționate în ziare. Acolo exista un oraș întreg, cu destinații groaznice și imorale, perfecte pentru o ieșire scandaloasă.

– Care sunt locurile acestea?

– Ei bine, ar fi Haymarket. Delmonico's și Sherry's, desigur. Box fără mănuși. Curse de biciclete. Curse de cai la Sheepshead Bay. Ei îi plăceau și berăriile germane în aer liber.

Haymarket era o sală de dans absolut scandaloasă din cartierul Tenderloin. Fiica unui conte nu ar fi vizitat-o niciodată, dar niciodată! Însă noua Nora Parker s-ar fi dus acolo în pas alergător.

– Toate sună extraordinar de interesant.

Chipul lui chipeș căpătă un aer prudent.

– Nu-mi place privirea asta. Ce pui la cale?

– Cred că este evident, nu-i așa? Și noi doi o să vizităm aceste locuri. Atunci, ziarele vor începe să ne menționeze, iar vestea o să ajungă la urechile tatei.

– Ia stai puțin, zise el și se ridică să se plimbe prin încăpere. Majoritatea acestor locuri se află în cartiere periculoase, deloc potrivite pentru o lady britanică. Lasă scandalul! Ți-ai putea distruge reputația.

– Tocmai de aceea vii tu cu mine. Ca să-mi oferi protecția ta.

– Nu, în nici un caz. Își puse mâinile în șold, iar umerii îi deveniră rigizi și neînduplecați sub croiala fină. Chiar dacă aș putea să te protejez, în locurile acestea se întâmplă lucruri pe care nici o femeie de familie bună n-ar trebui să le vadă vreodată.

– Lasă-mă pe mine să-mi fac griji pentru sensibilitățile mele. Nu-ți dai seama? Ăsta este un plan absolut perfect.

– Mă rogi să te tratez ca pe o amantă, Nora. Este imposibil. Schiță un gest cu mâna spre corpul ei. Și nepotrivit. Uită-te la tine!

– De ce? Ea aruncă o privire spre rochia de zi galbenă, perfect călcată. Se mula pe formele ei fără să dezvăluie prea multe și îi sublinia culoarea pielii. Ce este în neregulă cu modul în care mă îmbrac?

– Nimic pentru fiica unui conte. Ești perfect aranjată. O amantă se îmbracă absolut diferit.

– Cum anume mai exact?

El lăsă mâna jos deznădăjduit.

– Nu știu. Se îmbracă altfel, ca să atragă.

Mândria ei de femeie se simți puțin afectată. „Nu te consideră atrăgătoare." Nu îi spusese același lucru după sărutul din seara precedentă? „Nu-ți face griji, n-am de gând să repet ceea ce s-a întâmplat."

Ei bine, nici ea. Erau parteneri în acea logodnă falsă. Era timpul să se comporte ca atare.

– Bine. Pot să fac asta. Ce altceva mai face o amantă?

Julius nu putu să se abțină. Își arcui una dintre sprâncene de parcă spunea: „Serios"?

O îmbujorare delicată se desena pe gâtul ei, ceea ce însemna, evident, că nu trebuia să îi spună pe litere. Se întrebă din nou dacă era inocentă. Bănuia că bărbatul din Anglia își permisese anumite libertăți și tocmai de aceea era hotărâtă să se întoarcă la el. Femeile, mai ales cele din clasa Norei, erau învățate să își păstreze virginitatea până la căsătorie. Era puțin probabil să fi renunțat la ea fără să aibă sentimente serioase. Oricum, trecutul ei nu era treaba lui.

Totuși, nu putu să nu se întrebe dacă îl sărutase pe puștiul englez așa cum îl sărutase pe el cu o noapte în urmă.

– Mă refeream la altceva în afară de *asta*, bineînțeles, adăugă ea.

El răsuflă și își strânse podul nasului între două degete. Ziua nici nu începuse bine și deja tânjea să bea o tărie.

– Asta este o conversație ridicolă...

Ea își strânse mâinile rugător.

– Hai, Julius, am nevoie de ajutorul tău! Tu știi locurile astea. Du-mă într-unul sau două ca să dăm naștere unor bârfe.

– Ce-mi ceri tu o să mă izgonească din lumea bună la zece secunde după ce te las să intri în locurile astea.

– Ba nu. Lumea bună este foarte iertătoare cu bărbații și cu escapadele lor, iar pe tine te-a acceptat. Am văzut cum ai interacționat aseară cu domnii. Abia așteptau cu toții să-ți atragă atenția.

– Pentru sfaturi legate de acțiuni, Nora. Nu pot spune că mă invită chiar la cină. El micșoră distanța dintre ei ca să îi vadă mai bine ochii. Spune-mi de ce este atât de important să te întorci în Anglia. Povestește-mi despre tânărul care te așteaptă.

Gura ei se rotunji a mirare și o auzi trăgând iute aer în piept. Îl credea prost? Chiar dacă o surprinsese, Julius nu spuse nimic. În afaceri, cel mai important avantaj în timpul unei negocieri era tăcerea. Din experiența lui, relațiile cu oamenii nu erau cu nimic diferite.

– De ce crezi că există un bărbat? întrebă ea în cele din urmă.

Nu trebuia să îi spună că Beatrice Cortland îi confirmase bănuiala cu seară înainte. Indiferent de motiv, doamna nu îi mărturisise nepoatei ce știa, iar Julius nu vedea nici un motiv pentru care să intervină.

– Pentru că îmi plac enigmele și sunt destul de bun la pus piesele împreună. Își lovi tâmpla cu un deget. Lucrurile trebuie să se așeze aici, altminteri nu sunt mulțumit. Și este limpede că din cauza asta ești atât de nerăbdătoare să te întorci acasă, ca să nu mai vorbim că ești îngrozită de ce s-a întâmplat aseară.

Cu o încruntătură, ea se îndepărtă câțiva pași și își trecu degetele peste spătarul scaunului din lemn.

– Bine. Există un bărbat. Tatăl meu nu este de acord cu el, motiv pentru care am fost trimisă aici.

Îl deranja certitudinea că alt bărbat se bucura de afecțiunea Norei. Își spuse că simțea asta pentru că o plăcea pe Nora, pentru că o găsea curajoasă și distractivă. Merita să fie fericită cu un bărbat care să o merite cu adevărat, nu cu un laș smiorcăit care îl lăsase pe tatăl ei să îi despartă.

Dar bănuia că se putea ca supărarea să fie provocată de cu totul altceva.

– Cine este?

Ea îi evită privirea.

– Numele lui este Robert și e artist.

Julius își mușcă buza ca să nu izbucnească în râs. Normal că tatăl ei nu era de acord. Julius și-l imagină pe tânăr: un tip sensibil, cu părul negru, care scria sonete despre forma urechii ei, în timp ce visa

la zestrea Norei. Dumnezeule! Ea chiar credea sincer că o aștepta o viață fericită până la adânci bătrâneți cu băiatul acela?

– Permite-mi să ghicesc, spuse el tărăgănat. Un artist *chinuit*.

Nora își ridică bărbia, cu coloana foarte dreaptă, iar Julius știu că atinsese un punct sensibil. Femeia nu era proastă; trebuia să știe care era averea familiei și că statutul ei atrăgea tot felul de derbedei și de pierde-vară.

– Robert a studiat. Este pictor și și-a căutat o ucenicie în ultimul an.

Nu îl lăsă inima să îi spună că, de fapt, *căutarea unei ucenicii* era un mod politicos de a spune *căutarea unei protectoare bogate*. Dumnezeu chiar îi zâmbise dragului Robert în ziua în care se întâlnise cu Lady Nora! Chiar era atât de naivă?

Toate acele lucruri nu erau treaba lui Julius, cu excepția indiferenței flagrante de care Nora dădea dovadă față de reputația ei. Nu avea nici cea mai mică dorință de a rămâne în grațiile societății; singurul ei scop era să se întoarcă în Londra.

„Dacă ajunge să aibă sentimente pentru tine, o să-și dorească să rămână în New York."

Mintea lui chibzui asupra acelui gând viclean. Cel puțin, putea să renunțe la toate aiurelile legate de vizita la Haymarket și Tenderloin. Julius ar rămâne în lumea bună ca să descopere indicii despre partenerii de afaceri ai tatălui lui, cu o Nora plăcută alături. Cele nouă săptămâni rămase aveau să treacă, iar el urma să fie liber de logodnă. Moment în care Nora fie se întorcea la artistul ei ca să trăiască fericiți până la adânci bătrâneți, fie își găsea un nou soț, pe care să îl iubească cu adevărat.

„Implică-te într-un flirt inofensiv!", își spuse el. Atâta tot. Suficient cât să aprindă scânteia unei atracții care să o determine să își pună la îndoială atașamentul față de Michelangelo în devenire. Dumnezeu știa că să o sărute sigur nu avea să fie o povară.

– Vrei să mergi prin toate locurile astea prin care am dus-o pe domnișoara Desmond?

– Da, vreau. Ai fi de acord să mă duci?

El se apropie mai mult. Nuanțele de verde și auriu licăriră în ochii ei căprui în lumina de deasupra capului.

– Nu chiar. Vreau să văd dacă te descurci.

Ea își drese glasul, dar nu se mișcă. Două pete de culoare i se iviră în obraji.

– Să mă descurc cu ce?

Ridicând mâna, el îi urmări cu vârful degetului linia netedă a maxilarului. La naiba, pielea ei era fină, la fel de fină cum îi fuseseră buzele cu o seară în urmă. Căldura i se strecură prin vene, iar de acolo ajunse direct în vintre.

– Dacă sunt de acord să te duc prin locurile astea, o să fii în stare să te amesteci printre celelalte femei ușoare? Asta nu este Londra, scumpo! Aici suntem în New York City, iar noi putem să mirosim o minciună de la un kilometru depărtare.

Ea îl privi lung și cu îndrăzneală, cu ochii ațintiți unul spre celălalt, iar buzele ei se întredeschiseră, pe măsură ce i se înteți răsuflarea. Ceasul de pe poliță bătea într-un ritm constant, deși abia dacă mai putea să îi audă ticăitul peste bătăile nebunești ale inimii lui. *Bum, bum, bum.*

Apoi ochii ei alunecară spre gura lui și dădu să își umezească buzele cu vârful limbii. Aerul din cameră dispăru, iar plămânii lui se umplură de căldură și dorință. Dumnezeule, voia să o sărute chiar acolo, să își simtă corpurile apăsate unul pe celălalt! Se gândea și ea la același lucru?

Deodată, ea îi îndepărtă mâna și se retrase.

– Nu trebuie să-ți dovedesc nimic. Dacă refuzi să mă iei, o să mă duc singură. Sau o să găsesc pe altcineva care să mă însoțească.

Dorința se transformă iute într-o apăsare necunoscută în piept.

– Nu, nici să nu te gândești! Nu poți să umbli brambura cu alt bărbat. Ba, mai mult, dacă te duci singură, te pui într-un pericol incredibil.

Ea se duse la canapea și își luă pelerina lăsată acolo mai devreme.

– Julius, tu nu ești nici soțul meu, nici tatăl meu. Nici măcar nu ești un logodnic adevărat. Îmi este greu să-mi închipui o situație în care să fie nevoie să-ți urmez indicațiile.

El își încleștă maxilarul. Toate fiicele de conți erau atât de îndărătnice și de încăpățânate? Atât de imposibil de irațională și de înnebunitoare? Nu putea să umble singură prin mlaștina orașului și nici nu voia să o vadă hoinărind cu vreun alt amic într-un loc atât de sordid și cu proastă reputație. La naiba!

„O ieșire n-are ce rău să facă. Poți să o împiedici să facă ceva scandalos. Flirtează cu ea! Să îl uite pe Robert artistul."

Ea aproape că ajunsese la ușă când el încetase să se certe cu sine.

– Așteaptă, strigă el, iar ea încremeni, cu mâna pe clanță. Te duc eu. O singură dată, la Haymarket.

Când se întoarse spre el, forța zâmbetului aproape că îl îngenunche.

– Mulțumesc, Julius! Știam că o să gândești rațional.

Rațiunea nu avea aproape nimic de-a face cu ce experimenta el în clipa aceea. Nu, el era complet neînduplecat, aluneca pe versantul unui munte înghețat, în timp ce se apuca disperat de ramuri ca să încerce să se salveze. Spera numai să nu ajungă să își regrete decizia.

– Cu plăcere.

– Dar am o rugăminte.

El strânse din buze. Nu se simțea deloc generos. Discuția se desfășurase deja conform planului, iar acum mai avea o rugăminte?

– Care anume?

Ea pocni din degete.

– Gata cu săruturile! Gata cu ținutul de mână! Gata cu privirile lungi și adânci! Gata cu flirtul!

El își înăbuși un râs sugrumat și ridică privirea în tavan. Îi citise gândurile? Pentru că era exact ceea ce plănuise să facă. La naiba!

– Crezi că mi-am pus în minte să te seduc?

– Sunt convinsă că nu, dar prefer să fie limpede cum stau lucrurile între noi.

– Și cum stau?

– Prieteni, bineînțeles. Atât. Știi că sentimentele mele sunt deja în altă parte, iar tu ai... doamne. Nu există nici un motiv pentru care vreunul din noi să gândească altfel.

– Nu există?

– Nu, evident că nu. Suntem parteneri într-o înțelegere cu avantaje reciproce. Nu văd de ce am distruge asta cu complicații emoționale încurcate.

Complicații emoționale încurcate? Era numele pe care aristocrații britanici îl dădeau sărutului? Totuși, trebuia să o liniștească. Nu îi era de folos ca ea să fie tot timpul cu garda sus. Se chinui să schițeze un surâs prietenos.

– Sunt de acord. Nici mie nu-mi plac foarte mult complicațiile emoționale. Îi întinse mâna. Prieteni.

Ea se întinse și îi strânse mâna.

– Prieteni.

Dragul meu Robert,

Robert, dragostea mea,
Robert, scumpule...

Nora șterse formula de introducere, apoi mototoli bucata de hârtie. O azvârli în focul care ardea în șemineu, unde se alătură celorlalte hârtii deja aruncate. Scrisorile pentru Robert erau, de obicei, pline de emoție, dar fiecare variantă scrisă după balul Billings fusese o grămadă plictisitoare de aiureli. Din motive necunoscute, nu reușea să găsească entuziasmul necesar.

Din cauza afurisitului de sărut! De aproape cinci zile, îmbrățișarea îi atârna ca un nor negru deasupra capului. O parte din ea își dorea să-i mărturisească trădarea lui Robert, dar alungase acel gând. După cum explicase Julius, sărutul fusese modul de a nu fi descoperită. Nimic mai mult. Se lăsaseră purtați de moment, și amândoi promiseseră că episodul nu avea să se repete. El îi strânsese mâna și gata.

Erau prieteni. Și, chiar dacă i se părea atât atrăgător, cât și interesant, ea avea de gând să păstreze o distanță decentă între ei. Iar Julius era mai încăpățânat decât Robert, care nu se certa și nici nu o dezaproba vreodată, cum îi plăcea lui Julius. Ea și Robert gândeau la fel, lucru care deseori chiar o speria, iar vestea sărutului l-ar fi rănit absolut inutil.

O bătaie ușoară în ușă fu urmată de vocea mătușii ei.

– Draga mea, ești ocupată?

– Nu, deloc. Te rog, intră!

Ea își îndesă iute hârtiile de scris sub pernele de pe pat.

Mătușa ei deschise ușa dormitorului.

– Au venit câteva scrisori cu curierul de dimineață. Avea în mână un teanc de hârtii. Trebuie să ai foarte mulți prieteni la Londra care-ți duc dorul.

Nora schiță un zâmbet și luă pachetele de scrisori. De când izbucnise scandalul în Londra, singurele scrisori pe care le primea erau de la Robert și de la Eva.

– Mulțumesc.

Așeză teancul pe pat.

– Apropo, am vești de la tatăl tău.

Nora se îndreptă, iar speranța îi înflori în piept. Tatăl ei nu îi mai scrisese de când sosise la New York. Era greu de crezut că ar fi auzit

atât de repede de logodnă, dar poate că decisese să o cheme acasă oricum.

– Ce a avut de spus?

– Chiar nimic important. Doar noutăți despre parlament și programul lui.

Noutăți despre programul lui? Dezamăgirea îi împovără inima. Totuși, se forță să întrebe:

– Vreun mesaj pentru mine?

– Nu, răspunse mătușa ei, iar compasiunea i se citi în privire. Dar el nu este genul care să stea la palavre, draga mea. Știi asta.

Da, Nora știa prea bine. De câte ori nu încercase la micul dejun să îl antreneze într-o conversație, în timp ce el se uita peste ziarele de dimineață? De câte ori nu citise seara în biroul lui doar ca să se afle în aceeași cameră, în timp ce el își verifica documentele de pe masa de scris? De câte ori nu ratase el zile de naștere, trimițând, în schimb, un cadou prin secretar?

Așa că de ce era surprinsă că o ignorase acum?

„Pentru că ești proastă, de asta!"

Singurul lucru care îi atrăsese atenția fusese descoperirea fiicei sărutându-se cu un bărbat pe canapeaua dintr-un salon la un dineu. Iar Nora bănuia că ar fi ignorat și acea întâmplare dacă nu ar fi fost înconjurat de o mână de amici parlamentari.

Ea lăsă deoparte durerea și întrebă:

– A fost dintotdeauna atât de închis, chiar și când era copil?

Mătușa ei se așeză pe marginea patului Norei și se făcu comodă.

– Nu a fost niciodată sociabil, dacă la asta te referi. Fiind conte, ei bine, știi responsabilitatea care vine la pachet cu titlul. Și l-a moștenit destul de tânăr, după ce tatăl nostru a murit. Îmi pare rău că sărmanul Bertrand n-a avut niciodată o copilărie normală, indiferent ce însemna pentru băieții englezi la vremea aceea.

– Aș vrea să-mi amintesc mai multe din perioada în care mama încă era în viață.

– Era minunată, ca tine, iar Bertrand o iubea la nebunie. Cred că a fost distrus când a murit, din câte am auzit. Părea să se retragă tot mai mult în el. Îmi doresc să mă fi oferit atunci să te aduc la New York. Poate că nu ai fi fost așa de singură.

– N-am fost singură, spuse Nora. Au fost slujitorii. Vecinii. Mi-am făcut câțiva prieteni de vârsta mea. Și obișnuiam să fac voluntariat la azilul de copii orfani.

Așa îl întâlnise pe Robert. El crescuse la azil și revenea adesea ca să-i învețe pe băieții tineri să picteze. Lui Robert nu îi fusese frică să îi vorbească, nu fusese intimidat de titlul sau de statutul ei. El fusese interesat de *ea*.

Mătușa Bea se întinse și o bătu ușor pe braț.

– Ei bine, atunci nu o să mă mai cert că te-am lăsat cu tatăl tău. Iar acum ești aici, asta contează.

Nora zâmbi și încercă să nu se simtă vinovată pentru disperarea cu care își dorea să se întoarcă în Anglia. Mătușa își exprimase în repetate rânduri bucuria că avea șansa să petreacă timp cu ea, iar Nora era ocupată să facă planuri și urzeli ca să plece din New York. Inclusiv ieșirea din seara aceea la Haymarket cu Julius, pentru care trebuia să plece pe furiș din casă de îndată ce mătușa și unchiul ei se retrăgeau.

„Nu mă simt prost că vreau să-mi aleg eu soțul. Nu mă simt prost că îl iubesc pe Robert."

Ea culese un fir de ață de pe pat.

– Crezi că tata o să fie de acord cu Julius?

– Dacă ești fericită, atunci nu mi-l pot închipui pe tatăl tău opunându-se relației. La urma urmei, domnul Hatcher nu este un vânător de zestre.

Cuvintele mătușii îi amintiră de amuzamentul lui Julius când ea îi povestise despre Robert. „Permite-mi să ghicesc. Un artist chinuit." Simți că ia foc. Robert *nu* era vânător de zestre. În primul rând, nu abordaseră niciodată subiectul averii familiei ei. Dragostea lui pentru ea era sinceră – nu un plan de a prinde în mreje fiica unui conte. Julius o credea atât de proastă încât să nu știe care era diferența?

– Într-adevăr, ar fi și asta, murmură ea când își dădu seama că mătușa ei o privea lung. S-ar părea că Julius are mai mulți bani decât Dumnezeu.

Mătușa ei chicoti.

– Foarte posibil. Mai important de atât este că, trăind dincolo de ocean, tatăl tău nu va fi auzit despre cele mai nebunești isprăvi ale domnului Hatcher.

Nu și dacă Nora reușea să se ocupe de această chestiune. Își dorea ca tatăl ei să audă de fiecare nelegiuire și moment scandalos din viața lui Julius. Cu cât erau mai scandaloase locurile pe care le frecventau împreună, cu atât era mai mare șansa să apară în ziare. Tatăl ei avea

să fie indignat și, fără îndoială, urma să își dea seama ce idee groaznică avusese când hotărâse să o trimită la New York.

– Te simți în stare să faci vizite în după-amiaza asta? o întrebă mătușa ei. Sunt câteva pe care ar trebui să le onorăm, inclusiv familia Appleton. M-am gândit că poate vrei să te vezi cu fiica lor, Kathleen. Am observat că ați vorbit aseară la bal.

– Oh, da! Norei îi plăcu ideea. Asta mi-ar plăcea foarte mult.

– Foarte bine. Mătușa Bea aruncă o privire spre ceasul de pe poliță. Mai avem în jur de o oră înainte să plecăm. Te las să-ți citești corespondența.

– Mulțumesc, mătușă Bea. Pentru tot.

Vorbea serios. Mătușa ei își deschisese casa și inima pentru nepoata pe care abia dacă o întâlnise. Nora nu avea să uite de bunătatea mătușii ei nici după ce se întorcea în Anglia.

– Plăcerea este de partea mea. O să vezi. Mătușa Bea o bătu ușor pe umăr pe Nora. Totul o să se rezolve. O să facem din tine o adevărată newyorkeză.

După ce plecă mătușa ei, Nora căută printre scrisori și o deschise mai întâi pe cea mai recentă trimisă de Robert.

Poemul de la început o făcu să zâmbească. Începuse fiecare vers cu câte una dintre literele numelui ei. Pentru litera O, scrisese „Onestă și de nădejde, frumusețea ei nepământeană". Nepământeană părea o descriere stranie, dar nu se plângea. Cu siguranță, intenția conta în arta de a face curte.

La jumătatea scrisorii, i se tăie răsuflarea. Nu, nu, nu! Cum? Se așeză brusc pe marginea patului și reciti cuvintele.

„Contele mi-a făcut ieri o vizită. A fost o întâlnire civilizată și cred că m-a crezut când i-am spus că n-am păstrat legătura. Ca întotdeauna, număr minutele până când te vei întoarce în siguranță în brațele mele."

Tatăl ei întrebase dacă ea și Robert țineseră legătura. De ce? Ba, mai important de atât, cum aflase unde locuia Robert? Verifică data scrisorii și văzu că fusese scrisă cu trei săptămâni în urmă.

O străbătu un fior rece.

Trebuia să se întoarcă în Anglia.

Curând.

Capitolul 7

Întunericul învăluia orașul, în vreme ce trăsura se îndrepta spre periferie, îndepărtându-se de conacele luminate de pe Fifth Avenue și mergând în direcția sordidului cartier de distracție cunoscut sub numele de Tenderloin. Julius știa că își pierduse mințile de-a binelea când fusese de acord cu un asemenea plan. De ce nu putea să o refuze pe această femeie?

Iar ea părea foarte mulțumită de sine, mai să sară din locul de alături în încântarea ei, urmărind cu ochii mari, fascinată cum înainta trăsura. Își dori brusc să afle mai multe despre ea. Să îi știe secretele. Bănuia că fusese cocoloșită la Londra, până când tatăl ei o trimisese departe de casă.

– Cum v-a descoperit?

Ea tresări la întrebarea pusă dintr-odată.

– Cine?

– Tatăl tău. Ai spus că nu este de acord cu Robert. Cum a aflat de aventura voastră?

– Nu este o aventură, răspunse ea tăios.

El nu avea nici cea mai mică dorință să se lanseze în vreo ceartă prea curând în seara aceea, așa că ridică mâinile.

– Nu voiam să te jignesc. Nu era destulă lumină în trăsură ca să vadă expresia de pe chipul ei, așa că insistă. Cum a aflat tatăl tău de *relația voastră profundă și plină de iubire?*

Ea își drese glasul. De două ori. Ceea ce îl făcu pe Julius să se apropie puțin mai mult de locul ei, fiind cuprins de curiozitate. În cele din urmă, ea răspunse:

– Am făcut în așa fel încât el și câțiva dintre colegii lui parlamentari să ne descopere împreună într-o seară.

Julius rămase cu gura căscată în timp ce încercă să pună cap la cap informațiile.

– Tu și Robert ați fost descoperiți sărutându-vă... în fața unui grup de lorzi britanici înțepați?

– Cam așa ceva.

El ignoră enervarea din răspunsul ei și își lăsă capul pe spate, cu un hohot de râs.

– Oh, Doamne! Trebuie să se fi simțit umilit.

– Cine, Robert?

– Tatăl tău. Ca fiica lui să dea dovadă de o asemenea lipsă de respect chiar sub nasul lui, în fața amicilor? Nu este de mirare că te-a trimis în America.

– Am fost nevoită să o fac. Fustele ei foșniră când își îndreptă spatele pe bancheta din catifea. Dacă era singur, se putea să ignore momentul.

Adevărat, dar nici un bărbat nu voia ca intimitățile fiicei lui să îi fie aruncate așa în față. Julius nu își dorea să aibă copii, dar până și el știa acest lucru.

– Și ce credeai că o să se întâmple când te descoperea?

Ea își ridică din umeri și își netezi pelerina.

– Ce face orice tată când fiica lui este prinsă cu un bărbat cu care nu este căsătorită.

– Ei bine, planul ăsta a eșuat sigur, spuse el cu un chicot.

– Evident. Și sunt atât de încântată să-ți ofer motiv de distracție!

Julius încercă să își înăbușe veselia. Cu siguranță, era sigur un punct sensibil pentru ea, chiar dacă planul ei fusese, în cel mai bun caz, nesăbuit.

– Îmi cer iertare. Ești apropiată de tatăl tău?

– Se știe că, în general, copiii aristocrației britanice nu sunt sufocați de afecțiune părintească.

– Așadar, el te-a ignorat?

– Nu este nevoie să mă zugrăvești ca pe un personaj tragic. Am avut mai multe avantaje decât cei mai mulți. Și părinții tăi? Ai spus că mama ta trăiește în nord.

Julius nu scăpă din vedere schimbarea rapidă de subiect.

– Da. Locuiește cu sora mea, Agatha. Tatăl meu a murit când eu aveam 13 ani.

– Mai ai alți frați?

– Clarissa, dar ea s-a mutat la Chicago cu ani în urmă. Eu mă duc în nord o dată sau de două ori pe an.

– Ele vin vreodată la New York?

– Nu, niciodată.

Mama lui nu îl vizitase nici măcar o dată de când plecase. El o invitase de nenumărate ori, dar ea găsise mereu scuze. Îi luase ceva vreme până să își dea seama că era stânjenită de casa și de bogăția lui.

Trăsura încetini când ajunseră pe Thirtieth Street. O mare de oameni se adunase pe colț, în fața celebrei săli de dans – un termen folosit într-un sens prea amplu, având în vedere activitatea care se desfășura la etajul doi. Se mai întrebă o dată dacă era în toate mințile fiindcă acceptase un asemenea demers.

– Să rămâi cu mine, îi spuse el Norei. Să nu te pierzi prin mulțime ori să te desparți de mine și în nici un caz să nu te duci la etajele superioare! Se gândi la alcovurile cu perdele gândite pentru întâlniri ascunse. Sau pe balcon.

Ochii ei mari studiară clădirea cu trei etaje intens luminată. Muzica și discuțiile pluteau în aer, semne ale forfotei pe care te puteai aștepta să o găsești înăuntrul zidurilor.

– Este mereu așa de animat? întrebă ea fără să se întoarcă de la geam.

– Da. Este animat ori de câte ori este deschis.

Zona era una dintre celebrele destinații de divertisment din oraș, cu saloane, locuri în care se fuma opiu, bordeluri și restaurante, toate înghesuite unele lângă altele. Viciile erau de găsit oricând la orice colț de stradă. Cu siguranță, el și prietenii lui o dovediseră de-a lungul anilor.

Ușa trăsurii se deschise. Julius coborî, apoi o ajută pe Nora.

– Poate că ar trebui să-ți pui gluga pelerinei, sugeră el. Doar până ce intrăm.

„Și ajungem undeva într-un colț, în siguranță și departe de mulțime."

– De ce?

Nu putu să îi dezvăluie adevăratul motiv: o încercare disperată de a-i proteja reputația. Așa că alese să mintă.

– Nu este ceva neobișnuit să vezi băuturi aruncate pe aici. N-ai vrea să fii udată cu whisky.

– Oh!

Ea își trase gluga pe cap, își acoperi astfel părul și își ascunse chipul. Apoi îl luă de braț și se îndreptară spre ușa principală. O orchestră mare interpreta o melodie vioaie, cântecul de sirenă al decăzuților care frecventau cartierul păcatelor, decăzuți ca el. De-a lungul anilor, și el fusese ademenit de multe melodii asemănătoare.

Din acest motiv, știa că fusese o idee groaznică.

Croindu-și drum prin mulțime, Julius se îndreptă spre omul masiv, cu mustață, care păzea intrarea.

– Douăzeci și cinci pentru domni. Doamnele beau gratis, urla omul cu o voce răsunătoare. Își arcui un colț al gurii când îl văzu pe Julius. Domnule Hatcher! A trecut ceva vreme. Mă bucur să vă văd din nou, domnule.

Julius strecură un dolar în palma bărbatului.

– Bună, Jim.

Fuseseră trecuți iute prin ușa principală. El trase adânc aer în piept, apoi o conduse pe fiica unui conte chiar în inima desfrâului din New York.

Haymarket trecea drept o sală de dans, dar dansul părea de departe o activitate secundară față de veselia generală și de intimitățile care se desfășurau prin spațiile întunecate. Nora se uită lung și își dădu gluga jos ca să vadă mai bine când intrară, cu Julius stând aproape de ea.

Hedonismul îi înconjura din toate părțile. Chelnerițele se mișcau iute prin mulțime. Doamnele cu pălării de seară stăteau agățate de brațele domnilor care purtau pălării de mătase neagră, în vreme ce femeile de joasă speță hoinăreau pe podelele din lemn, alături de bărbații din clasa muncitoare. Fiecare oaspete avea un fel de băutură, șampanie sau bere ieftină, iar râsetele aproape că acopereau orchestra care cânta foarte tare. Era o combinație nemaipomenită de umanitate – tineri și bătrâni, bogați și săraci – pe care ea nu mai o experimentase niciodată la Londra.

Pe scenă, dansau cinci fete – fustele colorate tresăltau, în timp ce ele își ridicau picioarele în aer. Bărbații rămăseseră aproape de marginea scenei, privind lung, dar fetele râdeau și dansau și își ignorau admiratorii.

Nora simți o dorință nebunească să urce și să se alăture femeilor de pe scenă. Să se cufunde în libertatea și veselia sălii.

– Hai să găsim o masă!

Julius o prinse de cot și începu să își croiască drum printre mulțime și mesele mici și rotunde. Trecură pe lângă o grămadă de scaune goale, până ce ajunseră într-un colț întunecat, cât de departe se putea de agitație.

Îi trase scaunul, dar ea clătină din cap.

– Nu o să pot vedea nimic de aici.

– Da, dar este mai liniște. O să avem șanse mai mari să purtăm o conversație.

Vorbea serios?

– De asta suntem noi aici? Să facem conversație unul cu celălalt?

El își trecu o mână prin păr, iar ea înțelese numaidecât. Era o încercare de a o ține departe de mulțime și de a-i proteja reputația. Ridicând ochii spre cer, ea se întoarse pe călcâie și se îndreptă apăsat spre scenă, fără să se deranjeze să vadă dacă el o urma sau nu.

Bineînțeles că avea să o urmeze. În loc să îi fie complice, Julius începea să pară din ce în ce mai mult o damă de companie. Îi poruncise să își țină toată noaptea gluga pe cap și să nu discute cu nimeni. Și să nu plece de lângă el. Îi înșirase o listă lungă de reguli în trăsură, dar ea nu intenționa să respecte nici una.

Mesele mici de lemn de lângă scenă erau toate ocupate. Nora nu se lăsă oprită de acel amănunt. Poate că reușea să convingă pe cineva să împartă o masă.

Un bărbat masiv, cu urme de murdărie pe față, se ridica la apropierea ei, cu o pălărie din fetru maronie și zdrențăroasă strânsă în mâini.

– Domnișoară, vrei un loc?

Făcu un semn cu mâna spre masă, unde prietenul lui se uita lacom la femeile de pe scenă.

– Sunteți sigur? întrebă cu accentul ei politicos. Nu mi-ar plăcea să vă deranjez.

Bărbatul bătu în scaunul prietenului.

– Nu, noi tocmai plecam. Ești mai mult decât bine-venită la masă.

– Plecam? spuse prietenul lui fără să întoarcă privirea. N-am spus nimic de plecare.

Primul bărbat mai lovi o dată în scaun și îi atrase astfel atenția prietenului. Când arătă spre Nora, al doilea bărbat sări în picioare.

– Mii de scuze, domnișoară... doamnă... Poftim, ia masa noastră!

Nora îl simți pe Julius în spatele ei, dar îl ignoră.

– Vă mulțumesc atât de mult, le spuse ea celor doi bărbați. Sunt venită în vizită din Londra și este prima dată când mă aflu la Haymarket.

– Atunci ar trebui să ai cel mai bun loc de aici.

Bărbatul îi trase scaunul.

Ea își descheie pelerina, iar celălalt se grăbi să o ajute.

– Îmi permiteți? îl auzi pe Julius mârâind chiar în spatele ei. Sunt în stare să-mi ajut logodnica.

Mușcându-și buza ca să nu râdă, Nora se descotorosi de pelerina greoaie. Julius trase iute aer în piept, iar cei doi bărbați care renunțară la masa lor scoaseră un oftat.

„Mi-a spus că trebuie să mă descurc."

Rochia de mătase roșie, de care slujnica ei făcuse rost mai devreme în ziua aceea, avea margini din dantelă neagră și se mula pe formele Norei. Decolteul era cel mai adânc din câte purtase vreodată în public, cu o parte așa de mare din sâni la vedere încât putea prea bine să răcească. Sfârcurile sânilor îi erau întăriți, mijlocul îi era strâns peste măsură, rochia era menită să atragă atenția. Să ademenească.

Se așeză pe scaunul liber și schiță un zâmbet încrezut spre Julius, care se uită urât la ea înainte să caute în buzunarul de la sacou. El scoase un portofel, apoi câteva bancnote și le întinse spre bărbații care plecau. Își strânseră mâinile, iar Julius rosti câteva cuvinte la adresa bărbaților care chicotiră înainte să dispară pe ringul de dans.

– Sper că ești fericită, mormăi el peste gălăgia din jur atunci când se așeză. Toată lumea se uită la tine în clipa asta.

„Excelent!"

– Să se uite. Până la urmă, de aceea suntem aici.

– Nu trebuia să te îmbraci în ceva așa de... El flutură o mână vag spre ea. Obscen.

– Încercam să nu semăn cu fiica unui conte. La urma urmei, nu asta ți-ai dorit?

El strânse din buze, în timp ce îi făcu semn unei chelnerițe.

– Domnule Hatcher, bună seara. Degetele ei trecură cu îndrăzneală peste materialul fin care îi acoperea umărul. Ce pot să vă aduc în seara asta?

– Doar o sticlă de șampanie, te rog.

El zâmbi larg și se lăsă pe spate în scaun, mai aproape de fată, care îi mângâie maxilarul înainte să se întoarcă și să plece.

Aluzia nu putea să fie mai evidentă, se gândi Nora cu un nod în stomac. Dacă era un logodnic adevărat, ea l-ar fi lovit chiar atunci. Cum îndrăznea să o încurajeze pe femeia aceea?

Și, mai rău de atât, de ce îi păsa ce făcea el?

Nora se chinui să-și alunge gelozia. „Prieteni. Suntem doar prieteni." Îl studie printre gene. Bărbatul era o contradicție interesantă. Părea că se simte acasă la Haymarket, cu trăsăturile lui ștrengărești și costumul de seară elegant, dar părea în largul lui și în înalta societate din New York. Cum reușea?

Ea se aplecă spre el.

– Cât de des vii în acest loc frumos?

– Cred că o dată sau de două ori pe lună.

Așadar, des. Una dintre dansatoare tocmai îi zâmbise larg, încercând să îi atragă atenția, deși Julius nu se uita la ea, căci trecea în revistă mesele din jur. Își făcea griji că puteau să fie atacați de huligani?

– Dar de obicei nu stau în față, continuă el.

– De ce nu?

Nu își dorea cel mai bun loc de acolo?

El își întoarse privirea și se uită în jur, aproape nervos. Dar era ridicol să facă asta. Nora probabil se înșela. Ce motive avea el să fie nervos? Julius ridică din umeri și spuse:

– Nu-mi place să fiu în mulțime.

Atunci sosi șampania și li se turnă repede. El îi strecură chelneriței câteva bancnote, iar ea se aplecă și îi mai șopti ceva la ureche înainte să plece. Nora nu reușise să audă, dar putea să presupună natura remarcii. Probabil îi spusese ceva despre serviciile disponibile la cerere.

Julius îi întinse un pahar și îl păstră pe celălalt pentru el. Ciocni cristalul într-un toast.

– Să ieșim de aici teferi!

Ea se încruntă. Acum ce Dumnezeu voia să spună?

Dansul se încheie, și lumea izbucni în aplauze. Nora bătu din palme, iar Julius adăugă câteva fluierături. Toate dansatoarele făcură o plecăciune și își scuturară fustele. Una chiar se întoarse cu spatele și își dezvălui spre mulțime posteriorul acoperit de pantalonași. Nora rămase fără suflare, deși clienții explodară aprobator.

Julius se aplecă.

– Dacă asta te-a șocat, ar trebui să plecăm acum. Nu se știe ce altceva poți să mai vezi în seara asta.

– Sunt greu de șocat. Sunt mai mult surprinsă... și nu plecăm.

El sorbi din șampanie cu buzele lui pline în contrast puternic cu marginea delicată a paharului. Primejdioase, buze de diavol. Se gândi cum se simțiseră pe buzele ei, la căldura emanată de trupul lui când o sărutase, cu scoarța tare în spate...

Nu, gata! Nu trebuie să simtă o atracție fizică pentru bărbatul acesta. Cu o mișcare din încheietură, își deschise evantaiul din dantelă neagră și își făcu vânt.

El își puse șampania jos și întrebă:

– Ce speri să faci în seara asta? Speri că reporterii se ascund prin mulțime, cu tocul în mână, așteptând să prindă o știre? Sau poate că unul dintre domnii care nu-și mai iau ochii de la sânii tăi o să vină și o să te fure de lângă mine.

De aceea studiase mulțimea din priviri?

– Nimeni nu o să încerce să mă fure, Julius. În plus, încetează să te plângi. Cu cât ne facem mai repede observați în New York, cu atât mai iute o să fiu chemată înapoi la Londra. Apoi o să poți reveni la domnișoara Desmond, la Haymarket și la petrecerile scandaloase.

– Sper că-ți dai seama că îți riști poziția în societate – dar și pe a mea – cu rochia asta și cu prezența ta aici.

Ea își flutură mâna în aer și sorbi mai multă șampanie.

– Nu mă interesează absolut deloc ce gândește societatea. În curând, o să înveți să gândești la fel.

El bătu cu degetele în masă.

– Am nevoie să fiu în societate, Nora. Nu pot să rămân indiferent la ce cred ei, nu încă.

Felul în care vorbi, alegerea cuvântului „nevoie" îi atraseră atenția.

– Atunci, spune-mi! De ce trebuie să le intri în grații? Nu poate să fie pentru bani sau pentru statut, întrucât le ai pe amândouă.

El dădu peste cap lichidul din pahar și înghiți.

– Tata...

– Doamnelor și domnilor! Un bărbat înalt și cu mustață se ivi pe scena mică. Avem o surpriză pentru dumneavoastră în seara asta. Una dintre cele mai mari actrițe din New York va interpreta o melodie din noul ei spectacol. Vă rog să o întâmpinați pe domnișoara Poppy Desmond.

Mulțimea înnebuni. Nora întoarse imediat capul ca să surprindă reacția lui Julius. Însoțitorul ei părea ușor uimit, cu umerii rigizi și încruntat. Rămase cu privirea ațintită spre omul de pe scenă, de parcă nu îi venea să creadă ce vedea. Nora nu crezuse vreodată că o femeie cu reputația ei ar fi cântat într-un loc precum acela.

Îi atinse brațul.

– De obicei, ea...?

– Nu. Niciodată.

El nu mai spuse nimic, iar gura i se strânse într-o linie încordată când o femeie frumoasă și voluptuoasă înaintă spre fața scenei. Zâmbetul larg al domnișoarei Desmond nu șovăi când clienții urlară și se călcară în picioare, deși își întoarse privirea pentru o fracțiune de secundă spre Julius. Știuse că el se afla acolo?

O rochie splendidă din mătase de un azuriu strălucitor accentua fiecare colțișor și unduire a trupului domnișoarei Desmond. Materialul străluci în lumină când se mișcă, atrăgând fiecare privire din încăpere ca un far în inima nopții. Părul ei brun era strâns în bucle aranjate cu grijă, având un singur mac roșu cu negru în spatele urechii, în vreme ce bijuteriile îi străluceau în urechi și la gât. Făcu o plecăciune discretă, iar aplauzele se întețiră.

Clienții începură să se ducă spre scenă, bărbații îngrămădindu-se la mesele din față. Julius aruncă o privire peste umăr și înjură în șoaptă.

– Hai să mergem!

Ea nu voia să plece. Dimpotrivă, aștepta cu nerăbdare reprezentația. Julius nu se simțea în largul lui urmărindu-și fosta iubită? Ghinion! Nora abia aștepta să vadă dacă abilitățile muzicale ale domnișoarei Desmond erau la fel de spectaculoase precum se zvonea.

– Nu, îi spuse ea. Vreau să rămân.

Un bărbat îi înghionti scaunul, în timp ce se repezi în față, iar Julius o apucă de cot.

– Nu ești în siguranță. Aproape fu nevoit să îi urle în ureche ca să-l audă. O să fii rănită dacă nu plecăm!

Înainte să mai apuce să îl trimită la naiba, o voce începu să cânte... O voce clară și impecabilă de soprană, care potoli imediat încăperea. Toată lumea privi lung, încântată, pe măsură ce notele învăluiră întregul spațiu. Înălțându-se. Crescând în intensitate. Copleșite de emoție și de pasiune. Nora nu mai auzise niciodată așa ceva. Să te concentrezi asupra înfățișării domnișoarei Desmond când femeia aceea uimitoare cânta atât de uluitor părea aproape nedrept.

Nora nu putu să își întoarcă privirea. Notele necunoscute cântau despre iubire și pierdere, despre o inimă frântă de un bărbat nepăsător. Deși privirea actriței rămase îndreptată spre partea din spate a sălii, Nora nu putu să nu se întrebe dacă nu cumva era un mesaj pentru Julius.

Cât despre Julius, privea absent reprezentația, concentrat fiind asupra bărbaților care se înghesuiau în jurul scenei. Părea mai

degrabă îngrijorat decât enervat sau flatat. Dacă mai nutrea ceva sentimente pentru fosta lui amantă, le ascundea foarte bine.

Nora, pe de altă parte, rămase fascinată. Să domini o încăpere într-o manieră atât de cutezătoare și de îndrăzneață, să captezi și să te bucuri de atenție... Cum trebuia să te simți? Putea prea bine să își închipuie extraordinarul cuplu: Julius, cu frumusețea lui nordică și glacială, și femeia aceea înflăcărată și uluitoare. Nu era de mirare că ziarele din oraș își doriseră atât de tare să le urmărească isprăvile.

Cântecul ajunse la un final firesc, ultima notă fiind menținută un minut întreg. Când, în cele din urmă, se opri, domnișoara Desmond scoase macul din spatele urechii și îl aruncă în mulțime.

Ateriză pe masa lor. Chiar în fața lui Julius.

El se uită urât la floare, de parcă ar fi fost otrăvitoare. Înainte ca Nora să întrebe ce se întâmpla, bărbații se aruncară peste masa lor. Norei i se tăie respirația și se ridică în picioare când corpuri mari și transpirate îi înconjurară din toate părțile, iar sticla de șampanie și paharele ajunseră direct pe podea. Floarea se pierdu pe jos, iar bărbații se prăbușiră în genunchi, luptându-se între ei ca să pună mâna pe ea. Se împărțiră pumni în stânga și în dreapta, iar Nora începu să priceapă gravitatea situației.

În Haymarket izbucni o încăierare în toată regula.

În căutarea florii, bărbații îl împinseră pe Julius, iar Nora nu mai reuși să-l vadă. Întorcând capul nebunește, încercă să îl găsească. Primi un cot între coaste. Un umăr o izbi în spate. Ceva îi lovi piciorul. Se întoarse și strigă:

– Julius!

Doamne, Dumnezeule, dacă nu mai reușea să iasă teafără din hărmălaia de acolo?

Ea începu să împingă cât putea de tare, încercând să scape din învălmășeala nebunească și să se îndrepte spre colțul sălii. Grupul se tot mărea, iar ea se trezi înconjurată de bărbați beți și înflăcărați, hotărâți să pună mâna pe floare.

– Nora!

Se întoarse și îl văzu la câțiva metri distanță, cu părul vâlvoi. Fusese tăiat deasupra sprâncenei – o dâră roșie i se scurgea pe tâmplă. Cu o expresie plină de hotărâre, încercă să se îndrepte spre ea, dând la o parte bărbații din calea lui.

Era aproape la un braț depărtare când unul dintre bărbați îl lovi.

– Tu ai avut floarea! urlă bărbatul în fața lui Julius. Unde este?

Oh, nu! Dacă mulțimea credea că floarea era la Julius, avea să îl rupă în bucăți!

– Nu este la mine, replică Julius, dar bărbatul nu păru convins și încercă să caute prin buzunarele interioare ale lui Julius. El încercă să îl lovească, dar bărbatul pară cu ușurință.

Nora trebuia să facă ceva. O sticlă o lovi în pantof, împinsă de un picior din apropiere. Se aplecă și o apucă de gât. Când se îndreptă de spate, Julius și celălalt bărbat se prinseră într-un schimb brutal de lovituri.

Atacatorul îi rupse haina lui Julius la umăr, în încercarea de a-l pune la pământ.

– El avea floarea! urlă omul spre mulțime.

Brațele lui Julius erau prinse în țesătura răsucită a hainei, iar ea observă panica din ochii lui albaștri și strălucitori. Folosind sticla grea, îl lovi pe om cu toată forța în cap. Bărbatul se prăbuși la pământ și îi dădu drumul lui Julius.

În loc să îi mulțumească, Julius o apucă de mână și o trase spre scenă. Când ajunseră la margine, el o urcă pe podium, apoi sări după ea. Se grăbiră să se adăpostească în spatele cortinei, spre culise.

Și în culise era haos. Dansatoarele alergau încolo și încoace, strigau una la alta în timp ce își strângeau lucrurile. Femei deștepte, știau că trebuie să fugă înainte ca revolta să ajungă în culise.

– Pe aici, spuse Julius și o apucă din nou de mână. O conduse spre o ușă mare din oțel, în spatele clădirii. Un bărbat uriaș stătea de pază, cu brațele puternice strânse la piept.

– Hatcher, îl salută el, apoi își întoarse privirea într-o parte.

Acolo, o femeie stătea în întuneric. Domnișoara Desmond. Era îmbrăcată acum, trăsăturile ei ușor de recunoscut fiind ascunse vederii de gluga mantiei.

– Julius. Ea făcu un pas în față și își împreună mâinile. Vreau să vorbesc cu tine.

– Nu acum, spuse el răstit, mânia accentuând fiecare cuvânt. Mă ocup mâine de tine. Deschide ușa, Pete!

Paznicul deschise ușa, iar Julius ieși iute din clădire, cu Nora după el. Înainte să dispară pe alee, Nora își întinse gâtul și văzu că domnișoara Desmond rămase acolo.

– Ați fost extraordinară! strigă ea spre cealaltă femeie.

Buzele actriței se arcuiră ușor chiar înainte ca Nora să nu o mai poată zări.

Capitolul 8

Mâinile lui Julius tremurau când o ajută pe Nora să urce în trăsură. Nu își amintea când fusese ultima dată atât de îngrozit. Zgomotul din Haymarket încă răsuna în întunericul din New York City. El bănuia că jandarmii aveau să ajungă în scurt timp. Naiba să o ia pe Poppy! De ce voise să provoace intenționat o răscoală în jurul lui?

Încercă să tragă aer în piept, continuând să își spună că el și Nora erau în siguranță. Poppy nu avea de unde să știe ce făcuse în seara aceea. „Nu-ți cunoaște trecutul. Nu știe prin ce ai trecut."

Cel mai probabil, Poppy se gândise să îl facă gelos. La urma urmei, toată lumea știa că oricine prindea floarea la sfârșitul spectacolului ei era invitat în culise ca să își petreacă seara împreună.

Odată urcat în trăsură, veselia Norei nu îi schimbă câtuși de puțin starea de spirit. Ea părea cât se poate de liniștită, o adevărată lady britanică. Nu ai fi ghicit niciodată că tocmai ieșise dintr-o încăierare.

În schimb, el se simțea zguduit până în măduva oaselor. Văzuse violență. Știa cum putea mulțimea să își piardă controlul și decența umană, anonimatul putea oferi ocazia de a comite acte îngrozitoare.

Era un băiat de 13 ani în timpul crizei din 1873. Nu avea să uite niciodată devalizarea băncilor, mulțimile New Yorkului care spărgeau ferestrele și ușile, târând lucrătorii bancari pe străzi când se terminau banii. Lucrătorii își pierduseră locurile de muncă și locuințele. Uneori viața. Se organizaseră manifestații și proteste, însă adesea poliția folosise forța ca să înlăture orice problemă.

Pe vremea aceea, el lucra pe post de mesager la bursă, fugind adesea de la casele brokerilor pe platforma de tranzacționare. Într-o dimineață, Asociația Muncitorilor făcuse o demonstrație pe Wall Street ca să protesteze împotriva averii obscene și a așa-zisei lăcomii a comercianților. Când poliția sosise călare, fluturând bastoanele și ordonând mulțimii să se împrăștie, bărbații începuseră să se certe și ripostaseră imediat.

Julius fusese împietrit de frică, înarmat doar cu hârtie și câteva creioane, nici pe departe de ajuns ca să se apere de bâte și de pumni. Zona se transformase iute într-un masacru – violență, cai care zdrobeau oamenii și sânge ce zbura prin aer. Reușise să se salveze sărind într-o pivniță și ascunzându-se acolo până când trecuse ce fusese mai rău.

Fusese o lecție pe care nu o uitase niciodată: cât de repede pot izbucni sălbăticia și vărsarea de sânge. Răsuflă lung și își încovoie umerii. Încă două minute, și șacalii aceia din Haymarket i-ar fi rupt în bucăți pe el și pe Nora.

– Ești bine? întrebă ea.

– Da.

Își fixă privirea asupra străzii și încercă să se liniștească.

– Nu pare că te simți bine. Ești supărat din pricina hainei?

– Nu, nu sunt supărat din cauza hainei.

Ea chiar nu își dădea seama? El își înghiți cuvintele furioase care îi stăteau pe limbă. Nu o avertizase de la bun început în privința unui asemenea dezastru?

„Ai permis ca un chip frumos și un zâmbet și mai frumos să te facă să te răzgândești, idiotule!"

– Atunci de ce ești supărat?

„Dumnezeule!"

– Tu n-ai fost acolo? Nu ai văzut ce s-a întâmplat? Puteai să fii ucisă. Violată. Mutilată. Știu că ai fost protejată acolo, în Londra, dar n-ai nici un pic de minte?

Ea își arcui sprâncenele.

– Cu toate astea, sunt teafără. De fapt, tu ești cel rănit.

Ea făcu un semn spre fruntea lui.

– Încă un minut sau două în mulțimea aia, și totul ar fi avut un deznodământ diferit. Locurile astea nu sunt sigure pentru tine, Nora.

– Ah, asta este partea în care spui: „Ți-am zis eu că așa o să fie"?

Se aplecă și își îndreptă un deget spre ea.

– Este exact ce meriți. A fost o idee groaznică.

– Da, ai fost clar în privința asta. Și totuși, fosta ta iubită a început nebunia din seara asta. N-am nici o îndoială în privința intențiilor ei.

– Nu stau să mă gândesc la asta acum, dar poți să fii sigură că o să aflu mâine.

– Poate că vrea să-ți atragă atenția.

Nu, imposibil. Poppy se bucura într-o zi de mai multă atenție decât avea nevoie o persoană obișnuită într-o viață. Ba, mai mult, dacă își dorea ca el să îi acorde atenție, erau moduri mai inspirate ca s-o facă.

– Mă îndoiesc... Nu schimba subiectul!

Își șterse fruntea cu dosul palmei. Fu surprins când sângele i se prelinse pe piele. Apoi, brusc, Nora se mută lângă el, stând aproape, pe bancheta din catifea. Se întinse spre buzunarul lui și îi scoase batista. Ținându-l de barbă cu o mână, apăsă pe tăietura de deasupra ochiului.

– Lasă-mă să văd dacă nu cumva trebuie să fie cusută, spuse ea.

El trase adânc aer în piept la atingerea ei blândă. Ea era aproape, atât de aproape încât parfumul ei – de lavandă și de femeie nesăbuită – îl făcea să plutească. Fără pelerină, rochia ieftină, cu decolteu adânc dezvăluia o bucată îndrăzneață de piele catifelată și voluptuoasă. Se luptă cu impulsul de a o acoperi, în timp ce se ruga să vadă mai multă piele.

Ea îi apăsă mai tare pe rană, iar el tresări. Doamne, ce durea! El se retrase.

– Asta pentru ce a fost?

– Te uitai la mine foarte nepoliticos.

De parcă se putea abține. Și un orb s-ar fi uitat la ea când era îmbrăcată în rochia aceea.

– Ești incredibil de frumoasă.

– Credeam că am stabilit o regulă strictă: fără flirturi între noi.

– Eu nu-mi amintesc o asemenea regulă... și refuz să respect așa ceva.

– Mai degrabă dorești să fii flatat, nu-i așa?

Maliția îi dansă în privire, captivându-l. El chicoti.

– Desigur, dacă îți dorești atât de tare să o faci.

– Nu prea cred că ai nevoie să fii flatat, Julius.

Ea împături batista cu grijă, evitându-i privirea și lăsându-l să se întrebe ce voise să spună prin afirmația ei. Lăsă baltă comentariul, în timp ce ea continuă:

– Recunoaște că te-ai distrat în seara asta.

– Distractiv nu este cuvântul pe care l-aș folosi. El își încrucișă brațele și se lăsă pe spate. Primejdios, înfricoșător și nesăbuit par mult mai potrivite.

– Serios? Eu aș spune revigorant, edificator și fascinant, chiar dacă numele noastre nu apar în ziare.

Cum putea să nu fie afectată de cele întâmplate? Era ori incredibil de echilibrată, ori extrem de nesăbuită. Nici una, nici alta nu erau potrivite pentru scopurile lui Julius.

– Să presupun că Robert nu te însoțește prin sălile de dans din Londra?

– Nu, urăște locuri acestea. El nu-și dorește să atragă atenția când suntem împreună.

El înțelese brusc.

– Te ascunde, nu-i așa?

Ea se încruntă și își încordă umerii.

– Nicidecum. Are grijă. Pentru numele lui Dumnezeu, nu putem să facem paradă prin Mayfair!

Julius fusese de multe ori în Londra. Existau o mulțime de locuri de explorat în care fiica unui conte să nu fie recunoscută.

– Nu cred. Cred că voi doi vă întâlniți... Ia să vedem... în apartamentele lui. Iar când te simți aventuroasă, poate într-o ceainărie mică, undeva pe aproape, pentru o ceașcă de ceai și o felie de tort?

Surprinderea i se citi pe chip, deși încercă să nu arate asta, iar Julius știu că avea dreptate. Totuși, ea nu recunoscu.

– Există o mare diferență între a fi prudent și a-ți fi rușine. Lui Robert nu-i este rușine cu mine.

Cu cât afla mai multe despre acel Robert, cu atât Julius îl plăcea mai puțin... De fapt, nu îl plăcuse deloc de la bun început. Nu era de mirare că acea frumusețe britanică răsfățată își dorea să simtă agitația vieții de noapte din New York City.

Totuși, dorința aceea putea să îl ducă pe Julius la pierzanie.

Își aminti de sfatul lui Tripp – să flirteze cu ea și să-i zdruncine puțin sentimentele pentru artist. Tot ce îi trebuia era ca Norei să îi pese de reputația ei, să-și dorească să mai rămână puțin în grațiile înaltei societăți. Probabil faptul era îndrăgostită de un venetic din Londra o făcea să își dorească să fie și mai îndrăzneață acolo, la New York.

– Deci trebuie cusută? întrebă el și se întoarse spre ea fără nici un efort.

Ea se apropie mai mult ca să verifice încă o dată rana. Cu mâna dreaptă, îi lipi batista deasupra sprâncenei, iar corpul ei se aplecă peste al lui. Cu o mișcare rapidă, putea să o tragă în poala lui, unde

bazinul ei voluptuos se putea odihni pe vintrele lui. O dorință apăsătoare și grea îi înfioră pielea – o reacție care nu avea absolut nici o legătură cu intenția de a-i distrage atenția de la un Rembrandt care vâna averi, ci cu femeia atrăgătoare, inteligentă și înnebunitoare din fața lui.

Pieptul ei se ridică și coborî rapid, iar obrajii i se colorară într-un roșu aprins chiar și în lumina difuză. Aerul din trăsură se schimbă, fiind încărcat de nerăbdare și devenind irespirabil. Li se întâlniră privirile, iar el văzu că ea știa, înțelegea ce se întâmpla între ei. Timpul păru să se oprească atunci când își aminti de sărutul din grădini. El se întrebă ce să facă. Putea să întrezărească trei variante:

Prima – ea se îndepărta și se prefăcea că nu se întâmplase niciodată nimic.

A doua – el se lăsa în voia ispitei și o săruta, moment în care ea îl respingea mânioasă.

A treia – el o săruta, iar ea îi răspundea cu nerăbdare la sărut. Din nou.

Nu era greu să calculeze probabilitățile. Ar fi avut șanse de 76 la sută în prima variantă. Pentru a doua, ar fi zis 23 la sută. Ceea ce nu lăsa prea multe șanse pentru a treia, dar, Cerule, posibilitatea de a-i gusta încă o dată dorința și pasiunea îl făcea să își piardă controlul!

Totuși, faptul că se concentra asupra numerelor nu îl împiedică să observe arcuirea delicată a buzei ei de sus. Forma maxilarului. Micul pistrui de pe podul nasului sau orice altceva îi contura chipul rafinat. De ce o găsea atât de tentantă?

Privirea ei se îndreptă spre gura lui, iar șansele pentru a treia variantă păreau să crească. Broboane de sudoare începură să i se adune la ceafă, iar efortul de a sta nemișcat aproape că îl ucidea. Nu voia să o sperie, așa că aștepta un semn, un indiciu despre ceea ce își dorea ea.

Speranțele îi fură spulberate când ea scăpă o răsuflare întretăiată chiar înainte să se mute pe bancheta din fața lui, aranjându-și fustele cu grijă. Evitându-i privirea.

El își încleștă maxilarul. A naibii variantă unu! Uneori, ura faptul că avea dreptate.

Cerule, aproape îl sărutase!

Panica se învolbură în pieptul Norei, devenindu-i imposibil să mai răsufle. Pentru o fracțiune de secundă, când dorința îi întunecă

privirea, după expresia de pe chipul lui înfometat și hotărât, fusese sigură că Julius avea să rupă înțelegerea și urma să o sărute. Iar când nu o făcuse, aproape că încercase ea să îl *sărute*.

Ce naiba era în neregulă cu ea?

Îl iubea pe Robert. Robert cel dulce, sensibil, care îi mărturisise dragostea în nenumărate ocazii. Ea și Julius abia dacă se cunoșteau, iar mai tot timpul erau în conflict. De ce Dumnezeu își dorea să îl mai guste încă o dată?

Singura explicație logică era o nebunie de moment provocată de ora târzie și de agitația încăierării. Orice alt motiv era intolerabil. Robert era dragostea vieții ei, viitorul ei soț, singurul bărbat la care trebuia să se gândească să îl sărute. Punct.

Așa că de ce, stând vizavi de Julius, era cuprinsă de o dezamăgire teribilă?

– Regreți seara asta?

Ea își ridică bărbia și se întoarse cu fața spre el.

– Nu.

– Mă referam la acum o clipă, când aproape...

Îi citise gândurile?

– Oprește-te! Nu există nici un motiv să discutăm despre asta.

Cuvintele îi erau tăioase și precise și vorbi ca o adevărată aristocrată britanică. Asta nu însemna că putea să se abțină. În primul rând, ea era o aristocrată britanică, iar în al doilea rând, mintea îi era încă zdruncinată de posibilitatea sărutului.

„Pentru numele lui Dumnezeu, nu te mai gândi să-l săruți pe Julius!"

El își încrucișă brațele și râse.

– Vai, englezoaica din tine chiar iese la suprafață atunci când ești supărată!

Ea știa că era adevărat, însă întrebă:

– Ce vrei să spui cu asta?

El flutură o mână spre ea, arătând spre forma corpului ei.

– Cuvintele tale, felul în care vorbești și stai... Arăți și vorbești ca regina pe tron – asta, dacă regina ar fi îmbrăcată ca o stricată de pe Tenderloin.

– Mi-ai spus că trebuie să mă potrivesc. Coborî privirea spre rochie. Nu-ți place?

– *A plăcea* nu este descrierea corectă pentru o rochie ca asta. Și cum nu m-am gândit la nimic altceva decât să te sărut toată noaptea...

– Julius! De ce trebuia să deschidă din nou subiectul? Căldura îi luă cu asalt pântecul și picioarele. Nu trebuie să mai discutăm despre asemenea lucruri. Niciodată.

– De ce nu?

Sprijinit de banchetă, el își întinse picioarele și își încrucișă gleznele. Coapsa lui se împinse în genunchiul ei, însă Julius nu se deranjă să se îndepărteze.

Ea încercă să se retragă într-o parte, să pună distanță între corpul ei și al lui.

– Suntem prieteni. Este tot ce o să fim vreodată. Nu sunt liberă, după cum prea bine știi.

– Nu știu nimic de genul ăsta. Poate că l-ai inventat pe individul ăsta, Robert. Și, în plus, *eu* nu sunt legat de nimeni. Deci nu există nimic care să mă împiedice pe *mine* să flirtez cu *tine*. Genele lungi străluciră peste ochii lui albaștri. Îți faci griji că nu-mi poți rezista, Lady Nora?

Un val de dorință se învolbură înăuntrul ei sub privirea lui fierbinte, urmat îndeaproape de un sentiment de enervare.

– Ești imposibil, i-o întoarse ea. Chiar când începeam să cred că prima mea impresie despre tine este greșită, îmi amintești de adevărata ta natură.

– Da, dar natura asta adevărată o să te facă notorie în New York City. Nu asta vrei? Își împinse piciorul în genunchiul ei. Nu poți să aduci tigrul în casă și să te aștepți ca el să acționeze ca o pisică domestică, milady.

Ea îi împinse piciorul într-o parte.

– Ba sigur că... cu excepția cazului în care tigrul vrea să fie aruncat înapoi afară cu celelalte animale din junglă.

– Lucru care nu o să facă să fii chemată înapoi în Anglia în cel mai scurt timp.

La naiba cu toate! Avea dreptate. Avea nevoie de el... dar și el avea nevoie de ea. Altfel nu ar fi fost de acord cu asta. În Haymarket, începuse să îi spună ceva despre tatăl lui.

– Spune-mi de ce ai nevoie să frecventezi înalta societate.

– Bănuiesc că-ți sunt dator cu asta. Devenind serios, trase adânc aer în piept și expiră. Trăsăturile lui deveniră ascuțite în lumina difuză. Tata a fost om de afaceri. Mereu în căutarea următoarei

investiții pentru un câștig rapid. Nu eram săraci, dar detesta să știe că alții aveau mai mult. În 1873, a semnat un contract de afaceri cu trei bărbați din înalta societate pentru a cumpăra majoritatea acțiunilor deținute de o companie chimică puțin cunoscută. Compania tocmai depusese un brevet important, iar tata a crezut că era o afacere sigură. A dat banii în avans printr-o cerere către bancă, iar bărbații i-au promis că vor plăti în mod egal.

El se opri ca și cum voia să se adune. Nora simți că era un subiect pe care nu îl discuta des.

– Nu trebuie să-mi spui.

– Ba da, trebuie. Doar că... a trecut mult timp de când n-am vorbit despre asta. Vezi tu, sincronizarea nu putea să fie mai proastă pentru că o criză bancară a secerat țara imediat după aceea. Când banca și-a cerut banii, tata nu îi avea pe toți și i-a trimis pe cei de la bancă la cei trei bărbați care acceptaseră înțelegerea. Iar ei au negat că ar ști de vreo investiție de-a tatei.

Norei i se tăie răsuflarea.

– Este groaznic. Nu a avut nici o dovadă? Un contract?

– Nu. Tatăl meu credea într-o strângere de mână, că omul era la fel de bun precum cuvântul lui. Până la urmă, naivitatea lui l-a distrus. Apoi a început să bea, vorbind în stânga și în dreapta de ticăloșii care îl ruinaseră. S-a spânzurat la câteva zile după aceea.

Ea rămase cu gura căscată. Oh, Doamne sfinte!

– Asta e groaznic. Biata ta familie! Câți ani aveai?

– 13. Am pierdut totul. Ne-am mutat cu rudele noastre, iar mama a găsit un post de croitoreasă. Eu m-am dus să muncesc ca mesager. El ridică din umeri. Am supraviețuit.

Dar tatăl lui, nu. Cuvintele nerostite plutiră în aer, în vreme ce roțile huruiau pe străzile pietruite în drumul spre centru. Fu cuprinsă de curiozitate pe măsură ce întrebările legate de familia, de originea și de tatăl lui îi năvăliră în minte.

– Și investitorii lui? Ce s-a întâmplat cu ei?

– N-aș ști să spun. Nu le-a dezvăluit niciodată numele, iar familia mea nu se învârte în asemenea cercuri selecte.

– Până acum.

El își coborî bărbia în piept.

– Deci poate că înțelegi de ce îmi doresc să rămân în lumea bună, cel puțin până când reușesc să îi descopăr pe acești investitori secreți.

– Da, dar cum ai de gând să-i găsești? Speri ca unul dintre ei să apară la vreun dineu și să-l menționeze pe tatăl tău?

– Da, deși nu îndrăznesc să visez că ar fi atât de ușor.

– De aceea ai încercat să-ți cumperi locul în înalta societate de-a lungul anilor.

– Fără prea mare succes până să apari tu. Nu pot să risc să fiu alungat, Nora, până când nu descopăr numele celor trei investitori.

Ea trase de un fir negru din fustele ieftine de satin. Să rămână în lumea bună era bine și frumos pentru scopurile lui, dar respectarea regulii nu îi permitea să fie chemată acasă.

– Așadar, cum scandalizăm New Yorkul fără să fiu izgonit din înalta societate?

– O întrebare foarte bună.

Intensitatea privirii lui directe o întoarse pe dos. Putea să citească o învinuire acolo, acuze la adresa planului ei.

– Încerci să mă faci să mă simt vinovată. Nu o să meargă. La urma urmei, vezi oamenii prin oraș, la cluburi și în restaurante. De ce ai nevoie de dineuri și baluri ca să faci investigații? De exemplu, de ce nu angajezi un detectiv dintre cei pe care se pare că americanii îi apreciază atât de tare?

– Oh, un detectiv! Își frecă fruntea cu dosul mâinii. Dacă m-aș fi gândit la asta...

Ei nu îi scăpă sarcasmul din spatele cuvintelor lui.

– Să înțeleg că nu a avut succes.

– *Ei* n-au avut succes. Nici unul dintre cei patru detectivi pe care i-am angajat de-a lungul anilor nu a putut să afle nimic. Oamenii, în special elita, sunt absurd de neîncrezători față de orice intrus. De aceea, faptul că îi vezi la Sherry's sau la Delmonico's nu înseamnă nimic. Nu vorbesc cu mine.

– Dar cluburile?

El clătină din cap.

– Singurul club care nu mi-a refuzat cererea a fost Player's Club. Mi s-a spus să încerc din nou la Gotham, ceea ce am făcut săptămâna trecută. Estimez că șansele mele sunt de 64 de procente în favoarea acceptării de data asta.

– Să-l rog pe unchiul James să vorbească cu cineva în numele tău?

– Mulțumesc, dar am vorbit deja cu el.

Serios? Cu ce altceva se mai ocupase Julius?

– Ei bine, continuă el, te-am dus la Haymarket, așa cum ne-am înțeles. Să discutăm despre agenda noastră socială de săptămâna asta?

Ea își îndreptă spatele, și se depărtă de banchetă când trase umerii înapoi.

– Dar ieșirea din seara asta a fost un eșec. În mare parte, am trecut neobservați și n-am atras atenția în mod deosebit. Cu greu putem să punem asta la îndeplinirea promisiunii.

– Draga mea, nu ți-am promis niciodată că o să fii observată. Am promis că te însoțesc la o ieșire, ceea ce am făcut. Rezultatele n-au fost niciodată sub controlul meu. Dacă te-au dezamăgit...

El ridică din umeri.

– Nu prea este corect.

– Nimeni nu a spus că viața ar fi corectă, milady. Cei mai mulți dintre noi, cei de clasă inferioară, învață lecția asta devreme.

El chiar credea că putea să dejoace planurile gândite de această nouă Nora, care nu mai putea să stea nepăsătoare, în timp ce alții luau decizii pentru ea?

– Bine, spuse ea și nu îl scăpă din ochi. O să-ți trimit mâine o listă cu evenimente.

El îi studie chipul preț de o clipă, cât își mângâie maxilarul.

– Mulțumesc că ești atât de rezonabilă. Acum, te duc la ușa din față sau ai pus la cale un plan prin care să te strecori înapoi în casă?

– La grajduri, te rog! Slujitoarea mea a lăsat o ușă mică deschisă pentru mine.

El zâmbi zeflemitor, fără să se arate în vreun fel surprins de cuvintele ei. Închise pleoapele și își odihni capul pe banchetă.

– Ai grijă! Îți învăț repede trucurile, Lady Honoria.

Julius privi lista cu evenimente sociale primită de la Nora și izbucni în râs.

Asistentul lui, Martin, făcuse deja rost de lista cu evenimentele săptămânii de la secretarul lui James Cortland. Firește, cele două liste nu se potriveau.

Femeia nu avea nici cea mai vagă idee cu cine se juca. Credea că nu avea să îi verifice lista după cele petrecute în seara precedentă? Minciuna i se citise limpede pe față atunci când se oferise să îi trimită programul săptămânii. Evident supărată pe eșecul ieșirii la Haymarket, nu mai avea de gând să respecte regulile înțelegerii lor.

Prea bine. Și el putea să joace acel joc. Și abia aștepta să o învingă.

Zâmbi ștrengărește, închipuindu-și dineul din seara aceea. Mai degrabă își imagina expresia de pe chipul Norei când el avea să ajungă în locul potrivit pentru dineul respectiv. Ea nu avea să se aștepte să îl vadă, iar el era nerăbdător să o ia prin surprindere.

– Sunteți fericit azi, remarcă Martin de la biroul din apropiere, distrăgându-i atenția lui Julius. Vreunul dintre stocurile de acțiuni și-a triplat brusc prețul?

El puse deoparte lista Norei.

– Nu. Doar mă gândeam la seara asta.

– Cu logodnica ta?

– Mergem la un dineu. Vreau să o iau prin surprindere.

– Nu știu dacă este înțelept, domnule. Din experiența mea limitată, știu că femeilor nu le pică bine surprizele.

– Poate, dar femeia asta merită una.

Julius trebuia să recunoască faptul că trandafirul englez îl ținea în alertă. Schimburile lor de idei și discuțiile lor înfierbântate îl înviorau mai mult ca orice altceva. De fapt, aștepta cu nerăbdare să o vadă mai mult decât voise vreodată când venise vorba de o femeie.

Și apropo de alte femei, era mai bine să se ocupe de Poppy mai devreme decât mai târziu. Aruncă o privire la ceasul de buzunar. Până la ora aceea, sigur luase micul dejun, înainte să se ducă la teatru pentru repetițiile de după-amiază.

– Am ceva de rezolvat la periferie, Martin. Ar trebui să mă întorc într-o oră. Să te uiți la Jackson Consolidated pentru mine, bine? Dacă ajunge sub trei și cinci optimi, să suni jos și să cumperi cât mai multe acțiuni. Mă aștept să aibă loc o scădere azi sau mâine, și pot să obțin un profit frumos când o să se întâmple.

– Da, domnule.

Încrezător în abilitățile asistentului lui, își chemă cupeul.

– Am ceva de revizuit pe drum? întrebă el.

– Câteva idei. Martin ridică un teanc de hârtii din haosul de pe biroul lui. Unele tendințe care probabil ar merita observate.

– Excelent. Julius luă teancul și îl așeză în geantă. Să vedem dacă ideile tale se potrivesc cu ale mele. Poate că a venit vremea să începi să joci cu propriul tău cont.

Obrajii lui Martin se îmbujorară.

– Oh, n-am capitalul...

– Lăsă-mă pe mine să mă ocup de capital. Eu cred în asumarea riscurilor, iar tu deja ai un ochi bun pentru lucrurile astea. Discutăm când mă întorc.

– Mulțumesc, domnule.

Julius își luă geanta și o porni spre coridor, tălpile de piele lovind marmura italiană. La etajul principal era liniște în acea zi, așa cum îi plăcea lui să fie în timpul orelor de lucru. Brandywine reușea cumva să se ocupe de toate fără probleme. Omul era o minune.

Clopoțelul de la intrare sună chiar când Julius își punea mănușile. Brandywine apăru ca din senin ca să se ocupe de musafir.

– Am plecat, îi spuse Julius în liniște. Nu contează cine este.

Majordomul dădu aprobator din cap și deschise ușa grea.

– Bună dimineața, doamnă. Cu ce vă pot ajuta?

– Bună dimineața. Mă aflu aici să-mi văd fiul. Cred că aceasta este casa lui.

Julius încremeni. Putea să recunoască oriunde vocea aceea rece, dezaprobatoare. Ce făcea mama lui acolo? Dumnezeule! Ea nu venise niciodată în vizită, nici măcar o dată în doisprezece ani. Se îndreptă spre ușă, fiind nevoit să verifice acea turnură a evenimentelor cu ochii lui.

Cu certitudine, mama lui se afla în pragul ușii, cu trăsura pe trotuar.

– Mamă, ce surpriză minunată!

Brandywine pocni din degete, chemând doi lachei care să se ocupe de bagaje. Julius abia dacă observă, concentrându-și toată atenția asupra femeii din fața lui. Îmbrăcată în obișnuita ei ținută severă simplă și neagră, ea păși peste prag și intră în casă. Se uită cu ochii ei mari de jur împrejur, scrutând marmura și vitraliile. Piatra netedă și arta valoroasă. El își ținu respirația, așteptând reacția ei, o urmă de apreciere a succesului lui. O mică dovadă de recunoaștere pentru ce reușise să facă.

Simți un nod în stomac când ea să încruntă, chiar *se încruntă*, de parcă el făcuse ceva greșit pentru că adunase o avere invidiată până și de J.P. Morgan.

Ar fi trebuit să știe. Orice infimă urmă de fericire că o vedea dispăruse. Dintr-odată, se simți din nou ca la 17 ani, incapabil să o facă să înțeleagă de ce își dorea să lucreze la bursă, nu într-o fabrică sau într-o fermă. Strânse din dinți și se postă în ușa închisă în spatele ei.

– De ce ești aici?

Tonul lui direct probabil o luă prin surprindere. Ea clipi de câteva ori , iar ochii ei albaștri, atât de asemănători cu ai lui, îl priviră.

– Sunt aici să o cunosc pe logodnica ta, bineînțeles.

El rămase cu gura căscată.

– Pe logodnica mea?

– Da, o anume Lady Honoria, dacă nu mă înșel.

– Dar...

„De unde ai aflat? Nu este cu adevărat logodnica mea. De ce îți pasă?"

Nu știa de unde să înceapă. Nu își văzuse mama de luni bune, iar ea se grăbea să vină în oraș pentru asta?

– Cum ai aflat de logodnă?

– Încă am prieteni în oraș, Julius.

– Bineînțeles, rosti el imediat spăsit. Pur și simplu, am crezut că...

„Detești totul la mine." Părea grosolan să o spună cu voce tare, dar cuvintele rămaseră totuși acolo, plutind în aer.

– Știu că noi doi am avut neînțelegerile noastre, Julius, dar sunt mama ta. Mi-ar plăcea să o întâlnesc pe femeia cu care o să te însori. Ea își scoase mănușile din bumbac negru – erau rupte între degete? – și le ținu strâns în palme. Pot să rămân?

– Bineînțeles, bineînțeles, se auzi el spunând. Intră! Să te ajutăm. Brandywine?

Majordomul făcu un pas în față.

– Doamnă Hatcher, permiteți-mi să vă conduc în camera dumneavoastră.

– Și fiica mea, Agatha, este aici. Se ocupă de vizitiul nostru și o să ni se alăture imediat.

Julius înjură în barbă. Și sora lui era acolo? Cerule, urma să fie o reuniune de familie de coșmar!

– De ce nu mi-ai permis să trimit o trăsură după voi?

– Știm cât de ocupat ești. N-am vrut să te deranjăm.

Așa că preferase mai degrabă să îl ia prin surprindere, ivindu-se direct la ușa lui?

– Vă conduc în apartamentul trandafiriu. Este cea mai frumoasă cameră din casă, spuse Brandywine.

Julius își înăbuși o tresărire. Fără îndoială, mama lui avea să deteste apartamentul trandafiriu. Cu siguranță, s-ar simți mai comod în aripa austeră a slujitorilor. Brandywine s-ar fi înecat dacă auzea

că nu avea o slujitoare, un detaliu care urma să fie o mare încurcătură pentru personalul casei în privința îndatoririlor fiecărei zile. Julius își prinse podul nasului cu două degete.

Lacheii trecură cu valiza ei și îl auzi pe Brandywine întrebând:

– Doar o valiză, doamnă?

– Da. N-am nevoie de multe.

„Spre deosebire de fiul meu." Nu o spuse cu voce tare, însă cuvintele rămaseră plutind în aerul din foaier. Julius își prinse mâinile la spate și se uită la vitraliile albastre pe care le importase de la o mănăstire din Germania. Chiar dacă nu era în nici un caz religios, îi plăceau culorile și imaginile celor trei sfinți reprezentați acolo. Gravi și pioși, cei trei sfinți păzeau intrarea și îi aminteau cât de mici și de nesemnificativi erau cu toții, la urma urmei.

Un motiv în plus pentru a trăi cât mai grandios atâta vreme cât te aflai în viață. Nu aveai de unde să știi când se schimba totul.

Se strecură și mai adânc în casă, spre biroul lui. La naiba cu restul lumii! El trebuia să facă bani.

Capitolul 9

În jur de o duzină dintre personajele marcante ale înaltei societăți se înghesuiau în salonul familiei Griffin, o mare de rochii de mătase cu mărgele strălucind sub licărirea gălbuie și difuză a candelabrului. Nora acceptă un pahar de șampanie de la domnul Cooke, un bărbat mai în vârstă, cu pomeți proeminenți.

– Speram să-l cunosc pe logodnicul tău astă-seară. Ce păcat că nu a putut să ni se alăture, spuse domnul Cooke, savurând din propria șampanie. Picături de lichid se prinseră în mustața stufoasă.

Ea evită să privească părul lung de pe chipul lui Cooke și își ascunse un zâmbet. Da, ce păcat că Julius nu reușise să ajungă. În timp ce o parte din ea fu încercată de o urmă de vinovăție pentru minciuna ei, își aminti cum se retrăsese el din înțelegere. Zece minute în Haymarket nu însemnau o seară întreagă, iar el o știa prea bine.

Cooke vorbi în continuare despre Julius, ultimul lucru din lume despre care își dorea să discute Nora.

– Se spune că este foarte iscusit. Am auzit că i-a dat un pont lui Pendleton nopțile trecute, cu rezultate foarte bune.

Fu un detaliu care îi atrase atenția. Își aduse aminte că Julius spusese că i se cerea să ofere sfaturi bursiere aproape oriunde se ducea și că rareori răspundea.

– Nu mi-am dat seama că domnul Hatcher oferă sfaturi în afaceri.

– Nu doar sfaturi, milady. Din câte am înțeles, este un fel de clarvăzător. Sper să primesc și eu un asemenea sfat prețios sau chiar două pe care să le folosesc la hursă.

– Am crezut că domnii de aici evită să discute despre afaceri.

În Anglia, subiectul nu era niciodată dezbătut în societate. Discuțiile despre bani sau comerț erau total de nepotrivite în lumea bună.

– Oficial, da. Soților le place să creadă că banii cad din cer, desigur, dar majoritatea domnilor joacă la bursă sau la cursele de cai. Fac orice ca să alunge plictiseala.

Ea sorbi din șampanie, cu mintea plină de gânduri. Dacă sfaturile despre acțiuni nu produceau câștiguri, aveau să existe repercusiuni sociale pentru Julius? Fără îndoială, îi ajuta pe oamenii aceia în speranța de a-i descoperi pe investitorii tatălui lui, dar Nora tot își dorea să protesteze în numele lui. Simți dorința ridicolă de a-l proteja de lăcomia și egoismul evidente din spatele solicitării.

Ceea ce era nebunesc. Julius nu avea nevoie de protecția ei.

– Tatăl meu folosește parlamentul ca să alunge plictiseala, spuse ea. Cred că, pur și simplu, îi place să urle la opoziție.

Domnul Cooke chicoti.

– După cum sunt convins că Excelența Voastră a auzit până acum, politica în America este o afacere urâtă. Oricine mai are un dram de rațiune se ține cât mai departe.

– Se ține cât mai departe de ce? întrebă în spatele ei o voce de bărbat.

„Nu, nu se poate!" Nora se întoarse și fu cât pe ce să scape paharul când îi întâlni privirea. Julius se afla acolo, într-un frac negru, cu o croială frumoasă și pantaloni pe măsură. Părul lui de un blond-închis fusese îmblânzit, îndepărtat de pe chipul fermecător, iar trăsăturile atrăgătoare pe care ea încerca de atâtea ori să le ignore o izbiră direct în piept. Cerule, era chipeș!

Începu să răsufle întretăiat, iar corsetul se strângea pe coastele ei ca o menghină.

– Domnule Hatcher!

– Bună seara, milady. Se aplecă peste mâna ei. Îmi cer iertare pentru întârziere. Ochii albaștri licăriră când își îndreptă spatele, cu o expresie plină de o bucurie nemărginită.

La naiba cu toate! De unde aflase adevărata adresă pentru evenimentul din seara aceea?

– Hatcher, am auzit că erai prins în altă parte astă-seară, spuse Cooke și strânse mâna lui Julius. Mă bucur că ai reușit să apari. Speram să te reții pentru câteva momente cu privire la un stoc pe care l-am urmărit în ultima vreme.

Atunci își dădu seama Nora. Ușoara tresărire din privire fu cea mai slabă urmă de enervare a falsului ei logodnic. Fără să știe exact de ce, hotărâse să îl salveze.

– Chiar dacă sunt sigură că domnul Hatcher ar fi încântat să vă ajute, domnule Cooke, trebuie să-mi fur logodnicul pentru câteva clipe. Sper că înțelegeți, nu-i așa?

– Desigur, milady. Este perfect de înțeles pentru un cuplu tânăr. Vorbim mai târziu, Hatcher.

Julius înclină capul.

– Abia aștept.

Cooke se îndepărtă, iar Nora îl apucă de braț pe Julius.

– Vino cu mine!

Ea îl conduse într-un colț îndepărtat, la vedere, dar un loc care să le permită să vorbească între patru ochi. El își sprijini un umăr de perete și zâmbi viclean.

– Sper că n-ai fost groaznic de îngrijorată când ai văzut că întârzii.

Nu avea sens să nu recunoască. Evident, după amuzamentul din expresia lui, amândoi știau ce încercase ea să facă.

– Nu, n-am fost deloc îngrijorată.

– Ce ușurare! Ai părut destul de surprinsă acum o clipă și începusem să-mi fac griji.

– Deci așa arată îngrijorarea? Eu credeam că te distrezi pe cinste.

Ticălosul îi zâmbi strengărește.

– Sunt vinovat... și-mi pare rău că-ți stric distracția.

– Ba nu-ți pare deloc rău.

– Adevărat. Să-ți zădărnicesc planurile este mult prea plăcut. Dar gata cu planul social fictiv! Trebuie să vorbesc cu tine.

– Fictiv?

El flutură o mână în aer.

– Fictiv. Fals. O aiureală completă. Un...

– Înțeleg acum, mulțumesc. Americanii aveau unele dintre cele mai ciudate cuvinte. Despre ce vrei să vorbești cu mine?

El își roti privirea prin încăpere, fără să o întâlnească pe a ei, în timp ce trase adânc aer în piept.

– Mama și sora mea au venit în vizită.

– Mama ta? Credeam că trăiește în nord.

– Așa este. El se apropie. A sosit azi, devreme. Vrea să-mi cunoască logodnica.

– Să-ți cunoască logodnica?

El tresări.

– Ai putea să vorbești mai tare? Sigur personalul de la bucătărie nu te-a auzit, Nora.

El își frecă ochii cu degetele.

– Îmi cer scuze, spuse ea liniștită. Totul este foarte surprinzător. Ai spus că nu vine niciodată să te viziteze.

– Și nu o face. Nu vine niciodată în oraș să mă viziteze pe mine, de aceea este atât de derutant ce se întâmplă. Oricum, să nu vii în vizită la mine acasă și să refuzi să o vezi dacă vine ea la tine. O să o țin departe cât pot de mult și apoi sper că o să se plictisească să aștepte și o să se întoarcă în Albany.

– Julius, mama ta n-a bătut tot drumul ăsta ca să fie ținută departe de întâlnirea cu eventuala ei viitoare noră. Trebuie să organizezi un dineu.

Ceea ce putea să îi ofere Norei ocazii variate de a evita conversațiile lungi cu doamna Hatcher.

– În nici un caz, spuse el. Nu o să se simtă deloc bine dacă o fac.

– De ce nu? Nu-i plac petrecerile?

– Nu doar că nu-i plac petrecerile, nu este de acord cu banii și cu stilul meu de viață. Crede-mă, nu vrei să o cunoști.

Nu era de acord cu banii și cu stilul lui de viață? Doamne sfinte! Ce fel de mamă nu ar fi fost mândră de ceea ce reușise Julius? Și de ce el era atât de hotărât ca ea să nu o cunoască pe mama lui?

– Sunt în stare să-ți încânt mama, Julius. La urma urmei, sunt englezoaică. Noi învățăm cum să le fermecăm pe doamnele în vârstă înainte să învățăm să mergem.

– Ea este mai mult decât o doamnă în vârstă arțăgoasă. Ca să nu mai vorbim că, dacă o întâlnești, o să fii nevoită să te prefaci. Aș prefera să nu-i fac rău spunându-i adevărul despre logodna noastră. Nu, cel mai bine este să nu vă întâlniți niciodată.

Îi plăcea când el avea nevoie de ceva de la ea. Îi deschidea o portiță pe care avea de gând să o folosească pentru scopurile ei.

– Vrei să-ți fac un favor? Altfel, mă văd nevoită să o vizitez mâine.

– Da. Gura lui se strâmbă cu părere de rău. Așteaptă, este prea târziu să-mi schimb răspunsul?

Nora nu putu să își înăbușe zâmbetul larg.

– Da... dacă nu cumva nu vrei să-mi câștigi bunăvoința.

Expresia feței lui se schimbă în timp ce un mușchi îi zvâcni în maxilar. Răsuflă greoi.

– Lasă-mă să ghicesc! În schimbul acestui favor, trebuie să te însoțesc în altă expediție la periferia orașului menită să atragă atenția?

– Da. Tocmai asta înseamnă.

– Și, dacă sunt de acord, nu o să mai faci nici o trăsnaie?

Ea încuviință din cap și își ținu respirația, îngrijorată că turnura aceea neprevăzută a evenimentelor putea dispărea în orice clipă.

– Bine, spuse el, un singur cuvânt plin de nefericire. O să te însoțesc vineri seară. Aleg eu locul.

– Perfect. Vezi ce ușor a fost?

El strânse din buze.

– Să ne alăturăm celorlalți?

Ea dădu aprobator din cap, dar mai era un lucru care nu îi dădea pace.

– Da, dar mai am o întrebare. Dacă nu-ți place să dai sfaturile despre bursă, atunci de ce nu refuzi când ți se cer?

El făcu o grimasă.

– De obicei, fac asta. La întrebările legate de acțiuni rareori se poate răspunde prin da sau nu. Există planuri și previziuni la mijloc, iar fiecare tranzacție este un joc de noroc. Unora le place riscul, iar rezultatele nu contează deloc. Pentru alții, rezultatele pot să fie dezastruoase.

Adică să piardă totul, lucru pe care Julius îl cunoștea bine.

– Însă domnului Pendleton i-ai dat un sfat care i-a adus destul de mulți bani, se pare.

– Am nevoie ca oamenii aceștia să mă placă și să aibă încredere în mine. Dacă să ofer ponturi privind acțiunile favorabile mă ajută să-mi câștig un loc în societate, atunci o s-o fac cu plăcere.

– Ce se întâmplă când cineva pierde bani? Dacă ești tras la răspundere?

– Sunt destul de sigur că acești oamenii își pot permite să piardă din când în când. Și astea nu sunt secrete. N-aș da niciodată o informație care să se întoarcă împotriva mea sau a scopurilor mele la bursă.

– Adică?

– Adică orice ar putea să scoată bani din buzunarul meu. Speculația îi recompensează pe terți. Dacă te iei pur și simplu după turmă, nu o să ai niciodată beneficii substanțiale pe Wall Street. Ofer numai informații pe care orice investitor serios ar trebui să le aibă deja.

– Deci te consideri un terț, niciodată urmând turma?

El o luă de braț și se mișcă mai aproape, răsuflarea lui caldă simțindu-se în urechea ei.

– Acesta este unul dintre lucrurile pe care le avem noi doi în comun, Lady Nora. Nu ne temem să încălcăm regulile.

După cea mai lungă cină din viața lui Julius, cei opt domni părăsiră salonul și se retraseră în camera de fumat de pe coridor. Conversația în timpul mesei fusese destul de banală, cu excepția mătușii Norei, care distrase partea de masă a lui Julius cu povești scandaloase. La naiba, sperase ca Nora să nu fi auzit acele povești! Puteau să îi dea idei.

Acum, cu trabucurile lor, bărbații se întoarseră să discute despre afaceri și amante. Julius, singurul care nu fuma, se așeză pe canapeaua din piele și își încrucișă picioarele. În câteva secunde, doi bărbați se apropiară și se așezară pe scaunele din fața canapelei. Unul era domnul Young, un bărbat mai în vârstă care lucrase la conducerea uneia dintre cele mai mari companii de căi ferate ale națiunii. Celălalt musafir, domnul Cooke, venise, evident, în urma promisiunii de mai devreme de a vorbi despre acțiuni.

– Hatcher, putem să vorbim o secundă?

Julius își ascunse iritarea în spatele unui zâmbet politicos.

– Desigur. La ce vă gândiți, domnilor?

Cooke se aplecă de parcă discutau secrete naționale.

– Reynolds Petroleum. Cum crezi că arată previziunile?

Reynolds era la fel de sănătos ca un măr putrezit. Conducerea companiei avea probleme, iar consiliul refuzase să investească în noua tehnologie de foraj. Erau norocoși dacă treceau de anul acela.

– N-aș cumpăra, dacă asta întrebi.

Young se încruntă.

– Am un prieten în consiliu. Spune că estimează câștiguri de două cifre în al treilea trimestru.

„Numai cu o intervenție divină", se gândi Julius. Ridică din umeri.

– E doar opinia mea. Ocean Petroleum este un pariu mai sigur.

Alți doi domni se alăturară grupului și rămaseră lângă ei. James Cortland se așeză imediat lângă Julius.

– Pendleton a spus că a dat lovitura cu pontul pe care i l-ai dat la operă.

Fuseseră două ponturi, dar Julius se abținu să menționeze detaliul.

– La acțiuni este vorba de sincronizare. Câteodată, am noroc.

– Foarte mult noroc, aș zice, având în vedere istoricul tău, adăugă Cortland. Ar trebui să te gândești la deschiderea unei firme de investiții.

– S-ar putea, dacă aș avea timp. Ceea ce nu avea. În plus, prefera să câștige mai degrabă bani pentru el decât să le spună altora cum să o facă. După cum obișnuia tata să spună adesea, investiția în propriul viitor o să-ți fie mai de folos pe termen lung.

– Pare că era un om deștept, comentă Cooke. Și el făcea tranzacții la bursă?

– Nu chiar. Era om de afaceri. Warren Hatcher. Ați auzit de el?

Chipuri plate îl priviră înapoi. Dacă cineva din grup mințea că nu îl cunoștea pe tatăl lui Julius, făcea o treabă extraordinară.

– Eu, personal, nu-mi amintesc, spuse Young în cele din urmă. Rudă cu familia Hatcher din Boston?

– Nu. Aceasta este familia Hatcher de pe Bedford Street.

Se așternu o tăcere stânjenitoare pe măsură ce fumul se înălța în rotocoale spre tavan. Nimănui din societatea din New York nu îi plăcea să își amintească de rădăcinile comune ale altui membru.

– Ocean Petroleum, spui? întrebă unul dintre domni. Ce acțiuni mai ai în vedere?

– Mă uit la Transatlantic Communications. Și dacă mai ai Irving Silver, eu aș scăpa de ele.

Capetele încuviințară din toate părțile, fiecare luând notă de informații. Fără îndoială, aveau să fie trimise telegrame agenților de bursă imediat ce se încheia petrecerea.

– Putem discuta o secundă în privat, Hatcher? întrebă domnul Peter Moore din spatele grupului. Când toți se întoarseră să îl privească, el își ridică mâinile: Nu este legat de acțiuni, garantez!

Julius aproape că dădu ochii peste cap. Ferească Dumnezeu ca unul dintre șacalii aceia să primească informații personale care nu erau puse la dispoziția tuturor! Oare era vorba despre tatăl lui? Nerăbdarea se învolbură în venele lui când se ridică în picioare.

– Să vorbim afară?

Moore dădu aprobator din cap, iar Julius îl conduse pe terasă, închizând ușa în urma lor. Se cufundară în întuneric, unde șansele de a fi auziți scădeau simțitor. Julius își îndesă mâinile în buzunare și aștepta.

Aproape de o vârstă cu Julius, Moore era un crai bogat a cărui atenție se limita la femei, curse de cai și cluburi. Cei doi se intersectaseră de-a lungul anilor, dar nu erau prieteni. Moore umbla prin cercurile cele mai exclusiviste și nu era mai deloc interesat de afaceri; prin urmare, un intrus ca Julius nu îi era de prea mare folos.

Stăteau lângă marginea terasei, unde Moore se aplecă pe balustradă.

– O să trec numaidecât la subiect. Te-am văzut azi-noapte. Își scutură scrumul din vârful trabucului peste balustradă și în grădini. La Haymarket.

Julius încremeni. Singura lui ieșire la Haymarket fusese cu Nora și nu își dorea deloc ca informația să devină publică, indiferent ce spera Nora. Oare Moore se înșela?

– Când?

Moore îi aruncă o privire nerăbdătoare.

– Luni noapte. Domnișoara Desmond a interpretat un cântec și ți-a aruncat o floare. Afurisitul ăla de loc a fost cât pe ce să se prăbușească peste noi.

La naiba! Totuși, cu ce intenție menționa Moore acel lucru? O văzuse pe Nora?

– Ce vrei să spui?

– Acum, ca de la prieten la prieten – făcu un semn între ei doi –, trebuie să fii conștient că nu poți o duci pe Lady Honoria prin locurile astea. Chiar dacă înalta societate este nouă pentru tine, există anumite reguli. Standarde la care să te ridici. Speram că respecți doamnele cuviincioase neducându-le prin... locuri agitate.

Locuri agitate cu care Moore era foarte familiar. Mânia se învolbură în sângele lui Julius, o revoltă fierbinte la gândul că i se făcea morală ca unui școlar, mai ales când totul fusese ideea Norei. Totuși, nu putea să îi spună nimic lui Moore.

Dumnezeu știa că nu își dorea ca reputația ei să fie distrusă.

Era un singur lucru de făcut.

– Apreciez sfaturile, Moore. Se chinui să folosească un ton smerit și amabil. Poate că deprinsese din abilitățile lui Polly din perioada scurtei lor legături. Am crezut că milady, fiind o mare admiratoare de teatru, se va bucura să o vadă pe domnișoara Desmond. Am încercat să o strecor înăuntru, dar, evident, a fost o eroare de judecată din partea mea.

– Perfect de înțeles, spuse Moore, când nimic nu putea să fie mai departe de adevăr.

Orice imbecil cu un dram de bun-simț ar fi știut că nu trebuia să ducă o femeie cu originea Norei într-un bordel unde se dansa. Dumnezeule! Julius scrâșni din dinți. Ura superioritatea pe care o respira zâmbetul alunecos al lui Moore. Și limbajul relaxat al corpului, de parcă lui Moore nu îi păsa de reguli, dar se vedea nevoit să le transmită mai departe. Pentru că, la urma urmei, tradiția trebuia menținută.

– O să păstrez discreția, bineînțeles, continuă bărbatul.

Julius își coborî bărbia în piept și plăcerea de a-i zădărnici Norei planurile risipi pentru scurt timp tensiunea discuției.

– Aș aprecia asta, cum știu că este valabil și pentru logodnica mea. N-ar fi bine ca reputația ei să fie afectată.

– Într-adevăr, n-ar fi. În calitate de gentlemeni, trebuie să protejăm femeile din New York. Știu că logodnica ta este britanică, dar se aplică aceleași principii. Și nu ai vrea să-ți faci un dușman din tatăl ei.

Julius avea puține informații despre conte. Poate că Moore se dovedea util în acel sens.

– Ce știi despre el?

– Familie veche. Fără scandaluri. De bună-cuviință. Ridică din umeri. Ca toate celelalte aristocrații de acolo. Bună mișcare să te însori cu cineva din nobilime! De fapt, îmi doresc să mă fi gândit eu să o curtez pe Lady Nora.

Moore sugera că Nora ar fi fost soția lui dacă ar fi cerut-o înaintea lui Julius? Și mai multă furie îi luă cu asalt venele. Nora nu s-ar fi uitat la imbecilul acela îngâmfat nici dacă...

Doamne sfinte, arsura aceea din piept era chiar gelozie? „Ea nu este cu adevărat logodnica ta, Hatcher!" De ce ideea ca Moore și Nora să fie împreună îl călca pe nervi pe Julius ca o coardă veche la o vioară dezacordată?

El răsuflă atent și încercă să nu se gândească prea serios la emoțiile întunecate dinăuntrul lui. O plăcea pe Nora. Voia să o vadă fericită alături de un bărbat care o merita. Atât și nimic mai mult. Gelozia însemna sentimente serioase, pe care jurase să nu le cultive niciodată pentru nici o femeie. Căsătoria însemna dezamăgire și responsabilitate. Gata cu petrecerile călare și cu fântânile de punci cu rom! El rămânea la burlăcia lui.

Moore își stinse trabucul de balustrada de piatră.

– Bineînțeles, ar fi mai ușor să uit povestea asta dacă aș fi încurajat cumva.

Julius își arcui colțul gurii.

– Ăsta este un șantaj, Moore? Vrei să spui că o s-o distrugi pe Lady Honoria dacă nu-ți dau vreun pont despre niște acțiuni?

– O faci să sune atât de sordid! Tot ce vreau este un dram de informație, ceva care să nu ajungă la urechile celorlalți.

Julius își frecă fruntea. Omul nu avea nici un pic de jenă? Se alesese praful de onoare și de tradiție. Se dovedea că lăcomia se afla la baza oricărui act altruist. Totuși, ce soluție avea Julius? Nu putea să o vadă pe Nora cu reputația distrusă, nu până când nu afla identitatea bărbaților care îi distruseseră tatăl. El rosti apăsat:

– Jackson Consolidated.

– Excelent. Mulțumesc, Hatcher. Moore aruncă resturile trabucului la pământ. De altfel, am auzit că tu și domnișoara Desmond ați întrerupt legăturile.

„Vrei permisiunea să te culci cu ea?"

Nu că Julius trebuia să dea vreo permisiune. Erau cu toții adulți, Moore și Poppy erau în stare să ia propriile decizii. Așa discuta elita New Yorkului despre femei prin cluburile lor, de parcă erau sclave?

Acțiuni pe care te gândeai să le cumperi ori să le tranzacționezi, cu prea puțină grijă pentru felul în care femeia resimțea întreaga afacere? Cu cât știa mai multe despre înalta societate, cu atât lui Julius îi păsa mai puțin de ea.

– Da. Un rezultat al logodnei, mă tem.

– Atunci de ce ți-a aruncat floarea azi-noapte?

Putea să speculeze, dar Julius lucra cu fapte și cifre... fără presupuneri. Singura persoană care putea să răspundă era Poppy, iar el încă nu o vizitase.

– Are un simț al umorului unic, îl asigură el.

– Sigur. Locul a explodat într-o bătaie de toată frumusețea. Mai să nu scap la timp.

Îl năpădiră amintirile altei evadări la limită, cu sânge și frică, pe măsură ce violența se întețea în jur. Când broboane de sudoare i se înfiorară la ceafă, alungă gândurile întunecate.

– A fost la limită pentru mulți, sunt sigur.

– Să știi. Să ne întoarcem înăuntru?

Julius își întinse brațul.

– După tine.

– Bun. Mulțumesc că ești atât de rezonabil. Și nu-ți face griji. Moore îl bătu ușor pe spate pe Julius. O să păstrez tăcerea cu privire la vizita lui Lady Honoria la Haymarket.

„Pentru că am acceptat condițiile șantajului tău, ticălosule!"

– Apreciez asta, se chinui să spună Julius.

Și, mai presus de orice, spera ca Nora să nu afle niciodată ce făcuse ca să-i zădărnicească planurile prin care să devină subiect de scandal.

La Delmonico's era multă agitație în joia aceea. Cbelneri cu uniforme albe se grăbeau în stânga și în dreapta, ducând pahare și farfurii clienților de elită împrăștiați prin salon. Julius iubea energia frenetică și veselia newyorkezilor care se adunau să petreacă o noapte plăcută în oraș. Își petrecuse multe ore acolo, cu stridii și șampanie, de obicei în compania unei femei frumoase.

În seara aceea, se afla acolo ca să ia masa cu Frank Tripp și alți câțiva prieteni. Fără femei, dar cu o mulțime de stridii și șampanie. Invitația lui Frank fusese o distragere bine-venită în săptămâna aceea. Între vizita venită direct din iad a mamei și gândurile despre Nora, concentrarea îi fusese în cel mai bun caz vremelnică.

Cu siguranță, ratase ceva în legătură cu niște acțiuni petroliere în ziua precedentă.

Odată ajuns înăuntru, fu condus pe scări spre unul dintre separeuri. Ceea ce însemna că Tripp plănuise o seară lungă și sălbatică, una pentru care era nevoie de intimitate. Departe de ochii iscoditori din salonul principal. Își frecă mâinile cu nerăbdare.

Chelnerul deschise ușa, iar Julius trecu de perdelele din catifea roșie în separeu. Clipind în lumina difuză, îl caută pe Tripp.

– Bună, Julius.

Își întoarse brusc capul la auzul vocii de femeie și văzu o brunetă voluptuoasă, așezată la masă. Oh, Doamne! Poppy.

O femeie frumoasă și talentată, Poppy Desmond atrăgea privirile pe oriunde se ducea. Julius ținuse mult la ea, dar nu avusese niciodată de gând să fie ceva serios între ei. La urma urmei, nu aveau să existe soție și familie în viitorul lui, iar ea nu voia să renunțe la cariera de actriță. Deci, chiar dacă nu era furios că îl ademenise acolo, nu era nici încântat.

Își băgă mâinile în buzunare și se apropie.

– Așadar, telegrama de la Tripp care mă invita în seara asta aici a fost de fapt trimisă de tine? Sau asta este doar o coincidență uimitoare?

Ea își înălță capul și își mușcă buza într-un gest cunoscut, exersat, care îl enervă.

– Îmi cer scuze că te-am mințit. Nu știam dacă altfel ai fi venit.

– Ai dreptate. N-aș fi venit... Nu după isprava făcută la Haymarket.

– Dar tocmai de aceea trebuia să te văd. Trebuia să-mi cer iertare.

– Ceea ce ai făcut printr-un bilet. De două ori. El își așeză mâinile pe spătarul scaunului și se aplecă în față. Dar n-ai explicat de ce ai făcut-o.

– Te rog, nu vrei să iei loc? Hai să luăm cina!

– Cina? Vorbești serios?

– Bineînțeles. Ea făcu un gest spre scaun. Te rog, Julius! Ca prieteni?

Cu un oftat, el trase scaunul și se așeză. Nu exista un motiv bun pentru care să refuze, nu dacă se aflau acolo ca prieteni. Nu o ura pe Poppy, nici măcar un pic. Ea putea să fie inteligentă și spirituală, iar lui îi era foame. Dacă tot se aflau acolo...

– Mulțumesc, spuse ea, când el se așeză. A fost atât de greu?

În loc să răspundă, el întrebă:

– Ce bem?

– Am comandat o sticlă de vin. Sper că nu te deranjează. Ea se întinse după o sticlă și turnă lichidul roșu în pahar. Este preferatul tău. Un cabernet din Franța.

El ridică paharul și sorbi lung, în timp ce Poppy făcu un semn spre chelnerul din colț ca să înceapă servirea cinei. Când rămaseră singuri, întrebă:

– Ce-ai mai făcut?

– Bine. Ocupat. Tu?

– La fel. Am auzit că spectacolul este un mare succes.

Se zvonea că spectacolul se ținea cu casa închisă aproape la fiecare reprezentație. Julius îl văzuse de două ori, iar Poppy era fantastică în rolul principal.

– Publicului pare să îi placă.

Se așternu tăcerea, și amândoi se întinseră disperați după paharele de vin. Nu mai fusese niciodată o atmosferă atât de ciudată între ei. Nu știa de ce, dar prezența lui acolo îl făcea să se simtă... neloial față de Nora. O senzație ciudată din moment ce nu erau cu adevărat logodiți, dar ceafa i se înfioră, simțind brusc dorința de a pleca.

Își dorea să fi fost alături de Nora acolo. Ar fi vrut să o ducă în separeu, unde să o hrănească cu stridii, să se bucure privind-o cum își lingea saramura de pe buze după ce înghițea. Să simtă apăsarea coapsei ei pe a lui, în timp ce împărțeau o sticlă din șampania ei preferată. Poate chiar reușea să mituiască personalul să îi lase singuri pentru ceva vreme ca să...

Poppy scoase un râset adânc, gutural și îl întrerupse din reverie.

– Este mai greu decât mă așteptam.

– Nu știu de ce. Am făcut-o de sute de ori înainte.

– Atunci nu erai logodit cu fiica unui duce.

– Fiica unui conte. Și nu este o noutate pentru tine.

– Știu... și sunt fericită pentru tine. Cu adevărat. Din câte am văzut azi-noapte, este frumoasă cu adevărat. Floarea a fost un semn de pură gelozie din partea mea.

– Poppy...

– Acum regret, crede-mă! De îndată ce am văzut violența, mi-am dat seama de greșeala mea. Nu trebuia să-ți arunc floarea.

– Nu, nu trebuia.

– A fost un șoc să te văd acolo cu ea. Ea chicoti ușor. Am fost luată prin surprindere și am acționat groaznic. Mă ierți?

– Ești iertată. Să dăm uitării întâmplarea.

Ea se relaxă, de parcă i se ridicase o greutate de pe umeri.

– Excelent. Ești foarte rezonabil. Inteligența ta calmă a fost ceea ce m-a atras cel mai mult la început.

– Iar eu presupuneam că au fost toate buchetele de maci pe care ți le-am trimis în culise.

– Și ele au jucat un rol. Ochii îi străluciră. Ai fost foarte hotărât.

– După cum, fără îndoială, vor fi și alții care își doresc să-ți intre în grații. Ai început să te vezi cu cineva?

– Nu este nimic serios, dacă asta întrebi. De ce?

– Din curiozitate. El luă o gură de vin, iar aroma puternică de struguri i se rostogoli pe limbă și pe gât. Peter Moore m-a întrebat de tine azi-noapte.

Ea își arcui o sprânceană, iar fața i se încordă.

– Te-a întrebat... de mine? De parcă aș fi recompensa valoroasă de la o licitație?

El își ridică mâinile.

– Eu pur și simplu sunt mesagerul. Era interesat să afle dacă am rupt relația, așa că am presupus că are de gând să se alăture celorlalți bărbați eligibili din New York City care vor să-ți intre în grații.

– A încercat deja... și a eșuat. Este prea arogant. Se așteaptă să mă supun doleanțelor lui și să fiu disponibilă ori de câte ori dorește. Ea pufni și ridică paharul. De parcă aș fi vreo debutantă din lumea bună, fără nici o ambiție personală. Își ridică privirea spre el. Cu tot respectul pentru logodnica ta.

– Lady Nora este orice, mai puțin o debutantă docilă din lumea bună. În unele zile, am impresia că a fost trimisă direct de diavol ca să mă chinuiască.

– Cred că-mi place fata asta.

Chelnerul se întoarse cu primul fel de mâncare, stridii pentru el și *supă* pentru ea. De îndată ce farfuriile fură aranjate, chelnerul se retrase.

Poppy ridică lingura de supă și luă o gură.

– Deși mă bucur să te văd, te-am chemat aici cu un scop.

– Ah, lasă-mă să ghicesc! Ai nevoie de un favor.

Ea se șterse la gură cu un șervet din pânză.

– Da, am.

– Nu este vorba despre acțiuni, nu-i așa?

Poppy nu juca niciodată la bursă.

– Nu, este cu totul altceva. După cum știi, urăsc să călătoresc. New Yorkul este casa mea de atâta vreme și nu vreau să lucrez în altă parte. Dar, în ciuda succesului nostru recent, teatrul la care lucrez în prezent stă să se închidă. Mi s-a spus că proprietarul și-a pierdut averea la cursele de cai și trebuie să închidă Teatrul Athena.

El clătină din cap. Cursele de cai erau un pariu pentru fraieri. Prea multă corupție a oamenilor și imprevizibilitate a animalelor.

– Un nebun și banii lui...

– Da, din păcate. Dar se poate să existe o alternativă.

– Oh? El își strecură o stridie în gură – lămâia și saramura aveau un gust de vis – și înghiți. Care ar fi?

– Aș vrea să cumperi Athena și să mă lași pe mine să-l gestionez.

El tuși, fiind cât pe ce să se înece de uimire.

– Eu? Să cumpăr un *teatru*? întrebă el dându-și ochii peste cap.

– Da. Ea se îndreptă spre el, păstrând însă o distanță rezonabilă. De ce nu? Ai banii necesari și ești nebun după investiții. Eu cunosc lumea teatrului și te asigur că este înfloritoare.

– Nu-mi pasă neapărat de bani, doar că nu m-am gândit niciodată la asta. El bătu cu degetele în masă, luând în calcul posibilitățile. Teatrele erau riscante și dependente de puterea economiei. Ba, mai important de atât, aveau nevoie de personal special care să stea cu ochii în patru. Poppy, tu nu ai nici o experiență în afaceri. Ești pregătită pentru ore lungi și chinuitoare de stat în picioare? Să ai de-a face cu actori încăpățânați și clienți nemulțumiți?

– O să angajez oamenii potriviți ca să se ocupe de munca de gestiune. Eu am de gând să joc.

– Câte săptămâni pe an vrei să fii pe scenă?

– Negociem?

– Așa se pare. Nu investesc în aventura asta decât pentru tine. Dacă ai de gând să joci doar câteva săptămâni pe an, locul o să se închidă în șase luni.

– Bine, opt săptămâni pe an.

– Treizeci.

– Julius, este absurd! O să cad din picioare. Cincisprezece.

– Douăzeci, Poppy. Ultima ofertă.

Se priviră unul pe celălalt vreme îndelungată. Nu era absolut deloc îngrijorat. Poppy era familiarizată cu încăpățânarea lui, iar el nu avea nici cea mai mică intenție să dea înapoi.

– Bine. Ea întinse mâna. Douăzeci de săptămâni pe an. O să-ți telegrafiez suma mâine.

El îi strânse mâna.

– S-a făcut. Acum putem să ne bucurăm liniștiți de cină?

– Bineînțeles. Ea ridică lingura. Apropo, unde organizezi balul mascat de anul acesta?

Rotind paharul de vin pe fața de masă albă, el spuse:

– Nu-l organizez anul ăsta.

– Nu-l... organizezi anul ăsta? Nu pot să cred!

El sorbi lung din vin, nevrând să îi explice. Nimeni nu-i înțelegea reticența când venea vorba de iscarea unui tărăboi... Și de ce să fi înțeles când se delectase teribil când o făcuse în trecut?

Poppy chicoti.

– Doamne, n-am crezut niciodată că o să văd ziua asta!

– Și ce zi este asta? întrebă el.

– Ziua în care Julius Hatcher este îngenuncheat de o femeie.

Capitolul 10

Deși se aflau trei persoane înăuntru, în salonul familiei Cortland era o liniște mormântală, în vreme ce Nora citea ziarul. Când, în sfârșit, puse ziarul deoparte, ceaiul i se răcise deja. Poate că era mai bine așa, din moment ce stomacul i se strânse sub iureșul unor emoții întunecate. Puse ceașca pe farfurioară și o așeză pe masă.

Cele două noi prietene ale ei, Kathleen Appleton și Anne Elliot, îi făcuseră o vizită ca să îi dea veștile proaste din ediția din ziua aceea a *Town Talk*. Nora strânse din dinți la amintirea fiecărui cuvânt din scurta mențiune:

Domnul Julius H. și domnișoara N. au revenit în oraș seara trecută pentru o cină privată într-un separeu de la Delmonico's. În timp ce se zvonea că cei doi se despărțiseră de la logodna domnului H., oaspeții i-au văzut pe cei doi plecând împreună după aceea.

– Trebuie să fii supărată, spuse Kathleen cu ochii plini de îngrijorare. Îmi pare atât de rău!

Da, Nora era supărată, dar nu pentru motivul pe care îl bănuia Kathleen. Detesta faptul că Julius se întâlnise la cină cu fosta amantă, iar ziarele publicaseră entuziasmate povestea chiar a doua zi, fără ca măcar să menționeze numele Norei. Era întocmai atenția de care avea nevoie, motivul pentru care îl alesese pe Julius drept logodnic. Îl implorase să o ajute să facă vâlvă, să vină cu un plan care să îi aducă în centrul atenției, iar el refuzase. În schimb, luase cina cu domnișoara Desmond, iar acum știa tot orașul. Greutatea amară din stomac nu avea legătură cu gelozia, ci cu notorietatea evazivă care îi scăpa printre degete în fiecare clipă.

Într-adevăr, cum să fie gelozie? Ea și Julius erau prieteni angajați într-o înțelegere de comun acord, atâta tot. Îl plăcea, bineînțeles. Cine nu l-ar fi plăcut? Omul era fermecător și inteligent. Chipeș. Și o trata ca pe o egală, nu ca pe fiica unui conte. El nu era de acord cu ea și o provoca așa cum nimeni nu o făcuse vreodată. Nora aprecia asta. Se gândea la el tot mai des în acele zile, când se întreba ce ar fi crezut Julius despre un lucru sau altul. Aștepta cu nerăbdare să îl vadă, la fel cum se întâmpla cu toți prietenii ei.

De ce gândul că Julius fusese împreună cu domnișoara Desmond, râzând și atingându-se, îi provoca o asemenea durere bruscă în pântec? Ei bine, trebuia ignorată.

– Oh, Nora! Anne se întinse și o atinse pe braț. Eu nu mi-aș face griji. Știi cum sunt lucrurile astea. Multor bărbați le place să aibă o ultimă aventură înainte de căsătorie.

„Logodna nu e reală. El nu-ți este dator cu nici o urmă de fidelitate." Ea scoase un oftat și își flutură mâna.

– Nu-mi fac griji. Julius și domnișoara Desmond sunt prieteni de mult timp. El este liber să facă ce poftește până la nuntă.

Anne și Kathleen schimbară priviri între ele.

– Firește, nu există nici un motiv să-ți faci griji. Probabil este ceva obișnuit în Londra, murmură Kathleen. Noi avem tendința de a exagera aici, în America.

Ultima parte era adevărată. Cu siguranță, americanii erau niște oameni imprudenți. De exemplu, deși erau în toiul zilei, cele două prietene erau împodobite cu diamante. Femeile din New York nu știau că blănurile și bijuteriile bune se păstrau pentru seară. Ele se îmbrăcau extravagant indiferent de momentul zilei.

Însă în privința celorlalte lucruri... Un bărbat logodit care se angaja într-o aventură publică nu era ceva obișnuit în Londra. Fără îndoială, ar fi la fel de bârfit acolo, dacă nu chiar mai mult.

Ea ridică din umeri, încercând să pară mai nepăsătoare decât se simțea în realitate.

– Am încredere în el. M-a asigurat că sentimentele lui pentru domnișoara Desmond sunt platonice, iar eu îl cred.

Tinerele o priviră lung, de parcă delira, la fel cum și-ar fi privit Nora orice prietenă care ar fi spus același lucru. Totuși, cum expresia calmă a Norei nu se schimbă, urme de resemnare apărură pe fețele celor două noi prietene.

– Sunteți așa de devotați unul altuia, oftă Anne. Asta îmi dă speranță pentru căsnicia mea viitoare.

– A încercat să te sărute? întrebă Kathleen, cu o voce plină de curiozitate. Are o oarecare reputație în sensul ăsta.

Nora tresări pe scaun și chipi uluită. Crezuse că nimic din ce îi spuneau cele două nu putea să o surprindă.

Anne sorbi din ceai.

– Katie, încetează! O faci să se simtă prost. Evident că Julius Hatcher nu a sărutat-o. Este fiică de conte, pentru numele lui Dumnezeu! Sărutatul înainte de căsătorie este ceva foarte scandalos.

– Ce păcat, spuse Kathleen. Dar pun pariu că se pricepe excelent la asta.

Cu pielea fierbinte ca un cărbune în flăcări, Nora își înăbuși dorința de a schimba subiectul. Detaliile legăturii fizice nu erau niciodată discutate în Anglia, cel puțin nu printre puținele prietene pe care le avea acolo. Fusese învățată de mică să evite orice subiect neplăcut care putea să fie înțeles greșit ori să o bage în belele. Pentru că, după cum știa toată lumea, fetele tinere erau bârfitoare notorii.

Ea încremeni. Bârfele erau *tocmai* ce îi trebuia ca să atragă atenția asupra ei. Reputația ei ar fi avut de suferit, dar măcar zvonurile ajungeau la urechile tatălui ei. Cum de nu se gândise la asta până atunci?

Înainte să apuce să treacă peste acest moment, îi scăpă porumbelul:

– Da, este... este chiar priceput la asta.

– Stai, te-a sărutat? Oh, vreau să aud fiecare detaliu! spuse Anne, trântind farfurioara și ceașca pe masă. Să nu omiți nimic!

Kathleen, și mai dornică, se întinse și o apucă pe Nora de braț și o scutură ușor.

– Trebuie să ne povestești totul despre asta. Când? Unde? Cât timp? Și-a folosit *limba*?

Nora își netezi fustele și încercă să își ascundă zâmbetul viclean care amenința să îi înflorească pe buze. Bârfa urma să se răspândească peste tot în New York înainte de lăsarea serii.

– Să vedem. S-a întâmplat la balul de la Billings. Afară, în grădini. N-aș putea să spun, dar mi s-a părut că a durat o veșnicie. Și, da, a folosit limba.

Kathleen scoase un geamăt.

– Afurisitul! Știam eu că-mi place domnul Hatcher! Bravo, Nora!

Anne nu păru atât de impresionată când se întoarse spre verișoara ei.

– Deci, dacă a sărutat-o pe Nora la bal, de ce Dumnezeu a luat cina cu domnișoara Desmond aseară? Și apoi a plecat cu femeia aia? Nu sunt de acord! Chiar dacă relația lor este strict platonică, el n-ar trebui să fie atât de nepăsător cu sentimentele Norei.

– Prietenii platonici pot lua cina împreună, Anne, interveni Kathleen. Și poate că pur și simplu a lăsat-o acasă după aceea. Nu trage concluzii scandaloase!

– Sunt cel puțin scandaloase, i-o întoarse cealaltă fată.

Privirea Norei trecu de la o tânără la alta, ambele vorbind în clipa aceea de parcă ea nici nu era de față.

– Sunt sigură că domnul Hatcher a avut motivele lui ca să ia masa cu fosta lui iubită.

Motive despre care avea să îl întrebe de îndată ce urma să îl vadă din nou, adică în acea seară. Oare întâlnirea aceea avea să o facă să ajungă direct în ziarele de scandal?

Se gândi la sărmanul Robert, care o aștepta răbdător la Londra. Trebuia să se întoarcă la el cât mai repede. Apoi Julius putea să se întoarcă la domnișoara Desmond, iar toată lumea avea să fie, în sfârșit, fericită.

Nora își dădu seama că putea prea bine să spună adevărul despre restul poveștii. La urma urmei, cu cât mai multe bârfe, cu atât mai bine.

– A vizitat vreuna dintre voi Haymarket?

– Doamne, nu! spuse Kathleen. Mamele noastre n-ar aproba niciodată o asemenea vizită scandaloasă.

Anne, care își tot amestecase zahărul în ceașca de porțelan, se uită cu atenție la chipul Norei. Linguriță de argint zăngăni pe farfurioară.

– Stai puțin, spui că *tu* ai fost la Haymarket, Nora?

– Da. Julius m-a dus acolo.

– Acel Haymarket? Kathleen își duse mâna la gură. Când? Salonul de dans, nu? Vorbim despre același loc?

Anne arăta de parcă mai avea puțin și cădea de pe scaun.

– Chiar te-a dus? Este ceva uluitor. Cum a fost?

– Da! Să nu omiți nici un detaliu. Hai, Nora! Trebuie să știu neapărat cum este înăuntru.

Nora se apucă să le povestească despre călătoria rapidă spre salonul de dans, inclusiv despre rochia îndrăzneață și despre încăierare.

– Am rămas acolo doar vreo cincisprezece, poate douăzeci de minute. Apoi Julius m-a condus acasă.

Rămase cu gura căscată, cele două fete avură nevoie de un minut să asimileze povestea. Kathleen fu prima care își reveni.

– Poppy Desmond este geloasă pe tine.

– Nu, spuse Nora și își flutură mâna ca să alunge orice gând despre măreața domnișoară Desmond care era geloasă pe ea. Cred că îi place atenția, mai ales din partea lui Julius. Dar n-are nici un motiv să fie geloasă pe nimeni, cu atât mai puțin pe mine.

– Te măriți cu Julius, replică Anne. Bineînțeles că este geloasă pe tine.

– Iar el s-a chinuit să te scoată în siguranță de acolo, adăugă Kathleen cu un oftat. Ce poveste romantică! Cum l-ai convins să te ia?

– L-am întrebat. Nu era nevoie să le spună despre Robert și planurile ei de a fi chemată înapoi la Londra. Erau detalii știute doar de ea și de Julius. A fost reticent, dar l-am convins. Și, ca să se știe, eu l-am salvat pe *el* din încăierarea de acolo.

– Abia aștept să mă logodesc! zise Anne. Abia atunci o să înceapă adevărata distracție.

Kathleen se întoarse radiind spre Nora.

– Absolut genial, Nora! Sunt impresionată. Ai găsit singurul crai îmblânzit din New York dispus să te ducă în locurile prin care bărbații din lumea bună nici n-ar îndrăzni să te expună. Bravo!

– Cred că ești noul meu erou, Lady Nora. Și nu-ți face griji... eu și Kathleen n-o să suflăm nici o vorbă despre asta nimănui.

– Oh, eu nu...

– Exact, adăugă Kathleen. N-o să-ți trădăm niciodată încrederea spunând cuiva despre asta. Societatea nu vede cu ochi buni genul acesta de independență la femei. Ceea ce este absolut ridicol, dar așa stau lucrurile. Nu te teme, o să-ți păstrăm secretele cu sfințenie!

– Sunteți prea bune.

Literalmente. Spuneau adevărul? Fetele din Londra bârfeau fiecare detaliu, indiferent cât de mic era, chiar dacă se făceau promisiuni că aveau să păstreze secrete veștile. Putea doar să spere că Anne și Kathleen aveau să spună cuiva, și astfel veștile aveau să se împrăștie cât de curând pe Fifth Avenue cu iuțeala fulgerului.

Un fulger care ajungea până la Londra.

O clădire în stil maur din teracotă, Casino Theatre fusese prima instituție din New York City care construise un teatru în aer liber pe acoperiș. Adierea vântului și priveliștea încântătoare – ca să nu mai vorbim de băuturile fine – îi făceau pe oameni să revină, mai ales vara. Din fericire, proprietarul avusese inspirația să închidă parțial acoperișul cu un plafon din sticlă, astfel că spațiul era primitor chiar și în februarie.

Julius o îndrumă pe Nora de-a lungul scurtei promenade, pe lângă jardiniere, până la mesele acoperite. Locul era pe jumătate plin, mai ales de clienți bărbați îmbrăcați în paltoane groase. Până în clipa aceea, logodnica lui falsă fusese neobișnuit de tăcută și cu umeri încordați. Fără discuții prostești, fără dispute. Nici o întrebare despre seara aceea sau despre cum aveau să șocheze înalta societate din New York. Doar tăcere.

Ciudat.

Era descurajant ținând cont de nerăbdarea cu care el așteptase seara aceea. Gândurile lui se concentraseră asupra seducerii ei, lucru care avea mai puțin de-a face cu planul de a încuraja o idilă între ei și mai mult cu repetarea sărutului din grădini. Își imaginase că existase pasiune între ei? Greu de crezut. Experiența aceea părea imprimată în amintirea lui. Tânjea să trăiască încă o dată sentimentul acela.

Poate chiar în acea seară.

Pelerina neagră și greoaie flutura în jurul ei când mergea mândră, cu capul sus. Ai fi zis că se afla într-un salon din Mayfair după felul în care se purta. Pe ea nu o tulbura nimic? Era cea mai curajoasă femeie pe care o cunoscuse vreodată, pe deplin neînfricată și hotărâtă.

Robert ar face bine să o aprecieze cu adevărat. Pentru că, dacă Julius afla vreodată că artistul nu o trata cum se cuvenea... Ei bine, nu exista o gaură suficient de mică în care să se ascundă de Julius.

Majordomul le arătă o masă cu vedere directă spre scenă.

– Este bine aici?

Julius aşteptă ca Nora să răspundă, ca să dea de înţeles dacă poziţia era destul de scandaloasă, dar ea rămase cu privirea pierdută în noaptea întunecată a New Yorkului.

– Da, mulţumesc, spuse el şi îi strecură tânărului câteva monede. Apoi o ajută pe Nora să ia loc. Cum de ai scăpat de supravegherea atentă a mătuşii tale în seara asta?

– Slujnica mea le-a spus că nu mă simt bine şi am luat un sedativ de dormit. Apoi am fugit pe uşa din spate.

Răspunsul fusese tăios, iar vocea încordată. El se aşeză şi o întrebă:

– Este totul în ordine?

– Da.

Chiar dacă nu era cel mai intuitiv bărbat când venea vorba de femei, aproape că o auzi strângând din dinţi.

– Preferi să venim în altă seară?

– Nu. Mama ta încă este în oraş?

– Da, deşi nu pot să înţeleg de ce. Mă aşteptam ca ea şi sora mea să se întoarcă în Albany în câteva zile.

Nu plecaseră şi îi ceruseră zilnic să o întâlnească pe Nora. Nu era sigur cât de mult mai putea să amâne acest lucru.

Se aşternu alt moment de tăcere, iar el nu mai suportă.

– Când o să...

Apăru un chelner ca să le ia comanda. Julius ceru şampanie pentru Nora şi un Bourbon pentru el. Poate că ar fi trebuit să bea şi el şampanie, dar atmosfera nu era prea festivă. Politeţe afurisită! Se aplecă spre ea şi coborî vocea.

– Te rog, spune-mi ce te deranjează.

– Cum de eşti atât de sigur că mă deranjează ceva?

– Pentru că ai planificat evenimentul aşa cum îşi gândeşte bătălia un general, dar în seara asta eşti tăcută. Ce s-a întâmplat?

Ea oftă şi îşi strânse mai tare gulerul pelerinei în jurul gâtului subţire.

– Ai luat cina aseară la Delmonico's.

– Da, aşa este. Ai fost acolo?

– Nu. Am citit despre asta în știrile de azi din *Town Talk*.

Dumnezeule! Detesta bârfele acelea stupide. Apoi o scânteie i se strecură prin vene, înviorându-l de parcă tocmai dăduse lovitura într-o vânzare la bursă. Era vorba de Poppy.

– Ești...? Ești geloasă.

Ea se încruntă.

– Nici într-un caz. Este absolut ridicol.

Chelnerul se întoarse, iar Nora strânse din buze. Julius aproape că izbucni în râs. Adevărul se zărise în firicelele aurii minuscule din ochii ei întunecați. Nu se așteptase ca el să îi ghicească gelozia și nu reușise să ridice suficient de repede zidul de apărare ca să își ascundă reacția. Așadar, era geloasă pe Poppy. Interesant.

De îndată ce li se turnă băutura, el ridică paharul și sorbi.

– Deci spui că... nu ești geloasă pe Poppy.

– Bineînțeles că nu. Asta nu este o logodnă adevărată. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce aș fi geloasă?

– Habar n-am. Poate că ai ajuns să mă placi cât de puțin.

El schiță cu degetul mare și arătătorul lățimea unei șuvițe de păr.

– Nu sunt geloasă, imbecilule... sunt *furioasă!*

Vocea ei răsună atât tare, încât ceilalți clienți își întoarseră capetele ca să vadă de unde se auzise. Julius se ridică în picioare, o ajută pe Nora să se ridice de pe scaun și o conduse într-un loc ferit printre arbuști.

– Spune-mi de ce ești atât de supărată, o îndemnă el. Hai, Nora, spune tot!

Ea trase adânc aer în piept.

– Detest faptul că voi doi puteți să atrageți atât de ușor atenția, în timp ce eu eșuez cu atâta ușurință. Articolul menționa logodna ta, dar nu s-a deranjat să spună identitatea logodnicei tale. Povestea asta trebuia să fie așa de ușoară! În schimb, eu fac planuri și strategii fără nici un rezultat. În ritmul ăsta, o să ne căsătorim înainte să afle tata.

– Și altceva?

Hatcher își dorea ca ea să recunoască faptul că era geloasă. Avea nevoie să o audă, să știe că nu era singurul întors pe dos de ceea ce se întâmpla între ei.

– Nu există nimic altceva, Julius.

Nu o credea, nu când nu putea să-i întâlnească privirea.

– Așadar, ideea de a fi împreună eu și Poppy, cu mâinile mele pe ea, sărutând-o...

Nora își ridică iute mâna și îi acoperi gura.

– Nu mai vorbi despre asta!

El nu se obosi să își ascundă aroganta mulțumire de sine, iar ea o înțelese din privirea lui.

– Bine. Sunt puțin geloasă.

Nu putu să se abțină. Trebui să o atingă după ce recunoscuse cu atâta sinceritate. Îi mângâie obrazul cu vârful degetelor, apoi alunecară spre tâmplă și îi dădură o șuviță de păr după ureche. Ea se înfioră și îi dădu mâna la o parte, dar nu se îndepărtă. Aerul devenea tot mai greu în jurul lor, înăbușind parcă tot orașul.

El își puse mâinile pe șoldurile ei și o trase mai aproape.

– Ziarele o iubesc pe Poppy pentru că numele ei vinde mai multe exemplare. Nu are nimic de-a face cu mine, îți garantez. Ea este cea care a aranjat cina ca să discutăm o chestiune legată de afaceri. Cina nu a fost personală, Nora. Nu m-aș vedea în secret cu altă femeie.

Ea își prinse buza de jos între dinți, apoi schiță o grimasă.

– Mi-aș dori să spun că toate cuvintele astea mă liniștesc, dar ar fi o minciună. Privirea îi rămase pironită pe lavaliera lui, pieptul i se înălța și cobora tot mai iute, iar ritmul întețit al respirației ei se potrivea întocmai cu al lui. Mi se pare că sentimentele mele devin tot mai confuze în fiecare zi. Ești destul de periculos pentru liniștea mea sufletească.

– Bun, pentru că tu ai distrus-o deja pe a mea.

Ea ridică brusc privirea spre el.

– Poftim?

– Nu este evident? Sunt atras de tine. Ba, mai rău, chiar îmi *placi*. Cred că ești inteligentă și interesantă, ca să nu mai vorbim cât de captivantă și șocant de vicleană ești.

Muzica de pe scenă plutea în fundal, împreună cu sunetele care se ridicau până la ei de pe stradă. Aerul rece îi ardea plămânii, dar el nici nu își dădu seama, atenția lui concentrându-se doar asupra femeii din fața lui. O strălucire galbenă difuză venită de la felinarele de exterior proiectă umbre pe chipul ei. El aștepta, incapabil să se miște, fără să vrea măcar să clipească pentru a-i vedea reacția.

– Nu mă așteptam să fii atât de deschis și de onest. Toți americanii vorbesc așa?

El nu avea nici cea mai mică idee. Știa doar că se petrecea ceva între ei, un lucru pe care nu putea să îl controleze, și îi era dator pentru sinceritatea ei.

– Așa vorbesc eu. Ți-am spus că nu o să te mint și am vorbit foarte serios.

– Deci ce o să facem?

El ridică o mână și o prinse de bărbie.

– Orice vrei. În ochii lumii, noi suntem logodiți.

– Povestea asta a fost gândită să fie pur și simplu o înțelegere de afaceri.

Ea părea atât de dezamăgită, că aproape îl făcu să zâmbească.

– Mă pricep să observ tendințele și să fac previziuni. Dar, dintre toți oamenii pe care i-am întâlnit până acum, tu ești prima persoană cu adevărat imprevizibilă.

Studie conturul fin al maxilarului ei, pomeții înalți și aristocratici. Ochii căprui conturați de genele maronii. Niciodată nu își dorise mai aprig să sărute o femeie. Amintirea singurului lor sărut nu îi dădea pace nici măcar o clipă, o fascinație pe care încercase din greu să o alunge. Din păcate, dorința de a fi cu ea creștea. Nu am nici cea mai vagă idee ce trebuie să facem de acum încolo.

– Și ce crezi că ar trebui să facem acum?

– Cred că ar trebui să mă săruți.

Privirea ei coborî spre gura lui, iar lui Julius i se zgudui inima în piept. Se gândea la ce îi spusese? Se rugă în gând ca răspunsul să fie da.

– Este o idee groaznică, șopti ea.

El clipi, îngrijorat că interpretase greșit situația.

Dar apoi ea adăugă:

– Cineva ar putea să ne vadă.

Nu pentru că nu își dorea, ci pentru că puteau să fie prinși. Nerăbdarea năvăli înăuntrul lui. Mâinile îi găsiră umerii și se aplecă mai mult.

– Nimeni nu ne poate vedea aici, în întuneric, milady.

Pielea ei fu desenată într-un roșu aprins.

– Mai sunt și alte motive.

El nu avea chef să discute în clipa aceea despre amorezul ei de doi bani.

– Celelalte motive nu prea contează în seara asta, pe acest acoperiș. Ești în New York, nu în Londra, iar în seara asta ești a mea.

*

Ea nu putu să se abțină.

Indiferent că era vorba de cuvintele lui, de respectul pentru dorințele ei sau de atmosfera bucolică, romantică, Nora se trezi ridicându-se pe vârfuri ca să-l sărute. Existase atracția aceea între ei, era un fir invizibil care de zile întregi îi apropia tot mai mult. Astfel, cel mai firesc lucru din lume fusese să intre în joc și să își apese din nou gura pe a lui. Iar el nu opusese rezistență; în schimb, răspunsese la sărutul ei. Apăsat.

Era... absolut *magnific*.

Buzele lui alunecară cu ardoare peste buzele ei, hotărâte, lacome, de parcă așteptaseră ani întregi clipa aceea. Simțea o anumită disperare în iscusința lui, neputința de a-și controla reacția în clipa aceea, iar dovada uitării de sine îi dădu curaj, o făcu să se apropie mai tare și să își îngroape degetele în părul lui fin. Mâini puternice o traseră înflăcărat spre corpul lui, îmbrățișând-o, pieptul lui lat răsuflând din greu pe pieptul ei, amândoi inspirând aer prețios.

Fiecare centimetru din ea se trezi la viață, de parcă sângele începuse dintr-odată să îi curgă mai repede prin vene și inima îi bătea mai repede în piept. Sânii îi deveniră grei și încordați sub corset, iar Nora tânji să îi simtă mâinile pe ei. Avea nevoie de *mai mult*. Limba i se avântă și mai tare și prinse o urmă din alcoolul băut mai devreme împreună cu ceva unic din Julius.

El scoase un geamăt înfundat înainte ca limba lui, caldă și alunecoasă, să îi invadeze gura. O înghesui, o învălui, iar o despovărare amețitoare o umplu asemenea unor bule de șampanie. Se prăbușea, se îneca la fiecare adiere a răsuflării lui, în fiecare geamăt discret și gutural. Fiecare zgomot, fiecare mișcare îi înflăcăra și mai mult dorința, iar locul dintre picioare începu să vibreze, în bătăile stăruitoare ale dorinței. Ea gemu, în delirul asaltului de senzații. Pe deplin amețită.

Nu semăna deloc cu săruturile lui Robert, care...

Se retrase cu răsuflarea întretăiată când își puse palma pe pieptul lui Julius. Oh, nu! Îl sărutase *din nou*. Nu trebuia să-l sărute de la bun început, darămite să o mai facă o dată în seara aceea. Ce era în neregulă cu ea?

Făcu un pas într-o parte, încercă să pună cât mai multă distanță între ea și Julius, în vreme ce își adună gândurile zdruncinată. Rușinea îi ardea pielea. Nu putea să dea vina pe faptul că evitase să fie

descoperită într-o grădină cufundată în întuneric. Nu, ea îl sărutase pe *el*, pe bărbatul acela pe care abia dacă îl cunoștea.

Tot ceea ce fusese învățată să creadă despre dragoste și căsătorie nu mai avea nici un sens. Se îndrăgostise de Robert, îi oferise încrederea și inima ei, iar el făcuse același lucru. Promisiunile însemnau că aveau să își petreacă împreună tot restul vieții fericiți, așa cum o făcuseră să creadă fiecare carte de povești, fiecare guvernantă și doamnă din înalta societate de-a lungul întregii vieți. Deci cum de putea să simtă toate acele sentimente, acea dorință absolut arzătoare pentru Julius?

Ba, mai important de atât, cum putuse să îl uite pe Robert?

I se puse un nod în gât, nevoia de a plânge fiind atât de aprigă, încât aproape simți gustul lacrimilor. Senzația trebuia să i se fi citit pe față pentru că Julius se îndreptă spre ea.

– Nora...

Ea se retrase și ridică o mână ca să îl țină la distanță.

– Nu, te rog! Nu mă atinge. Asta a fost o greșeală regretabilă.

– Este vorba despre Robert?

– Nu-i rosti numele! Își acoperi urechile cu mâinile. O să ducem întâmplarea asta cu noi în mormânt, Julius.

Afurisitul nici măcar nu se deranjă să își controleze râsul zgomotos.

– Sunt multe lucruri pe care o să le iau cu mine în mormânt, scumpo, dar sărutul ăsta nu o să fie unul dintre ele. Nu sunt absolut deloc stânjenit de ce s-a întâmplat.

– Ei bine, eu sunt. Nimeni nu trebuie să afle vreodată despre asta. Nimeni.

El își băgă mâinile în buzunare și o privi, ochii lui strălucitori licărind în lumina felinarelor.

– De ce? Ai vrut să te porți scandalos. Ți-ai dorit să șochezi lumea bună cu orice preț. Sărutul ăsta sigur o să reușească să facă ambele lucruri. Sau îți faci griji că Robert o să audă de asta?

– Ți-am spus să nu-i rostești numele. Ce este în neregulă cu tine?

– Poate că m-am săturat să tot aud de el, îi replică și ridică din umeri. M-am săturat de toate astea.

Un val de panică îi alungă rușinea.

– Cum adică te-ai săturat de toate astea?

– Exact ce am spus. El își trecu o mână prin păr... păr care fusese printre degetele ei cu câteva clipe mai devreme. Mai întâi, am făcut

înțelegerea asta ridicolă, apoi m-ai împiedicat să avansez cu investigațiile legate de investitorii tatălui meu ori de câte ori ne-am aflat în societate. Ai tot insistat să provoci un scandal, fără să te fi oprit o clipă ca să te gândești cum vor fi ceilalți afectați de egoismul tău. Îmi întorci viața cu susul în jos, iar toate astea, ca să te întorci la un vânător de zestre laș și care nu te merită!

„Cum îndrăznea să..."

Ea îl lovi în umăr.

– Robert nu este nici laș, nici vânător de zestre. Și cum ai putea să știi tu dacă mă merită sau nu?

El făcu un pas spre ea. Picioarele lui îi atinseră ușor fustele, iar inima i se zbătu nebunește în piept, de parcă încă se sărutau.

– Știu, spuse el, pentru că n-ar fi trebuit să îi permită niciodată tatălui tău să vă despartă. Orice bărbat decent s-ar fi însurat cu tine. Ar fi găsit o modalitate prin care să te oprească să nu pleci de lângă el. Știu că tu ești aici, și Robert al tău este acolo și spune verzi și uscate despre cât de multe simte pentru tine.

Cuvintele i se împlântară sub coaste ca un pumnal, apăsând-o până când aproape că nu mai reuși să respire. Julius nu cunoștea situația, cât de greu era să te împotrivești unui bărbat cu statutul tatălui ei. Robert nu avusese de ales.

Dar o mică urmă de suspiciune îi șopti că poate ea și Robert ar fi trebuit să lupte mai mult. Ea alungă acel gând numaidecât, și mai furioasă pe Julius pentru că o făcea să se îndoiască de ea sau de Robert.

– Este groaznic ce spui.

– Nu vreau să-ți rănesc sentimentele, Nora, dar trebuie să înfrunți realitatea situației.

– Realitatea așa cum o vezi tu.

– Da. Eu văd fapte, nu emoții sau credință oarbă. Oamenii mint. Își ascund motivele ori de câte ori le este cu putință. Nu poți să iei de bune cuvintele cuiva care îți spune că îi pasă de tine. Contează doar ceea ce face.

– Și cum se presupune că trebuia să îl împiedice Robert pe tata să mă trimită de acasă? El nu are nici putere, nici bani. Nici influență ca să se exprime sus și tare. Cum putea să i se împotrivească unui conte?

– Nu pretind că am toate răspunsurile, dar eu n-aș permite niciodată ca femeia pe care o iubesc să fie luată de lângă mine. Aș găsi

o modalitate prin care să îi conving familia, indiferent cum aș face asta.

– Ție ți-e ușor să vorbești. Tu ești bogat, lucru care îți oferă anumite privilegii. Nu toată lumea este la fel de norocoasă.

– Averea mea nu are legătură cu norocul, ci doar cu munca grea. Artistul tău este un nătărău: un visător lipsit de speranță, care așteaptă să fie lovit de o mare inspirație. Este condamnat la eșec.

Vorbele asemănătoare ale tatălui ei îi răsunară în gând. „O să te atragă în mocirla lui dacă îl lași. Artiștii sunt niște eșecuri până la moarte." Nora nu se așteptase ca Julius să semene atât de mult cu contele și atât de puțin cu iubitul ei. Își puse mâinile în șold și spuse:

– Nu știi nimic despre el sau despre mine, că tot veni vorba. Când o să vreau să-ți aud sfaturile, o să te întreb.

El strânse din buze și privi lung în noaptea newyorkeză.

– Îmi cer iertare, iar tu ai dreptate. Nu știu totul. Prin urmare, nimic din toate astea nu mă privește. Așa că, dacă vrei să te păstrezi pentru Robert, atunci te rog să faci asta cu orice preț.

El se întoarse pe călcâie și se îndreptă spre masă cu pași țepeni și mânioși. Se aruncă într-un scaun și se întinse să își ia băutura, bând tăria dintr-o înghițitură. Ea rămase încremenită pe loc, fără să știe ce să facă. Buzele îi zvâcneau de la sărutul lui Julius, căldura degetelor lui îi rămase pe coaste, iar mintea i se cufundă într-un haos de nedescris.

Nu putea să se imagineze stând lângă el în următoarea oră după îmbrățișarea aceea pasională. Trupul ei continua să vibreze cu exaltare, simțea fiori sub fiecare bucățică de piele. Trebuia să se poarte de parcă nimic nu se întâmplase vreodată?

„Nu poți să pleci. Nu-ți uita scopul! Nu uita de Robert."

Un pahar cu șampanie proaspătă o aștepta când reveni la masă. Se așeză, luă cupa și bău lichidul rece dintr-o înghițitură.

Bărbatul de lângă ea rămase tăcut pe toată durata spectacolului – o versiune cruntă din *Îmblânzirea scorpiei* –, bând netulburat din tărie și urmărind actorii. Nora detestă atmosfera aceea ciudată dintre ei. Nu ar fi trebuit să îl sărute niciodată. El fusese foarte supărat când îl menționase pe Robert. Era și el gelos?

Dacă era gelos, atunci ce era de făcut?

I se mai aduse un pahar de șampanie, iar Nora îl bău și pe acela. În toate urzelile ei, nu își închipuise în veci că între ea și Julius avea

să se nască o atracție. Ea nu era genul lui, dacă se baza pe ce știa despre el, iar inima ei îi fusese deja oferită lui Robert. Dar în seara aceea totul se schimbase.

Ea se schimbase.

Nu exista nici o scuză pentru acel sărut. Nici măcar una, în afară de o dorință disperată. Ba, mai rău, sărutul dezvăluise atracția care mocnea între ei. Cum mai puteau să rămână logodiți după cele întâmplate?

Totuși, nu mai era nimic de făcut în privința sărutului și trebuia să găsească o cale prin care să revină în Anglia... cu sau fără ajutorul lui Julius.

„M-ai împiedicat să avansez cu investigațiile legate de investitorii tatălui meu ori de câte ori ne-am aflat în societate."

Vina o copleși, simțind o povară care o făcu să înțeleagă faptul că probabil Julius avea dreptate. Nu îl ajutase prea mult și, cu cât se ajutau mai mult unul pe altul, cu atât mai repede avea să se încheie șarada aceea. În plus, răspunsul părea atât de simplu, încât nu îi vedea să creadă că bărbatul inteligent de lângă ea nu îl găsise deja.

Se uită la el.

– Nu te-ai gândit să îi ademenești pe investitorii tatălui tău?

O fixă cu privirea, cu o sprânceană blondă arcuită.

– Cum să-i ademenesc?

– Cu o falsă promisiune sau o răsplată. Trebuie doar să se audă prin societate vestea că ai descoperit ceva legat de investiția tatălui tău, un lucru care o să le aducă beneficii acestor investitori misterioși. Atunci vor dori să iasă în față ca să profite.

El își frecă gânditor maxilarul, iar ea își dădu seama că era surprins.

– Cum ar fi niște acțiuni care au ajuns la scadență sau ceva asemănător?

– Da. Dacă prezentăm informația destul de atrăgător, bârfele se vor ocupa de restul. Tu ce crezi?

– Cred că ar merge. Din câte am văzut, majoritatea oamenilor din lumea bună din New York sunt lacomi și leneși. Ideea este ispititoare pentru ambele categorii.

El o studie prudent, cu atenție, cu ochii lui albaștri și strălucitori, iar o căldură cunoscută îi străbătu șira spinării.

– Mulțumesc.

Înghițind în sec, ea se întoarse spre scenă.

– Cu plăcere.

– Iar eu îți promit că o să te ajut să te întorci cât mai repede în Anglia.

Ea nu răspunse, fără să știe de ce acele cuvinte nu îi oferiră prea multă alinare.

Capitolul 11

Luni, Julius intră în foaierul clubului Gotham, un conac mare din cărămidă și piatră albă care se înălța la intersecția dintre Fifth Avenue și Twenty-Second Street. Era surprinzător cum clubul rămăsese în centrul orașului, din moment ce majoritatea milionarilor locuiau în prezent dincolo de Forty-Second Street. Putea doar să ghicească felul în care evoluția celor din jur – progresul rapid al clasei de mijloc – îi înfuria pe membrii conservatori ai clubului.

Savura ridicarea clasei mijlocii. Într-o bună zi, cât de curând, nu avea să mai fie nevoit să pretindă că îi plăcea pe oamenii aceia șterși și prefăcuți.

Slujitorul îl conduse de-a lungul coridoarelor de marmură, prin fața unor opere de artă neprețuite, spre salon. La amiază, spațiul aerisit era animat de un grup de membri ai elitei din New York care luau masa, bărbați cu nume precum Cooper, Bennett, Astor și Jerome. Recunoscu în mulțime doi senatori și un general în retragere.

Cortland se ridică atunci când Julius se apropie de masă.

– Hatcher, bună.

Cei doi bărbați își strânseră mâinile.

Julius se așeză vizavi de unchiul Norei.

– Mulțumesc că mi-ai acceptat invitația.

– Ceilalți doi ni se vor alătura în curând. Apropo, am fost puțin surprins că ai vrut să-i inviți pe Cross și pe Underhill. Nu credeam că îi știi.

– Ei bine, ca viitor soț al Norei, îi sunt dator să încerc să socializez cu oamenii din înalta societate.

Mai ales că Underhill și Cross erau doi dintre cele mai mari bârfitori din Manhattan, potrivit Norei.

– Mă bucur să aud că spui asta. Sper ca tu și nepoata mea să rămâneți în New York după ce vă căsătoriți.

– N-am discutat prea mult despre asta, dar bănuiesc că o să călătorim des între Londra și New York.

– Ar fi drăguț. Mie și mătușii ei a început să ne placă foarte mult să o avem pe Nora aici. Chiar a fost ca o gură de aer proaspăt pentru noi.

Doi bărbați începură să își croiască drum printre mese. Unul avea vârsta lui Cortland, o barbă greoaie și arsuri care îi acopereau cea mai mare parte din față. Celălalt bărbat era cu câțiva ani mai tânăr, cu o mustață simplă care îi străjuia buza de sus. De-a lungul drumului, îi salutară pe cei care mâncau, mai preocupați să atragă atenția decât să fie punctuali. Julius cunoștea bine genul acela de oameni: bărbații care nu ratau niciodată o petrecere, care disprețuiau munca și credeau că banii cădeau din cer.

– Ah, iată-vă! murmură Cortland când se ridică în picioare.

Julius se ridică și așteptă să fie prezentat. Apoi își strânseră mâinile, și toți bărbații luară loc. Înainte să înceapă discuția, veni chelnerul și mai dură câteva minute până ce dădură comanda. În timp ce se delectau cu băutura, Cross spuse:

– Hatcher, am auzit mai mulți oameni care te-au lăudat în ultima vreme. Spun că le-ai dat ceva sfaturi financiare sănătoase.

El își roti conținutul paharului, un minunat whisky scoțian vechi de douăzeci de ani.

– Câteva supoziții corecte pe ici, pe colo. Nimic extraordinar.

– Eu, personal, n-am nevoie de sfaturi, spuse Underhill cu un zâmbet îngâmfat. Dar unii domni nu sunt la fel de norocoși. Frumos din partea ta că îi ajuți.

Tonul condescendent îl făcu pe Julius să strângă din dinți. Dumnezeu să îi ajute pe cei doi dacă îi lovea altă criză financiară!

– Mă bucur să fiu de folos.

La început, discuția se concentră pe cai și pe jochei. Cross părea un cunoscător al curselor de cai din New York și stătu zece minute să compare Saratoga Springs cu Sheepshead Bay. Julius fusese în ambele locuri o dată sau de două ori, dar nu avea nimic relevant de adăugat în conversație. Cât timp mâncară, gândurile îi rătăciră spre Nora. Nu mai auzise nimic de ea și nu o văzuse de vineri seară, când o lăsase acasă după ieșirea de la Casino Theater. Totuși, când

visa cu ochii deschiși în timpul zilei, retrăia sărutul acela de nenumărate ori.

Nu se așteptase ca ea să îl sărute. O provocase, așteptându-se ca ea să îl ia peste picior ori să-l respingă cu o mustrare fermă. Totuși, ea nu o făcuse, iar sărutul depășise cu mult fiecare amintire plină de senzualitate a primului. În clipa aceea, să o seducă și să o îndepărteze de Robert devenise mai puțin un joc și mai mult o obsesie.

Nu mai era vorba doar de faptul că o *voia*. *Tânjea* după ea.

Și era ceva periculos. Ea iubea alt bărbat, iar Julius nu avea nicidecum de gând să își pună pirostriile pentru o viață plină de responsabilități și eșecuri. Chiar dacă Nora nu ar fi fost legată de altcineva, curtarea ei era o idee groaznică. El avea aventuri, chiar dacă publice, cu femei ambițioase, care nu își căutau un soț mai mult decât căutau o călătorie pe Lună. Nu își dorea să schimbe situația.

Și totuși... Nu putuse să și-o scoată din minte.

Săruta cu toată pasiunea din sufletul ei, cu mai multă însuflețire decât simțise vreodată la o altă femeie. Între ei doi era ceva exploziv. Bulversant. El nu se mai pierduse atât de adânc într-un sărut... Ei bine, niciodată.

– Hatcher, spuse Cortland tăios. Mai ești cu noi?

Julius tresări și își concentră toată atenția asupra bătrânului.

– Îmi cer scuze. Ce spuneați?

– Înțeleg că mama și sora ta au venit în vizită din Albany. Poate că ar trebui să organizăm o cină ca familiile să se cunoască mai bine.

O cină. Cu mama lui, Nora și familia Cortland? Doamne sfinte, nu! Spera că mama lui să se satur cât de curând de așteptat și să se întoarcă acasă.

Cum Julius rămase tăcut, Cortland continuă:

– O să vorbesc cu doamna Cortland să aranjeze cu asistentul tău.

Ceea ce îl determină să reacționeze:

– Oh, sunt sigur că dumneavoastră și doamna Cortland sunteți extrem de ocupați. Nu mi-ar plăcea să ne impunem. Familia mea poate să fie copleșitoare.

Mai degrabă necruțătoare.

– Aiurea. Ne-ar plăcea foarte mult să le găzduim la noi acasă pentru cină.

Mama lui nu avea să fie niciodată de acord cu o cină la familia Cortland, din moment ce disprețuia înalta societate din New York.

Ea prefera mai degrabă ca Julius să fie gazdă, lucru pe care el refuza din capul locului să îl facă. Dar cât mai putea să refuze? Agatha și mama lui nu dădeau semne că aveau să renunțe, iar Julius nu mai găsea nici o scuză.

– O să vorbesc cu ea, minți el.

– Bun. Nimic nu este mai important decât familia.

Julius nu era atât de sigur în privința asta, dar acum, că se abordase subiectul familiei...

– De fapt, mama a venit să se ocupe mai mult de dobânzile răposatului meu tată. În ultimele două luni, au apărut câteva afaceri interesante care au evoluat foarte bine.

– Chiar așa? întrebă Cortland politicos.

– Ei bine, domnilor, n-aș vrea să vă plictisesc cu detalii de prost gust. E ceva asemănător unui roman de Poe.

Acum că morcovul fusese fluturat prin fața cailor, se concentră la mâncarea din farfurie.

– Poe, zici? Cross se aplecă în față, cu ochi scăpărători. Îmi plac poveștile de prost gust.

– Și mie, spuse Underhill.

Julius își așeză cu grijă cuțitul și furculița în farfurie.

– Ei bine, atâta vreme cât păstrați povestea între noi.

Underhill și Cross încuviințară nerăbdători din cap, în vreme ce Cortland păru că se simte destul de stânjenit. Probabil pentru că știa că Underhill și Cross nu erau capabili să păstreze un secret.

Netulburat, Julius continuă:

– Înainte să moară, tatăl meu coordona o serie de investiții. O investiție a avut mai mulți parteneri, dar detaliile tranzacției nu s-au aflat niciodată înainte de moartea lui. Cu toate astea, se pare că tata a notat totul și a îngropat detaliile sub podeaua din biroul lui. Mama a găsit de curând hârtiile și fiecare investitor este pe cale să obțină o avere fabuloasă. Unele acțiuni au crescut de mai multe ori. Am verificat termenii juridici ca să mă asigur că sunt legali.

– Și sunt? întrebă Underhill.

– Da, așa se pare. Singura problemă este că nu știm identitatea acestor investitori. El ridică din umeri. Dacă nu reușesc să dau de ei, cred că o să păstrez banii pentru mine.

Cross făcu ochii cât cepele.

– Asta da poveste! Vrei să spui că nu ai numele celorlalți investitori?

– Nu. Nu sunt menționate în nici unul dintre documentele găsite. Știu că erau patru în total, inclusiv cu tatăl meu. Deci puteți să înțelegeți de ce vreau să țin asta între noi. Dacă află lumea, o să-i am pe fiecare Tom, Dick și Harry la ușa mea.

– Îmi imaginez că așa ar fi, spuse Cortland. Dar cum o să-i deosebești pe adevărații investitori de cei falși atunci când vor apărea?

– Bărbații care cunosc detaliile afacerii sunt adevărații investitori, iar detaliile le păstrez cu sfințenie. Oricum, care sunt șansele ca bărbații aceștia să își facă apariția după atâta vreme?

Destul de mari, dacă planul lui dădea roade.

– Încerci să-i cauți?

– Nu chiar. Dacă nu apar, rămâne mai mult pentru mine, nu-i așa?

Se chinui să scoată un chicot care răsună cinic și lacom în propriile urechi.

– Te-ai gândit bine, spuse Underhill și îi făcu cu ochiul, deși Julius își dădu seama că rotițele se învârteau deja în creierul celuilalt bărbat.

– Eu nu discut niciodată despre bani – este ceva atât de vulgar –, dar trebuie să fie vorba despre o sumă foarte mare dacă Julius Hatcher însuși speră să îi păstreze, spuse Cross.

Julius pur și simplu zâmbi și ridică paharul de cristal pentru un toast.

Când prânzul era pe terminate, Cross și Underbill abia dacă mai puteau să stea locului. Își luară rămas-bun, iar Cortland ieși alături de Julius. Înainte să părăsească salonul, Julius aruncă o privire peste umăr și îi văzu pe Cross și pe Underbill aplecați în față, șoptindu-și la ureche și arătând spre Julius.

„Excelent." Poate că, până la urmă, ideea Norei avea să dea roade. Ceea ce însemna că tot ce rămânea de făcut era să o ajute să se întoarcă la Londra, o obligație la fel de atrăgătoare precum ideea de a-și închide telegraful pentru câteva zile.

Totuși, făcuse o promisiune și avea de gând să se țină de cuvânt, indiferent cât de mult detesta ideea de a nu o mai vedea niciodată.

– Aștept cu nerăbdare să o întâlnesc pe mama domnului Hatcher, spuse mătușa Bea, rupând tăcerea când trăsura familiei Cortland ajunse la conacul Hatcher. Știi multe despre ea, Nora?

– Nu, nu chiar. Din câte înțeleg, ea și Julius nu sunt apropiați. Chiar am fost surprinsă să primesc invitația.

Uluită, mai degrabă. Julius se împotrivise cu tărie ideii, iar ea habar nu avea de ce se răzgândise. Tot ce știa era că mătușa ei aranjase totul împreună cu secretarul lui Julius, la cererea doamnei Hatcher.

Un vânt înghețat și o ploaie usturătoare băteau în trăsura Cortland. Tremurând, Nora își trase mai aproape de corp colțurile pelerinei grele și își dori cu tărie ca vehiculul să se întoarcă și să o ducă înapoi acasă la unchiul ei. Cum Dumnezeu să joace rolul logodnicei iubitoare și vesele când în mintea ei era un haos total?

„Îmi întorci viața cu susul în jos doar ca să te întorci la un laș și la un vânător de zestre care nu te merită."

Își petrecuse ultimele zile încercând să facă ordine atât în sentimentele pentru Robert, cât și în cele pentru Julius, examinându-se și pe sine. Norei nu îi păsa de ceea ce descoperise: o femeie care putea să simtă o atracție atât de intensă – și, da, un interes – față de Julius câtă vreme își promisese loialitatea și sufletul altcuiva. Cu o lună înainte, nu ar fi crezut că era cu putință. Și iată că ajunseseră aici, dându-se drept un cuplu logodit, dar furând săruturi adevărate prin locuri izolate.

Săruturi pe care mintea ei nu reușise să le șteargă, indiferent de câte ori recitise scrisorile lui Robert.

Pe scurt, se gândise să îi mărturisească totul lui Robert, dar nu fusese în stare să se adune ca să pună tocul pe hârtie. Julius era un crai, un derbedeu fermecător, care atrăgea femeile ca pe muște. Nora putea cu greu să fie acuzată că cedase în fața zâmbetului relaxat și a chipului lui frumos, nu-i așa? După ani și ani, când ea și Robert aveau să fie departe de New York, cu căsnicia deja consolidată, avea să-i povestească despre scurta ei aventură de acolo și cât de puțin însemnase pentru ea.

Doar că explozia de fericire pe care o simțea de fiecare dată când se gândea la Julius nu părea deloc *puțin*. Părea uriașă și completă. Îi distrăgea atenția. Să renunțe la ea părea cea mai mare minciună, chiar și pentru ea. Indiferent ce se întâmpla între ea și Julius, chiar dacă părea nepotrivit, era adevărat. Poate că era mai adevărat decât orice simțise până atunci, iar asta o speria îngrozitor de tare.

Cel mai înțelept plan era să îl evite pe Julius. Să recunoască față de sine că el era o ispită în fața căreia îi era imposibil să reziste și că nu trebuia să mai rămână niciodată singură cu el. Să rămână doar

în public și să nu se mai strecoare cu el pe căi lăturalnice. Să nu mai viseze cu ochii deschiși la felul disperat și hotărât în care o sărutase, de parcă îi fusese teamă că avea să dispară dintr-o clipă în alta. Să înceteze să își mai închipuie cum ar fi fost dacă sărutările lor mergeau mai departe, iar el satisfăcea dorința aceea teribilă dinăuntrul ei.

„N-aș permite niciodată ca femeia pe care o iubesc să fie luată de lângă mine."

Sinceritatea și nesăbuința lui îl făceau primejdios numai pentru simplul fapt că Norei calitățile acelea i se păreau atât de dezarmante și de atrăgătoare.

Dar Julius nu era bărbatul viitorului ei, un bărbat care voia o soție și copii. O spusese chiar el. Și atunci ce? Avea să-i devină amantă? Încă una dintr-o lungă serie de femei cu care se simțea bine și apoi le lăsa?

Nu, în nici un caz! Chiar dacă îi pasă prea puțin de convențiile impuse de clasa socială și făcuse întotdeauna invers față de ceea ce se așteptase de la ea, avea totuși mândria ei. Fusese crescută ca să își ofere inima unui singur bărbat – lucru care deja se întâmplase. Julius Hatcher intrase în viața ei prea târziu.

– De fapt, am insistat puțin la prânzul cu Hatcher, spuse unchiul James.

Informația îi atrase atenția Norei.

– Prânzul? Ai luat masa cu Julius?

– Da. El se uită pe fereastră. Ne-am văzut ieri la clubul Gotham. Alea sunt *rațe?*

– Oh, ce ingenios! spuse mătușa Bea și aruncă o privire spre șanț. Credeam că toate rațele pleacă iarna. Trebuie să-l întreb pe domnul Hatcher cum reușește să le păstreze pe ale lui aici.

Nora ar fi preferat mai degrabă să discute despre prânzul din ziua precedentă decât despre rațe. Înainte să apuce să îl preseze pe unchiul ei, lacheul deschise ușa. Unchiul James coborî și o ajută pe mătușa Bea să ajungă pe alee, apoi o ajută și pe ea. Când puse piciorul jos, zise:

– Sunt atât de fericită că tu și Julius vă înțelegeți! Ați luat prânzul ca să discutați despre planurile de nuntă?

Colțurile gurii lui se arcuiră ușor în jos.

– Cerule, nu! O să lăsăm toate planurile de nuntă în seama ta și a mătușii tale. Am luat prânzul cu alți câțiva bărbați. Nimic pentru care să-ți faci griji.

Oare Julius îi ascultase sfatul și se apucase să împrăștie un zvon despre investitorii pierduți ai tatălui lui? Era o veste bună. Măcar unul din ei era pe cale să aibă succes de pe urma înțelegerii.

– Este ca un castel din povești, șopti mătușa Bea, care mergea pe alee la braț cu Nora și își întindea gâtul ca să cuprindă din priviri întregul conac. Tot ce ne mai trebuie sunt o vrăjitoare și un blestem.

Nora spera sincer să nu găsească nici una, nici alta înăuntru.

Ușa de la intrare se deschise, iar Brandywine își făcu apariția. Când mătușa Bea îi auzi accentul britanic, zâmbi din toată inima, de parcă majordomul era vreun văr îndepărtat și, într-o clipită, cei doi începură să vorbească asemenea unor vechi prieteni. El le luă hainele și îi conduse într-un salon mic de familie, aflat lângă sufrageria propriu-zisă. Julius era acolo, cu spatele spre intrare, aplecat peste poliță, cu privirea ațintită spre șemineu. Umerii îi erau încordați și nefericirea i se citea în linia profilului. Nora simți o dorință ridicolă de a-și trece mâna într-o mângâiere peste spatele lui lat.

„Încetează! Nu este logodnicul tău cu adevărat."

O femeie mai în vârstă se ridică de pe canapea. Rochia neagră îi era lipsită de podoabe și nu purta bijuterii. Părul blond era prins într-un coc simplu la ceafă, dat pe spate, fără să-i fi scăpat vreo șuviță. Niște ochi albaștri pătrunzători o scrutară iute pe Nora, iar liniile din jurul gurii i se adânciră. Era dezaprobare?

Alături de doamna Hatcher, stătea o femeie mai tânără, care semăna foarte bine cu Julius. Aceea trebuia să fie Agatha, sora care trăia împreună cu mama lui în Albany.

– Bună seara, spuse mătușa Bea, neafectată de atmosfera stranie din încăpere. Cât mă bucur să vă cunosc pe amândouă! Eu sunt doamna Beatrice Cortland.

Se făcură toate prezentările corespunzătoare. Strângerea de mână a doamnei Hatcher era lipsită de vlagă și umilă, observă Nora, în vreme ce sora lui Julius avea o strânsoare puternică, de parcă ar fi avut ceva de dovedit.

– Este o plăcere să te cunosc, Lady Nora, spuse Agatha pe un ton îndrăzneț.

– Și pentru mine, doamnă Garrison. Julius mi-a povestit despre tine.

– Și totuși ai venit astă-seară, spuse tărăgănat logodnicul ei, în timp ce îi smulse mâna din mâna surorii lui și îi sărută încheieturile. Arăți minunat, milady!

Fu cuprinsă de un val de căldură la auzul complimentului. Dintr-un motiv oarecare, își dorise să facă o impresie bună în seara aceea, așa că petrecuse mai mult timp ca de obicei ca să se pregătească. Rochia de mătase de culoarea fildeșului era împodobită cu dantelă, mărgele și flori brodate, cu fusta și trena tivite cu niște cusături purpurii și verzi delicate. Flori asortate fuseseră împletite în panglicile aranjate din coc.

– Îți mulțumesc.

El zâmbi, deși zâmbetul nu i se citi și în privire. Părea obosit, supus.

– Dorește cineva ceva de băut? îi întrebă pe toți cei prezenți în încăpere. Mătușa Bea ceru un sherry, și unchiul James se îndreptă spre bar cu Julius.

– Nora? strigă Julius. Vin, șampanie sau sherry?

– Șampanie, te rog.

Femeile Hatcher nu doriră nimic de băut, iar Nora se întrebă dacă ar fi trebuit să facă și ea la fel. Totuși, Julius vru să bea, la fel mătușa Bea și unchiul James. Hotărî că un pahar nu putea să facă nici un rău. Măcar așa putea să prindă curaj și să treacă de seara aceea.

Mătușa Bea se așeză într-un fotoliu aflat în fața canapelei.

– Am fost încântați să auzim că ați venit la New York.

– Eu locuiesc în New York, spuse doamna Hatcher, cu fruntea încruntată. În Albany.

Preț de o secundă, rectificarea o tulbură pe mătușa Bea.

– Scuzele mele. Am vrut să spun New York City.

Nora îi sări în ajutor mătușii.

– Am auzit lucruri minunate despre Albany.

– Cu excepția lepădăturilor guvernamentale, este un loc decent și onest, replică sora lui. Locuim în casa lui Julius de acolo. A cumpărat-o acum câțiva ani și ne-a permis cu generozitate să rămânem în ea.

Ce modalitate ciudată de exprimare, se gândi Nora. Julius le permisese să rămână acolo?

– Știi că nu este adevărat, spuse Julius, aflat lângă dulap. Casa vă aparține ție și mamei.

Mătușa Bea acceptă paharul de sherry de la unchiul James și zâmbi spre rudele lui Julius.

– Sper că vă faceți timp ca să vedeți orașul cât vă aflați aici. Fără îndoială, domnul Hatcher poate să vă arate împrejurimile.

– Dacă reușim să-l îndepărtăm de telegraful lui, mormăi sora lui.

Nora văzu cum mușchiul se încordează în maxilarul lui Julius și i se rupse inima pentru el.

– Cu siguranță, cunoaște bine orașul, spuse ea, hotărâtă să nu le lase pe acele femei să distrugă seara. Nu când purta una dintre cele mai bune rochii pe care le avea. Iar bursa se închide după-amiaza.

– Nu-mi place să stau trează până târziu, spuse sora lui. Orele până la care dumneavoastră, doamnele din societate, rămâneți treze sunt foarte diferite de felul în care trăim noi la țară.

– Fără îndoială, este adevărat. De multe ori, m-am retras mai devreme cu o carte bună, nu-i așa, mătușă Bea?

Mătușa ei încuviință cu ardoare din cap.

– Da, cu toții facem asta. Nu toată lumea poate să mențină un program de vampir multă vreme. Nici măcar vampirii.

Julius chicoti, iar asta o înveseli pe Nora. Cel puțin încă putea să râdă.

– Cunoașteți o mulțime de vampiri, nu-i așa? întrebă logodnicul ei când se alătură grupului, cu un pahar de vin roșu în mână.

– Câțiva, spuse mătușa Bea și îi făcu cu ochiul. Sunt o mulțime.

Jumătate din cei prezenți în încăpere izbucniră în râsete și chicoteli, în timp ce femeile Hatcher se încruntară cu înverșunare. Nora își drese glasul și îi aruncă mătușii o privire tăioasă.

– Poate că nu ar trebui să speriem familia lui Julius, mătușă Bea. Cel puțin până după nuntă.

– Da, permite-mi să te felicit, spuse Agatha. Sunt sigură că tu și fratele meu o să fiți foarte fericiți. Pare că aveți interese foarte asemănătoare.

Felul în care Agatha se uită lung la rochia Norei sugeră un dezgust față de hainele ei, deși Nora era îmbrăcată modest. Fusese un compliment?

– Mulțumesc, spuse Nora confuză, dar hotărâtă să meargă mai departe. Și eu cred că o să fim fericiți împreună.

– Te-ai gândit la o dată pentru nuntă? întrebă doamna Hatcher.

– Noiembrie, îi răspunse ea.

– Septembrie, spuse și Julius exact în același timp.

– Ei bine, care dintre ele? întrebă Agatha tăios. Septembrie sau noiembrie?

Nora își flutură mâna.

– Suntem în ușor dezacord cu privire la dată. Julius nu este încântat de Londra în noiembrie, dar eu prefer o vreme mai rece.

– Londra? Mama lui făcu ochii mari. Te însori în Londra?

– Bineînțeles. Nora îi aruncă o privire lui Julius, care se uita prudent la mama și la sora lui. Oh, nu! Era limpede că spusese ceva greșit și nu avea decât să meargă înainte din moment ce logodnicul ei nu spuse nimic. Am decis că așa este cel mai bine, ținând cont de programul tatălui meu, adăugă ea.

– Eu nu pot călători la Londra pentru o nuntă, spuse Agatha. Și nici mama nu poate.

– O să mă ocup eu de organizarea călătoriei dacă este nevoie, spuse Julius. Mi-aș dori să fiți amândouă prezente. Cu toate astea, dacă preferați să stați acasă, o să mă însor cu Nora și în absența voastră. Își întinse brațul spre ea. Acum mergem la cină?

Cina fu un dezastru.

Beatrice și James Cortland încercară să poarte o conversație, în timp ce Nora se chinui să pară veselă în toată confuzia ei. Julius încercă să nu bea până cădea sub masă, în timp ce observă expresia afectată a mamei lui și zâmbetul arogant și fățarnic al Agathei. Faptul că nici una din ele nu era de acord cu Nora, cu familia Cortland și cu întreaga lui existență era limpede pentru toată lumea din încăpere.

Cel puțin familia lui rămăsese destul de politicoasă până în clipa aceea. Orice urmă evidentă de lipsă de respect față de cineva din casa lui nu avea să mai fie tolerată, nici dacă era vorba de rudele lui de sânge. Din fericire, atât mama, cât și sora lui ascultau cu atenție și răspundeau când erau întrebate.

Cina fusese aranjată fără ca el să știe. Familia Cortland luase direct legătura cu mama lui, presupunând că ea se îndeletnicea cu îndatoririle sociale, ca orice altă doamnă respectabilă și normală din societate. De unde să știe familia Cortland că Rebecca Hatcher nu era nici pe departe o doamnă respectabilă de societate?

Nu avusese de ales și se văzuse nevoit să participe de îndată ce totul fusese pus la punct. Le avertizase dinainte și pe mama, și pe sora lui să fie amabile. Din păcate, Agatha era imprevizibilă. Julius nu își făcea iluzii că sora lui mai mare avea să se poarte frumos, iar bănuiala îl ținu cu nervii încordați la maximum. Ca atunci când niște

acțiuni începeau să scadă și nu puteai să-ți mai iei ochii de pe bandă, așteptând să vezi cât de jos aveau să coboare cifrele.

Așa că bău și se uită pe furiș la Nora. Logodnica lui falsă era chiar foarte frumoasă. Fără să fie o frumusețe țipătoare sau odioasă, avea o eleganță clasică, iar fiecare trăsătură regală atrăgea atenția. Sprâncene uniforme și modelate perfect. Nas drept și delicat. Bărbie mândră și ochi căprui aprigi și poruncitori. Piele delicată și deschisă la culoare care, putea să parieze, era la fel de fină precum părea. De ce nu își trecuse limba peste linia gâtului ei când avusese ocazia?

Un val de căldură îi trecu prin stomac și pe șira spinării. Luase o decizie cu o noapte în urmă, una de pe urma căreia aveau de câștigat amândoi. Nu puteau să nege că exista o atracție între ei, o scânteie care se aprindea ori de câte ori se aflau în aceeași încăpere. Din moment ce el nu avea nici cea mai mică intenție să se însoare vreodată, iar ea era îndrăgostită de altcineva, de ce greșeau dacă dădeau frâu liber acelei dorințe primare? Nimeni nu avea să afle vreodată. În plus, nu făcuse seducția parte din planurile lui încă de la începutul farsei?

„Te gândești serios să seduci fiica unui conte și să nu te aștepți la repercusiuni?"

Da, se gândea serios. Amintindu-și sărutul de pe acoperișul de la Casino, seducția era cam singurul lucru la care putea să se gândească.

– Julius!

Tonul ascuțit al surorii lui îl trezi din reverie.

El ridică privirea.

– Da?

– Am întrebat dacă ai de gând să vii în Albany peste câteva săptămâni pentru ziua de naștere a mamei.

Dumnezeule, trecuse deja un an?

– Desigur. Nu vin de fiecare dată?

– Ai de gând să vii cu logodnica ta? Bineînțeles, o să fie nevoie să facem aranjamentele necesare.

– Ce fel de aranjamente?

Casa era mare, putea să găzduiască fără probleme oaspeții și erau destui slujitori. Ce importanță avea dacă o aducea sau nu pe Nora?

– Casa nu este potrivită să primească vizitatori în clipa asta. O să fie nevoie să ne anunți din timp dacă vii cu vreun oaspete.

– Adică?

– Unele camere au fost închiriate.

„Ce Dumnezeu?"

El se îndreptă în scaun și își trânti paharul de vin pe masa din lemn de cireș.

– De ce Dumnezeu închiriați camere?

– Julius, spuse mama lui cu reproș în glas. Poate că ar trebui să discutăm mai târziu.

– În nici un caz. Vreau să știu de ce închiriați camere când toată casa a fost achitată. Ca să nu mai vorbim de cheltuielile lunare. Așa că, spune-mi, de ce o închiriați ca pe un fel de pensiune?

Mama și sora lui schimbară o privire între ele, privire care îl făcu pe Julius să se pregătească de ce era mai rău.

– Nu este vorba despre câștigul de bani, îi spuse mama lui. Nu le luăm o chirie prea mare. Ideea este să le oferim oamenilor o locuință rezonabilă, pe care și-o pot permite. Ea arătă spre salonul opulent. Nu toată lumea are un conac în care să trăiască.

Simți un vuiet surd în urechi, iar pielea i se aprinse de revoltă. Îndrăznea să îl critice când el îi oferise casa aceea? O transformaseră în casă de caritate pentru salvarea sufletului lacom al lui Julius? Dacă era într-adevăr așa, sufletul lui nu avea nevoie de salvare. Iar dacă mamei nu îi plăcea, atunci putea să își găsească propria afurisită de casă.

Își arcui buzele și se aplecă, dădu să deschidă gura ca să îi spună exact ce credea el...

– Julius, mă întrebam dacă ai putea să-mi faci turul acela pe care mi l-ai promis.

Nora îi făcu un semn unui lacheu să o ajute cu scaunul.

Probabil că vinul îi tulburase mințile pentru că habar nu avea despre ce vorbea femeia. Clipi nedumerit.

– Tur?

– Da, turul casei tale. Mi-ai promis mai devreme că-mi arăți turnurile.

„Îți oferă o cale de scăpare." Noroc cu logodnica lui îndrăzneață și falsă care se gândise să îi sară în ajutor.

– Da, turnurile. Scoase un oftat prelung și se ridică. Vă rog să ne scuzați. I-am promis acestei fermecătoare doamne un tur.

– Desigur, spuse Beatrice și arătă spre ușă. Noi o să ne relaxăm și o să vorbim între noi. Nu trebuie să vă grăbiți.

Julius se opri, să se convingă de faptul că auzise bine. Ar fi putut să jure că Beatrice îl încurajase să aibă o purtare necorespunzătoare față de nepoata ei.

Nora îl trase spre ușă. Un lacbeu deschise lambriul greu din lemn și ieșiră agale pe coridor.

El o luă de mână și o conduse spre scările principale. Pantofii răsunară pe podelele de marmură, iar el observă că Nora mirosea a lavandă. Tensiunea dintre umerii lui se atenuă considerabil.

– Îți mulțumesc.

– Cu plăcere. Mi-am gândit că ai prefera ca discuțiile acelea să aibă loc în intimitate, ceea ce ai fi reușit fără îndoială dacă nu te lăsai captat de subiectul fierbinte.

– Corect. De asemenea, poate că n-ar fi trebuit să beau atât de mult vin la cină.

– Ești beat?

El schiță un zâmbet larg spre ea.

– Se prea poate. Te-ar deranja?

Buzele ei se arcuiră într-un surâs, iar ochii îi dansară cu bucurie.

– Atât timp cât nu ești călare.

– Nu o să mă lași să uit niciodată asta, nu-i așa?

Începură să urce, și ea chicoti.

– A fost o primă impresie memorabilă, asta este clar. Cum ți-a venit ideea unei petreceri călare?

– De la un pariu. Un prieten mi-a spus că nu se poate face așa ceva, că podeaua nu poate să susțină greutatea. Am decis să-i dovedesc că se înșela.

– Lasă-mă să ghicesc, ai făcut calculele și ai știut exact câți cai puteai să folosești.

Îi plăcea că ea știa asta despre el.

– Bineînțeles că am făcut calculele. Louis Sherry n-ar fi apreciat prea tare ca etajul al doilea să se prăbușească peste sufragerie.

Odată ajunși la etaj, ea ridică privirea și se încruntă.

– Stai așa, unde mergem?

– În turn.

Ea se înfipse în călcâie și îl făcu să se oprească pe loc.

– A fost o minciună. Am vrut doar să te scot din salon.

El se apropie mai mult și aproape că se atingeau. Îi plăcea să o atingă, visase de prea multe ori să îi mângâie pielea catifelată. Visuri care nu aveau nici o legătură cu logodna lor falsă sau cu un flirt în încercarea de a-i zdruncina sentimentele pentru Robert, ci absolut totul avea legătură cu felul în care un bărbat înnebunea o femeie de plăcere.

Amintirea săruturilor lor intense doar plantase semințele unei obsesii înăuntrul lui, o mulțime de fantezii senzuale nepotrivite și imagini primejdioase care se accentuaseră tot mai tare în fiecare zi. Cum reușise ea să întoarcă întreaga situație împotriva lui și să îl facă pe *el* să sufere?

El coborî vocea și întrebă:

– Ai fost vreodată în turnul unui castel, milady?

– Nu, șopti ea, o îmbujorare aprinsă desenându-i-se pe gât și pe obraji.

– Atunci, te rog, permite-mi să-ți arăt ce ai ratat.

El încercă să o tragă înainte, dar ea se împotrivi iute.

– Julius, n-ar trebui să fim singuri.

– Spune femeia care a fost suficient de curajoasă încât să înfrunte mulțimea de la Haymarket. Nu mă dezamăgi, Lady Nora!

– Nu are nimic de-a face cu dezamăgirea. Ești... Cred că este mai bine dacă rămânem în compania celorlalți.

– Crezi că trebuie să fim însoțiți?

– Da, cred. Așa, lucrurile ar fi mai ușoare între noi.

Cu alte cuvinte, mai ușor pentru ea să îi reziste. Interesant. Deci trandafirașul lui britanic era îngrijorat. O explozie amețitoare de satisfacție năvăli înăuntrul lui.

– Și dacă îți promit că mă țin tot timpul la distanță de un braț? Așa ar merge?

Colțurile gurii ei se arcuiră într-o încruntare foarte frumoasă.

– Râzi de mine.

– Puțin, dar nu vreau să-ți provoc nici o neplăcere. Pur și simplu, am vrut să-ți arăt colțișorul ingenios pe care l-am proiectat în turnul de est, în timp ce scăpăm de discuțiile banale de după cină. Ai prefera mai degrabă să te întorci la mama și la sora mea?

Era exact trucul care dădu rezultate. Ea clătină din cap și își întinse brațul.

– Ia-o înainte, dragă domnule!

Capitolul 12

Înainte ca falsa lui logodnică să se răzgândească, Julius se întoarse pe călcâie, îi luă mâna și se grăbi spre capătul aripii de familie. Turnul era propriul loc de refugiu în interiorul casei și, dintr-un motiv stupid, era încântat să i-l arate. Simțea că Nora avea să aprecieze ce făcuse el cu spațiul de acolo.

Apăsă pe perete în dreptul ultimului candelabru, iar mecanismul se puse în mișcare. Marginea ușii se deschise, iar în spatele ei se ivi o scară pe care nimeni, în afară de el, nu o folosea. Ținu deschis panoul secret, aprinse lumina electrică și îi făcu semn Norei să intre. Ea se strecură prin deschizătură și începu să urce scările, cu trena lungă în urmă. Julius o urmă și încercă să nu se uite lung la talia ei subțire sau la felul în care își legăna spatele. Totuși, se dovedi a fi ceva imposibil când ea se afla chiar în fața lui, așa că încetă să se mai împotrivească și se bucură de priveliște.

Scările coteau aproape de capăt și se terminau pe marginea turnului. El îi auzi oftatul când ajunse în capătul scărilor și zâmbi.

– Julius, nu-mi vine să cred. Este o mică...

– Bibliotecă. Știu.

El păși în mica sală de lectură rotundă și rămase lângă ea. Căpriorii de lemn lăsați la vedere în acoperișul boltit se întâlneau în centru, unde fusese atârnată o lustră mare din metal negru menită să lumineze spațiul. Rafturile din lemn de nuc curbate, înalte din podea până în tavan, pline cu cărți, acopereau trei laturi și erau completate de o scară din lemn pe care să urci până la volumele de sus. O banchetă tapițată fusese așezată sub cele două ferestre mari, un loc perfect pentru citit, care era la fel de comod precum părea.

– Îmi place. Ea se întoarse ca să cuprindă din priviri întreaga încăpere. Este incredibil!

– Așteaptă! îi spuse el și se duse grăbit spre banchetă. Ridicând ultima pernă, trase de marginea banchetei și dezvălui compartimentul de dedesubt. Arătă spre conținutul păstrat acolo. Vezi?

Ea privi din spatele lui, ca să vadă unde își păstra sticlele și paharele preferate.

– Un bufet ascuns. Ce ingenios!

El se întinse, scoase o sticlă de coniac – coniacul lui francez preferat – și două pahare. Apoi puse scaunul și perna la loc.

– Bem un coniac după cină?

Atenția Norei se îndreptase deja spre cărți.

– Desigur. Ai citit toate cărțile astea? *Teoriile producției de bunăstare și prelegeri privind principiile capitalismului.*

– Da, le-am citit. Îi întinse un pahar pe jumătate plin cu coniac, pe care ea îl acceptă absentă. Cărțile de aici chiar sunt favoritele mele, spre deosebire de biblioteca din partea principală a casei, care conține câte puțin din toate.

– Oh, mi-au plăcut mult *Călătoriile lui Gulliver*. Dumnezeule, pare să fie o primă ediție!

– Este. Toate cărțile din sala asta sunt din prima ediție.

El încălzi paharul cu palmele, învârtind conținutul în cupa de cristal. Luă o gură de coniac, apoi își linse aroma bogată de pe buze, în vreme ce tăria îi alunecă arzătoare până în vintre.

Luând paharul cu ea, Nora își trecu degetul peste cotoare și merse de-a lungul rafturilor.

– *Doamna Bovary?* îi aruncă o privire peste umăr. Trebuia să mă aștept că deții și cărțile scandaloase, afurisitule!

Cu un zâmbet, el se așeză pe o pernă de pe bancheta de la fereastră.

– Povestea unei femei neliniștite, care încearcă să scape din situația ei cu ajutorul întâlnirilor și al aventurilor? Draga mea, este poezie pură pe fiecare pagină.

Ea își îndreptă atenția spre rafturi.

– Bănuiesc că o să-mi spui că așa mă vezi pe mine.

Nu avusese de gând să spună asta.

– Nu, Emma este aproape o copilă, care caută iubire și acceptare în înalta societate. Când nu le găsește, se sinucide. Tu ești mult prea curajoasă, prea sigură pe tine ca să fii Emma. El ridică din umeri. De fapt, probabil personajul principal seamănă mai curând cu tata, dar fără aventuri. El a suferit din pricina dorinței de a avea bani și de a fi acceptat de lumea bună. Poate că din acest motiv m-a atras povestea.

– Ca să-l înțelegi mai bine?

– Da, poate.

Ea se apropie și se așeză lângă el, iar fustele i se revărsară peste banchetă.

– Este a doua oară în seara asta când spui că sunt curajoasă.

– Descrierea asta chiar te surprinde? Scumpul Robert nu menționase niciodată acel detaliu? Nici tatăl ei? Ești neînfricată, Nora.

– Oh, cât mi-aș dori să fie adevărat, spuse ea cu un surâs ciudat care îi ieși mai mult dureros decât amuzat.

– Ce vrei să spui? Ce te sperie atât de tare?

Ea clătină din cap și strânse din buze.

– Hai, spune-mi, o îndemnă el. Poate să fie așa groaznic?

– Sunt îngrozită de *asta*. Arătă spre distanța dintre ei. De ceea ce pare să se întâmple când ne găsim în aceeași cameră. Sunt îngrozită să descopăr că sunt la fel de nestatornică precum bănuiesc. Sunt îngrozită să nu devin o...

Strânse din buze, dar restul frazei era la fel de limpede de parcă l-ar fi rostit cu voce tare.

„Târfă. Stricată. O femeie ușoară."

Pieptul lui se strânse sub apăsarea unei senzații neplăcute, care bănuia că era un sentiment de vină. Hotărâse să o seducă, să îi zdruncine iubirea despre legendarul Robert, fără să se fi gândit cum avea să o facă să se simtă. Îndoiala, sentimentul de vinovăție... La naiba, nu își dorise niciodată să o rănească!

Conștientizarea acestui lucru îl lovi cu forța unei lovituri primite în stomac. „Oh, Dumnezeule!" Se îndrăgostea de femeia aceea. Dădu pe gât o gură mare de coniac și alungă pentru moment gândul acela stânjenitor. Urma să aibă suficient timp pentru acuzații după ce se încheia toată povestea. Pentru numele lui Dumnezeu, merita să aibă inima zdrobită, era calea prin care universul ținea registrul vieții într-un echilibru perfect.

Însă în clipa aceea trebuia să distrugă vulnerabilitatea sfâșietoare pe care o văzuse în ochii ei. Nu mai spusese povestea de multă vreme, nici măcar nu își mai permisese să se gândească la ea de ani buni, dar era dispus să deschidă de bunăvoie o rană veche dacă asta însemna să o ajute.

– Când aveam 17 ani, am lucrat ca funcționar la bursă. Șeful meu, un bărbat mai în vârstă cu constituția unui gândac, avea o soție tânără și frumoasă, pe nume Charlotte. Omului îi plăcea ca ea să treacă pe la birou – fără îndoială, ca să se laude cu ea –, iar eu am început să observ că Charlotte se uita la mine. Priviri sfioase, cochete. El făcu o grimasă la amintirea propriei naivități tinerești și mai luă o gură

de coniac. Într-o bună zi, ea m-a așteptat afară în trăsură și s-a oferit să mă ducă acasă.

– Îmi dau seama unde s-a ajuns.

– Probabil că oricine și-ar da seama, dar în clipa aceea n-aveam nici cea mai vagă idee. La început, totul a fost complet nevinovat, jur! Avea o căsnicie nefericită, iar eu am fost fericit să-i fac pe plac. Nu mi-am dorit niciodată să mă însor și iată că a apărut femeia aceea măritată, sigură, frumoasă, care nu avea cum să ceară niciodată mai mult de atât.

Nora se întoarse spre el, iar genunchii aproape că îi se atinseră.

– Și ce s-a întâmplat?

– M-am îndrăgostit de ea. Cerule, umblam după femeia aceea ca un cățel. Dornic. Care delira atât în secretul aventurii, cât în noutatea ei. Ea era mai în vârstă și mai experimentată, iar eu o veneram. Dar soțul ei a aflat curând.

– A aflat? Ce a făcut?

– M-a concediat imediat. Dacă stai să te gândești, am scăpat ieftin. Putea să fie mult mai rău.

– Pierderea sursei tale de venit trebuie să fi fost ceva dificil.

– Nicidecum. Ceea ce el nu știa era că eu pusesem deja destui bani deoparte ca să-mi cumpăr locul la bursă. Doar că nu avusesem curajul necesar să o fac. Eram încă tânăr și lipsit de experiență. Dar pierderea postului m-a determinat să-mi cumpăr locul și să încep să fac tranzacții pe cont propriu.

Succesul apăruse iute după aceea; făcuse avere după nici doi ani.

– Și Charlotte? Ai mai văzut-o vreodată?

– Nu. A trimis-o la Paris, din câte am auzit. Chiar dacă aveam inima zdrobită, știam că totul se întâmplase pentru un anumit motiv. Am avut nevoie de un ghiont, și viața mi-a dat unul.

Ea sorbi din coniac și se uită la el peste marginea de cristal. Când coborî paharul, îl întrebă:

– Vrei să spui că viața îmi dă un ghiont. Adică prin *tine*? Prin logodna asta?

Felul în care o spusese, de parcă ideea era ridicolă, îl afectă mai mult decât ar fi crezut. Vorbi pe un ton ascuțit.

– Posibil. Nu am de unde să știu. Dar pot să-ți spun că, dacă eu eram cel căruia îi încredințai inima ta, n-ai fi stat singură cu alt bărbat într-un turn.

– Chiar dacă acest bărbat este doar un prieten?

Din nou cuvântul acela pe care spera să nu îl mai audă niciodată rostit de buzele ei. *Prieten.*

Lăsă paharul jos și se întinse spre mâna ei rămasă liberă, acolo unde se sprijinea pe perna dintre ei doi. Încă nu își pusese mănușile după cină, iar pielea ei era fină și delicată în prinsoarea lui aspră și brutală. Apoi îi ridică mâna la gură și o întoarse. El își coborî capul și își apăsă buzele în interiorul încheieturii catifelate. Mirosea a lavanda și a săpun, cea mai minunată încântare de care se bucurase vreodată. Mădularul începu să i se întărească. Incapabil să reziste, îi atinse cu vârful limbii carnea caldă, ca o simplă aluzie la ceea ce voia să îi facă pe întreg trupul dezgolit. Un semn al plăcerii pe care își dorea să i-o ofere. O auzi cum i se taie răsuflarea când mâna îi tremură.

– Nu face greșeala asta, milady, șopti el și se uită la ea printre gene ca să o fixeze cu privirea. Nu suntem prieteni. Am de gând să te seduc, dar când o să fac asta, o să vii la mine de bunăvoie și cu ardoare. Iar când o să se termine, îți promit că nu o să regreți nici măcar o secundă.

Ochii ei străluceau înflăcărați, iar Julius aproape că se aplecă pentru a o săruta pe gură. Dar lipseau deja de multă vreme și, de îndată ce începea să o sărute, nu era sigur că putea să se oprească.

În plus, să se întoarcă Nora răvășită la mătușa și unchiul ei nu ar fi făcut decât să atragă de la sine o dată foarte reală pentru nuntă.

Îi dădu drumul și se ridică în picioare.

– Ar trebui să ne întoarcem la parter înainte să trimită după noi.

„Am de gând să te seduc, dar când o să fac asta, o să vii la mine de bunăvoie și cu ardoare."

Deja ajunsă în salon, Nora își făcea viguros vânt în vreme ce cuvintele lui Julius îi răsunau în minte. În baza promisiunii pe care i-o văzuse în privire, nu se îndoia de intenția lui. Aroganța lui o deranja. Să presupună că ea avea să se ducă la el cu intenția de a fi sedusă... Era ridicol!

Nu-i așa?

O mică parte din ea bănuia că se putea să aibă dreptate. Când îi sărutase, apoi îi linsese interiorul încheieturii mai devreme în turn, mai că se topise într-o mare de dorință chiar în fața lui. Învolburarea

din sânge mai avea până să se liniștească, deși trecuseră câteva minute bune.

Se așeză lângă mătușa ei pe canapea, în timp ce Julius și unchiul ei discutară la un pahar de vin de Porto în colțul opus al încăperii. Rebecca și Agatha erau înghesuite lângă fereastră și își șopteau ceva. Cel mai probabil, despre nerespectarea nesăbuită a bunei-cuviințe atunci când Nora îl răpise pe Julius după cină.

Cu coada ochiului, putea să își vadă logodnicul, înalt și puternic, lângă unchiul ei de statură medie. Din când în când, Julius îi mai arunca o privire plină de subînțelesuri secrete și promisiuni misterioase.

– Pari distrată, observă mătușa Bea și își îndreptă bărbia spre Julius. Deși nu pot să te condamn. Logodnicul tău este un bărbat foarte chipeș.

Nora râse și încercă să nu se înroșească pentru că fusese prinsă. Sorbi din cafea și se gândi la mătușa ei. Mama Norei murise când ea era mică, mult prea devreme ca să apuce să ofere sfaturi și îndrumare maternă, iar Nora ajunsese să își iubească și să își respecte mătușa în ultimele câteva săptămâni. Poate că mătușa Bea putea să îi ofere o perspectivă nouă asupra situației în care se găsea, fără să devină suspicioasă în privința motivului.

– Tu și unchiul James păreți atât de fericiți împreună! Chiar foarte diferiți de cuplurile pe care le-am văzut la Londra. Când l-ai întâlnit prima oară, cum ai fost atât de sigură că era singurul bărbat potrivit pentru tine?

– Oh, Doamne! Nu am fost absolut deloc sigură. Aveam o mulțime de pretendenți în sezonul acela, chiar unul pe care îl luam serios în considerare. Însă, până la urmă, James a fost irezistibil.

– Cine era pretendentul la care te gândeai serios?

– Când mi-am făcut debutul, cea mai bună partidă era Lord Hartford, moștenitorul unui titlu de conte. Semăna cu Byron, vorbea cu o dulceață dezarmantă. Ea se aplecă în față și privi în gol, cu o arcuire amuzată pe buze. Deștept, spiritual și dansa bine. Să nu-i spui unchiului tău, dar – își acoperi gura cu mâna și șopti – Hartford mi-a dat primul sărut.

– Nu, spuse Nora încântată, cu răsuflarea întretăiată. Îl cunosc pe Lord Hartford. Are trei fii și o fiică apropiată ca vârstă de mine.

– S-a căsătorit cu o fată încântătoare din Surrey, fiica unui viconte. Sunt fericiți, din câte am auzit.

– De ce nu te-ai căsătorit cu Hartford, până la urmă?

Ea ridică din umeri și se aplecă să își mai pună un cub de zahăr în ceașcă.

– Hartford a fost prima dragoste a unei fete care nu prea știa de capul ei. Mi-am dat seama de asta de îndată ce l-am cunoscut pe Cortland. Cei doi bărbați erau foarte diferiți și, mai important de atât, nu se compara ceea ce simțeam pentru fiecare dintre ei.

Nora înțelegea perfect, chiar dacă situația ei nu era exact aceeași. Robert era cald și primitor, ca pelerina ei preferată din dantelă. Julius era ca o febră care îți năvălea prin vene și te arunca în brațele delirului. Nici unul nu era groaznic, ci pur și simplu erau complet diferiți.

„Ești neînfricată, Nora!"

Oare numai Julius o vedea așa sau chiar devenise mai hotărâtă și mai independentă de când locuia în America? Viața ei de acolo era complet diferită de viața din Londra, copleșită de îndatoriri și de respectarea regulilor. New Yorkul însemna aventură și explorare. Entuziasm. Și mare parte din acele sentimente se sprijineau de poliță în celălalt colț al încăperii.

Robert era o simplă iubire de adolescentă? Acum putea să admită că o susținuse, o făcuse să se simtă atrăgătoare și dorită într-un moment în care se considerase ignorată. Îi vorbise ca unei persoane egale, nu o văzuse ca pe o nătângă sau ca pe o tânără grea de cap, și fusese cu adevărat interesat să audă ce gândea. Dulce și sensibil, nu făcuse presiuni pentru a deveni intimi fizic, ci o lăsase pe ea să impună ritmul relației lor. Când, în cele din urmă, îi permisese să se culce cu ea, nu fusese o decizie ușoară. De fapt, se gândise câteva luni bune. Capitulase numai după ce discutaseră despre căsătorie și hotărâseră să rămână împreună pentru totdeauna.

Deci cum putea să se gândească să facă același lucru cu Julius, un bărbat care nu avea să se însoare cu ea? Un bărbat care nu o iubea. Un bărbat pe care abia dacă îl cunoștea. Ce era în *neregulă* cu ea?

Logodnicul ei duse paharul de Porto la buze, iar conturul puternic al gâtului se mișcă atunci când înghiți. Fiorii îi luară cu asalt coapsele, și Nora se cutremură.

– Mă bucur atât de tare că l-ai ales pe Julius! spuse mătușa ei, distrăgându-i atenția Norei. Este limpede că nu va trebui să-ți faci niciodată griji că vei fi ispitită de alt bărbat ori să-ți pui la îndoială alegerea.

„Este exact ceea ce fac."

– Nu?

– După felul în care vă priviți unul pe celălalt când aveți impresia că nu se uită nimeni altcineva la voi, aș spune că nu. Hatcher este un bărbat care știe ce vrea și are tărie de caracter. Are grijă de mama și de sora lui, chiar dacă ele îl tratează îngrozitor. Asta îmi dă de înțeles că încearcă să facă ce trebuie, indiferent cât este de neplăcut. O să facă tot ce este nevoie ca să fii fericită.

„Dacă eram eu cel căruia îi încredințai inima, nu te mai aflai singură cu alt bărbat într-un turn."

Însă Julius nu era deloc interesat de inima ei. Fusese foarte limpede în această privință.

„Dar tu ce simți pentru el?"

Că lumea devenea mai strălucitoare de fiecare dată când el intra într-o încăpere.

Că avea să se ofilească dacă el nu o mai săruta niciodată.

Că toată viața ei fusese întoarsă cu susul în jos.

Ea închise ochii și trase aer în piept tremurând. Nu era un capriciu de moment. Chiar dacă nu avea să facă niciodată nimic în acest sens, sentimentele pe care le avea pentru Julius erau pe deplin reale. Era nepermis de crud să îi ascundă adevărul lui Robert, să îl lase să creadă că încă îi ducea dorul. Venise vremea să fie sinceră.

Când lacrimile îi înțepară genele, își înfipse unghiile în palme, sperând că putea opri dezlănțuirea emoțiilor până când rămânea singură. Nu era de nici un folos să izbucnească în plâns la cină.

Mama și sora lui Julius se așezară, formând un mic cerc împreună cu Nora și mătușa ei. Se serviră cu cafea. Doamna Hatcher o fixă cu privirea pe Nora.

– Lady Nora, mă tem că trebuie să îți vorbesc deschis, pentru că nu sunt sigură când o să mai am ocazia. Julius ți-a spus despre moartea tatălui lui?

– Da, mi-a povestit. Condoleanțe sincere pentru pierderea soțului.

O pierdere care probabil încă o durea, din moment ce femeia purta doliu după atâția ani.

Doamna Hatcher își înclină bărbia în semn de aprobare.

– Mă tem că Julius a moștenit obsesia răposatului meu soț pentru bani și lucruri materiale. Obsesia asta a fost... o parte dificilă din căsnicia mea. Eu n-am cerut niciodată un stil de viață mai bun sau mai multă bogăție. Totuși, soțul meu a presupus că acestea erau

lucrurile pe care mi le doream. Adesea și din nefericire, s-a ambiționat să amelioreze situația noastră, deși o asemenea îmbunătățire nu era necesară. Înțelegi ce spun?

– Dacă vă faceți griji că Julius o să acționeze la fel de nesăbuit ca tatăl lui, vă asigur că este cu capul pe umeri când vine vorba de chestiuni legate de afaceri.

– Așa cum era și soțul meu pe vremuri. Dar lăcomia este o emoție puternică, căreia majoritatea oamenilor nu îi pot face față. L-am privit pe Julius depășind fiecare greutate, fiecare vis. Și totuși, continuă să muncească. Se zbate să obțină mai mult. Când o să fie de ajuns?

Nora începu să se enerveze la fel de tare ca Julius.

– Mie nu îmi pare lăcomie. Este priceput la finanțe, la prospectarea pieței. De ce să nu își folosească priceperea într-un scop bun?

Agatha scoase un sunet gutural.

– Un scop bun? Uită-te în jur! Casa asta ți se pare un *scop bun*? Sunt părți care rămân încuiate, cu totul închise. Este o imensă risipă!

– Acesta nu este stilul american? spuse mătușa Bea cu un chicotit, o încercare evidentă de glumă.

– Ce se întâmplă, continuă doamna Hatcher, când pietele se prăbușesc? Sau când abilitățile lui se vor risipi și o să piardă toți banii? Sau când o să ieși să-ți cumperi rochii noi și bijuterii scumpe în fiecare săptămână?

Nora simți cum vârfurile urechilor iau foc și auzi cum mătușa Bea trase ușor aer în piept. Mama lui insinua că se mărita cu Julius pentru banii lui? Familia ei nu era la fel de bogată ca Julius, dar nici nu era săracă. Multe familii britanice se confruntaseră cu situații dificile în ultimii cincisprezece sau douăzeci de ani, dar familia Parker nu se număra printre ele. Tatăl ei nu sugerase niciodată vreun fel de probleme financiare, iar moșiile continuau să înflorească.

„Nu uita că nu te măriți cu adevărat cu el!"

Ideea ar fi trebuit să o liniștească, și totuși se înfurie groaznic. Bănuia că sentimentele ei pentru Julius nu mai puteau să fie considerate prietenoase sau de afaceri. Lucru înspăimântător, dar care nu o împiedică să sară în apărarea lui.

– N-am de gând să cheltuiesc cu frivolitate averea lui Julius. Și dacă sunteți îngrijorată că face o greșeală în alegerea miresei, poate că ar trebui să discutați problema direct cu el.

– Am discutat. Mă asigură că îngrijorarea mea este nefondată.

Tonul ei lăsă de înțeles că tot nu credea că era adevărat. Norei i se păru stranie toată neliniștea aceea pentru un fiu înstrăinat. Mama lui își făcea griji pentru fericirea lui Julius sau pentru propria ei siguranță financiară? Nu era nevoie să fii un geniu ca să îți dai seama că, dacă era să își piardă banii, proprietatea din Albany trebuia vândută.

Ea dădu să deschidă gura, dar Julius apăru dintr-odată într-o parte, cu mâna întinsă.

– Lady Nora, un cuvânt, dacă se poate.

Tonul lui nu permitea nici o urmă de împotrivire, o privire severă fiind îndreptată spre mama lui.

Înăbușind un suspin frustrat, îi permise lui Julius să o conducă pe coridor.

Înăbușindu-și mânia, Julius ținu strâns brațul Norei și se îndreptă spre salonul de luat masa, aflat nu foarte departe.

Înăuntru mai erau vreo câțiva lachei care strângeau masa, iar Julius le spuse:

– Lasă-ne un moment. Avem nevoie de spațiu.

Lacheii se făcură nevăzuți, iar ușa se închise.

– Presupun că a fost rândul tău să mă salvezi, spuse ea ca să facă haz de necaz.

El nu râse, căci nu se simțea prea amuzat în clipa aceea. Îi aruncase o privire în salon și știu că i se spusese ceva care o supărase. Nu trebuia să fii un geniu ca să îți dai seama că mama și sora lui erau implicate.

– Spune-mi ce s-a întâmplat acolo!

Nora își frecă fruntea și își încovoie umerii. El simți o dorință bruscă să o consoleze, să o cuprindă în brațe și să o țină strâns la piept. Se împotrivi dorinței și își impuse să rămână nemișcat.

– Chiar am încercat, Julius. Eram pregătită să o plac, să o câștig de partea mea. Totuși, am eșuat. Lamentabil, mă tem.

– Nu este vina ta. E imposibilă. Totuși, mi-ar plăcea să știu ce ți-a spus ca să te supere.

– Nu vreau să adaug mai multe la ruptura dintre voi. Te rog, uită de asta!

– În nici un caz. Nu poți să repari ori să înrăutățești ruptura dintre noi, Nora. A fost împotriva mea de la bun început, încă de când am decis să urmez o carieră în domeniul finanțelor cu ani în urmă. Și, oricum ar fi, nu o să-i permit să te supere.

– În schimb, ce carieră spera ea să urmezi?

– O slujbă în fabrică sau ceva într-o fermă. O carieră cu mai puțin risc, cum spune ea.

Nora dădu aprobator din cap, de parcă avea sens ce îi spunea, cu părul ei întunecat ce părea de bronz în razele soarelui care pătrundeau prin ușile terasei. Era minunată acea englezoaică răzvrătită. Lașul sclifosit care o aștepta la Londra abia dacă o merita. Dacă ar fi fost cu adevărat femeia lui, nu ar fi ascuns-o și nu s-ar fi furișat niciodată pe la colțuri. S-ar fi însurat cu ea și ar fi ținut-o cât mai mult în pat.

Ideea de a o avea pe Nora în patul lui îi inundă sângele cu o căldură lentă. Incapabil să se abțină, el se apropie mai mult și îi prinse din nou mâna. Își împleti degetele delicate cu ale lui și le ținu așa.

– Hai, spune-mi ce a zis!

Linia gurii ei se înăspri, ochii își pierdură o parte din strălucire, iar el își dădu seama. Mama lui nu îl insultase pe *el*. O insultase pe *Nora*.

Fiecare mușchi se încleștă, mânia îi invadă fiecare por, fiecare colțișor, până în rădăcinile firului de păr. Îi cuprinse bărbia cu mâna rămasă liberă și o obligă cu delicatețe să se întoarcă spre el.

– Spune-mi, zise el cu blândețe. Te rog!

Nora își mușcă buza și îi atrase atenția spre gura ei preț de o clipă. Nevoia puternică de a o săruta reînvie, amenințând să îl distragă, până când îi întâlni privirea. Nu îi plăcea suferința reflectată în ochii ei.

– Nu este așa de greu de crezut, dacă stai să te gândești. Își face griji că mă mărit cu tine pentru banii tăi. Că o să te duc în pragul sărăciei.

Nu putu să se abțină... Își lăsă capul pe spate și izbucni în râs. Ea încercă să se retragă, dar prinsoarea lui se strânse mai tare.

– Nora, n-ai putea să mă aduci în pragul sărăciei. Nici dacă m-aș însura cu șase ca tine.

– Nici măcar cu una ca mine nu te însori, spuse ea, eliberându-se și făcând câțiva pași într-o parte. În caz că ai uitat, asta nu este o logodnă adevărată.

Amuzamentul dispăru numaidecât și un șuvoi de dezamăgire îi explodă în piept. Abia dacă recunoscu sentimentul și, mai rău decât atât, nici nu îi păsa. Nu când ar fi trebuit să știe acest lucru.

– Într-adevăr. Cum aș putea să uit?

Frecându-și brațele de parcă îi era frig, Nora trase adânc aer în piept.

– Habar n-am.

Tonul ei înghețat îl duru. Chiar dacă nu erau prieteni, erau *prietenoși*. O plăcea pe Nora. Îi plăcea să își petreacă timpul cu ea. Îl provoca așa cum nu mai făcuse nici una dintre femeile pe care le întâlnise. Nu trebuia niciodată să o impresioneze ori să fie altcineva decât era. Dacă nu ar fi vrut să îi caute pe investitorii tatălui lui prin înalta societate, i-ar fi arătat Norei fiecare salon, sală de dans și berărie din New York City. Dumnezeu era martor că el nu se temea de nimic.

Își studie vârful pantofilor din piele neagră. Trebuia să își păstreze capul pe umeri, să nu se încurce în gândurile și sentimentele din ce în ce mai complicate pentru femeia aceea. În mod evident, nu uitase o clipă care era starea de fapt a lucrurilor, deci de ce să își facă probleme?

Își drese glasul și încercă să îi înțeleagă reacția.

– Atunci de ce îți pasă dacă mama te consideră o oportunistă interesată doar de banii mei?

– Aș vrea să știu și eu. Ridică brațul și îl lăsă să cadă într-o parte. Firește, n-ar trebui să mă deranjeze. Nu ne căsătorim cu adevărat și, prin urmare, temerile ei sunt nefondate din mai multe puncte de vedere. Totuși, nu pot să admit ideea asta. Consideră că orice femeie care se mărită cu tine este o oportunistă însetată de bani sau e vorba doar de mine?

Îi plăcea să fie martor la indignarea pe care i-o împărtășea Nora. Nimeni nu îl mai apărase vreodată, nu de când sora lui mai mare, Clarissa, plecase la Chicago. Julius zâmbi.

– Simți nevoia să mă aperi, frumoasă domniță?

În loc să râdă, ea încuviință cu gravitate din cap, cu o expresie serioasă pe chip.

– Da, de fapt, da. Ești inteligent și bun, atent și respectuos. Îți câștigi un trai extraordinar folosindu-te de abilitățile pe care le-ai dobândit de-a lungul anilor și, cu siguranță, nu ești vreun cocoșat care bate clopotele. De ce nu este plină de mândrie?

Julius se cutremură. Nimeni nu îl mai descrisese vreodată așa, și se simți absolut uluit că o făcea exact femeia aceea, falsa logodnică pe care o cunoscuse cu doar câteva săptămâni înainte. O dorință disperată i se dezlănțui în piept, una pe care o înăbuși cu hotărâre. Nu putea să încurajeze o asemenea tandrețe nebunească pentru Nora.

El își înghiți cu greu nodul din gât.

– Nu o lua personal. Se teme că semăn prea mult cu tata, că sunt obsedat de bani și de statut, în detrimentul tuturor celorlalte lucruri. Am încercat să-i spun că se înșală, că sunt diferit de el, dar refuză să mă creadă. Și îți mulțumesc.

Ea ridică din umeri și se prinse cu mâinile de marginea netedă a mesei din lemn.

– Cu plăcere. I-aș apăra cu mare bucurie pe oricare dintre prietenii mei.

„Prieteni." Din nou cuvântul acela. Începea să îl urască.

– Iar eu îmi oblig prietenii să suporte prezența mamei, așa că îmi cer iertare. Trebuia să stau lângă tine din clipa în care ai ajuns. Hai să ne întoarcem!

– Bine, dar nu trebuie să intervii. O să mă descurc.

El îi oferi brațul și o conduse spre partea din față a casei.

– Chiar așa? Și cum o să reușești?

– O să o las să spună ce vrea ea despre tine și o să zâmbesc cu seninătate.

– Mă îndoiesc că există vreo urmă de seninătate în corpul tău, Lady Nora.

Ea râse, umerii i se cutremurară, și se apropie ușor de el.

– S-ar putea să ai dreptate. Dar sunt în stare să mă prefac din când în când.

– Oricum, tot am de gând să intervin indiferent dacă ai sau nu nevoie de mine.

Apăru Brandywine, fiind foarte agitat. Părea tulburat, iar Julius se opri pe loc.

– Domnule, doar o vorbă! spuse majordomul.

– Spune, zise Julius încordat. Ce naiba s-a întâmplat?

– Domnule, grajdurile sunt în flăcări!

Capitolul 13

Plin de funingine și cenușă, Julius stătea cu mâinile în șold și studia stricăciunile din grajdul cu două etaje și doisprezece cai. Fusese nevoie de trei brigăzi de pompieri, patru ore și peste patruzeci de bărbați ca să se lupte cu incendiul, dar focul fusese stins, în cele din urmă, cu câteva clipe înainte. Toate ca toate, dar putea să fi fost mult mai rău.

Focul fusese dușmanul fiecărui locuitor încă de la ridicarea orașelor. O scânteie putea să distrugă un cartier întreg. De fapt, aproape tot orașul Chicago arsese din temelii cu câteva decenii în urmă. Așa că Julius se considera norocos că incendiul se oprise la grajduri datorită reacției rapide a rândașilor și a lacheilor lui când izbucniseră flăcările.

Acum era miezul nopții, iar cina se terminase de mult. Nora și mătușa ei se întorseseră acasă, familia lui se dusese la culcare, în vreme ce Cortland rămăsese ca să ajute în lupta cu focul. Unchiul Norei cărase găleți cu apă, ținuse furtunuri, mutase caii și făcuse tot posibilul să dea o mână de ajutor. Julius se îndreptă spre locul în care stătea cu caii alături și îl bătu pe umăr.

– Mulțumesc, Cortland. Apreciez enorm ajutorul din seara asta.

– Cu plăcere. Ai avut noroc. Cele mai serioase daune sunt în spate, dar poți să reconstruiești partea aia.

Șeful pompierilor se apropie și își dădu casca pe spate.

– Domnule Hatcher, cred că am descoperit sursa incendiului, dacă vreți să vedeți.

Julius și Cortland o luară pe urmele șefului până în interiorul umed și murdar. Se strecurară prin moloz până ce ajunseră la boxa din spate. Resturile unei găleți de metal înnegrit zăceau pe jos, zona din jur nefiind la fel de arsă ca tavanul.

– Aș spune că a pus cineva în găleată cârpe și ceva inflamabil, apoi a dat foc. Rândașii care dormeau chiar aici au spus că au văzut mai întâi fumul venind dinspre podea.

„Cineva a incendiat grajdurile?"

– Vreți să spuneți că a fost intenționat? îl întrebă pe șeful pompierilor.

– Da, domnule. Fără îndoială. După cum a ars totul în jurul găleții și după fum, cineva a încercat să dea foc grajdurilor.

– Dumnezeule, exclamă Cortland. Incendiere?

– Da, domnule, repetă șeful batalionului.

Julius își frecă maxilarul. Trebuia să le pună întrebări rândașilor. Văzuseră pe cineva suspect? Era greu de crezut că dăduse foc împrejurimilor cineva din personalul lui. Se putea să fi fost un angajat nemulțumit? Nu știa dacă vreunul fusese dat afară recent, așa că trebuia să discute cu Brandywine.

– Dacă asta este tot, domnule Hatcher, aș vrea să-i las pe oamenii mei să plece acasă.

– Bineînțeles, îi răspunse el șefului batalionului și toți trei ieșiră afară. Vă rog să le transmiteți mulțumirile mele tuturor.

Șeful batalionului își înclină bărbia și își atinse marginea căștii.

– Așa o să fac, domnule. Noapte bună!

Julius și Cortland rămaseră cu privirile ațintite spre ce mai rămăsese din grajduri. Din fericire, nu murise nici un cal, dar fuseseră provocate multe daune.

– Ai idee cine ar putea să fie responsabil? întrebă Cortland.

– Nici măcar una. Este greu de crezut că ar vrea cineva să provoace atâta pagubă. Aruncă o privire peste umăr ca să vadă unde era Brandywine. În schimb, își zări valetul, care îi îndruma pe rândași înapoi în casă. Weaver!

Valetul ridică brusc capul și încuviință spre Julius. După o ultimă instrucțiune dată unui lacheu, se îndreptă spre locul în care se aflau Julius și Cortland.

– Cu ce pot să vă fiu de ajutor, domnule?

– Weaver, tu știi mereu toate bârfele care circulă în casă.

Colțurile gurii lui Weaver se arcuiră în sus.

– Mulțumesc, domnule.

– Există membri nemulțumiți ai personalului? Cineva concediat de curând? Există vreo persoană anume care să vrea să-mi facă rău mie sau cuiva de pe proprietate?

– Nu, chiar nu. Firește, Brandywine ar trebui să știe mai multe, dar singurul angajat dat afară în ultimul timp a fost un lacheu despre care s-a aflat că avea aventuri cu prea multe slujnice. Din ce se spune, a plecat din New York în Pittsburgh la puțin timp după aceea. N-am auzit de nemulțumiri sau de vreun complot ca să fie incendiate clădirile de aici.

– Mulțumesc, Weaver. Rămâne între noi ce am discutat. Aș prefera ca personalul să nu afle că focul a fost pus intenționat.

– Desigur, domnule. Weaver făcu o plecăciune și dădu să se întoarcă, apoi se opri. Poate că ar trebui să menționez un mic detaliu de azi, dacă doriți, domnule.

– Vreau, spuse Julius tărăgănat și făcu un semn cu mâna ca Weaver să continue.

– O lampă lipsea din dormitorul surorii dumneavoastră. Doamna a cerut să fie înlocuită, iar originalul este de negăsit.

– O lampă?

O lampă era suficient de inflamabilă încât să provoace un incendiu, mai ales dacă era pusă într-o găleată cu cârpe pline de ulei. Sora lui dăduse foc grajdurilor? Ideea era ridicolă. Agatha nu îl îndrăgise niciodată, dar nu își dorise niciodată să-i facă vreun rău lui sau moșiei.

– Da, domnule. Mai doriți ceva?

– Nu, mulțumesc, Weaver.

Îl făcu semn valetului să plece și se gândi ce însemna lampa lipsă, dacă însemna ceva.

– Ar fi în stare sora ta de ceva atât de groaznic? întrebă Cortland.

– Nu mi-o pot închipui pe Agatha responsabilă pentru asta. Nu suntem apropiați, dar nu a făcut asemenea lucruri în trecut.

– Simt că nu este de acord cu modul în care îți trăiești viața, cu banii și lucrurile materiale. Poate că este o încercare prin care să te forțeze să urmezi calea cea dreaptă?

– Ha! Știe că nu există nici măcar o șansă să se întâmple asta.

Cortland își băgă mâinile în buzunare.

– Hatcher, povestea asta mă neliniștește foarte tare. Nepoata mea o să locuiască aici în curând și nu mi-ar plăcea deloc să mă gândesc că ar putea să i se întâmple ceva rău pe proprietatea ta. Indiferent cine este responsabil pentru asta, trebuie să fie găsit și predat autorităților... repede.

Julius era de acord în privința făptașului, dar comentariul îl deranjă.

– Nu intenționez să permit ca nepoatei tale să i se întâmple vreun rău. Persoana care a provocat incendiul din seara asta o să fie prinsă și judecată cum se cuvine cât mai repede cu putință.

– Chiar dacă persoana asta ar avea legături cu tine?

– Da, replică el, chiar dacă știa că Agatha nu putea să aibă vreo legătură.

Cine declanșase incendiul o făcuse premeditat. Agatha de care își amintea el era prea agitată, prea reacționară ca să pună la punct un asemenea lucru. Iar sora lui iubea caii.

– Bine, spuse Cortland. Știu că-ți pasă foarte mult de nepoata mea, dar, la urma urmei, ea este responsabilitatea mea. Cel puțin până când voi doi o să vă spuneți jurămintele.

„Ceea ce se nu va întâmpla niciodată."

Dacă ar fi știut Cortland de planurile obscene pe care Julius le avea pentru nepoata lui, cel mai probabil l-ar fi lovit pe Julius direct în față.

Asta nu însemna că astfel l-ar fi descurajat pe Julius. El se hotărâse în seara aceea, în turn. Lady Nora avea să fie a lui.

– Atât timp cât are pe deget inelul meu, este și responsabilitatea mea, îi replică el. O responsabilitate pe care o iau în serios.

– Mă bucur să aud asta.

Rămaseră tăcuți câteva clipe, fumul din grajduri dispărând în aerul rece al nopții.

– Domnule.

Julius se întoarse și îl găsi pe Brandywine la câțiva metri distanță, mai rigid ca de obicei.

Oh, Dumnezeule! Ce se mai întâmplase acum?

– Da, Brandywine.

– Biroul dumneavoastră, domnule. Ar trebui să veniți imediat.

La auzul cuvintelor lui, Julius o luă la fugă, fără să își mai aștepte majordomul sau pe oricine altcineva, cuprins de o panică ce îi dădu fiori reci pe șira spinării. Ce putea să se mai întâmple rău în seara aceea? Pantofii lui loveau podelele din marmură și curând se opri brusc la intrarea în birou.

Camera era un haos total.

Mobilă răsturnată. Picturi smulse de pe pereți. Covoare aruncate deoparte. Tot echipamentul lui spart și făcut grămadă. Hârtii peste tot.

„Drăcia dracului!"

– Îmi pare rău, domnule, spuse Brandywine în spatele lui. Tot personalul era afară, și nimeni n-a observat ce se întâmpla aici.

Julius își pune mâinile în șold. Trase aer în piept și încercă să își recapete sângele-rece. Reuși cu greu când singurul lucru pe care voia

să îl facă în momentul acela era să găsească responsabilul și să îl bată măr. Era vorba de mai mult decât distrugere; cineva care îi umbla prin lucrurile personale făcuse o infracțiune.

Ce căutaseră?

– Nu este vina ta, Brandywine, spuse printre dinții încleștați, în timp ce îndreptă telegraful. Trebuia să i se aducă unul nou la prima oră a dimineții. Nici a personalului. Incendiul a fost, și pe bună dreptate, prioritatea numărul unu.

– Chiar și așa, trebuie să fiu cu băgare de seamă la hoții și ticăloșii care aleargă în voie prin casă. O să discut cu personalul dimineață ca să aflu dacă cineva a observat ceva ieșit din comun.

Ieșit din comun? Totul în timpul incendiului fusese ieșit din comun. Julius se opri din strânsul registrelor.

– Bineînțeles, murmură el.

Focul fusese o cale prin care să se distragă atenția de la scopul real: să se caute în biroul lui Julius acțiunile valoroase. Cum toți se luptau afară cu flăcările, intrusul avusese suficient timp să caute acțiunile fictive.

Acest gând îl mai liniști un pic. Însemna că măcar unul dintre partenerii de investiție ai tatălui lui încă era în viață... și încă lacom.

– Între timp, spuse Brandywine, o să trezesc câteva slujnice și o să le chem să...

– Nu, nu este nevoie. Eu și Martin putem să facem ordine de dimineață. Nu este nevoie să trezești pe nimeni.

– Sunteți sigur, domnule? M-aș simți mai bine să știu că nu sunteți groaznic de incomodat de toate astea.

Dintr-odată, dezordinea nu îl mai deranjă pe Julius. Își ridică mâna.

– Îți apreciez grija. Dar hai să mergem cu toții la culcare și să ne ocupăm de asta dimineață!

În dimineața următoare, Julius bătu la ușa mamei lui. Își îndreptă vesta cât așteptă ca ea să răspundă. Slujnica însărcinată să aibă grijă de mama lui – spre disperarea femeii – tocmai îl informase că era trează și îmbrăcată. El se grăbise spre camera ei, dornic să o pună la punct pentru felul în care se purtase cu Nora în seara precedentă.

Furia încă îi clocotea în sânge când își aminti expresia de pe chipul Norei când mama lui o acuzase că se mărita cu Julius pentru banii lui. Chiar și din colțul opus al încăperii, groaza, durerea și indignarea

Norei fuseseră foarte clare. Mama lui nu avea nici un drept să nu o respecte pe logodnica lui, cu atât mai puțin în casa lui.

Ușa se deschise repede și apăru mama lui în prag. Nu putu să își ascundă surpriza.

– Julius, ce vrei?

– Să vorbesc cu tine despre purtarea ta de aseară.

Se strecură pe lângă ea și intră în cameră. O geantă neagră de călătorie se odihnea pe podea, iar încăperea strălucea de curățenie.

– Ce înseamnă asta?

– Plec în Albany în dimineața asta.

Își puse mâinile în șold.

– Din cauza incendiului?

– Nu, pentru că nu există nici un motiv să rămân.

„Da, acum că ai hotărât încă o dată că alegerile mele sunt de neacceptat. Afacerea, casa, soția... Nu încetezi niciodată să-mi găsești cusururi."

Ea își netezi fustele negre și aspre pe care le purta.

– Incendiile nu ne sunt străine, Julius. Aș fi crezut că o să fii mai preocupat de reacția mea față de logodnica ta.

El își încrucișă brațele la piept.

– Despre asta am venit să-ți vorbesc. Sunt foarte nemulțumit de modul în care ai tratat-o pe Nora aseară. Ai fost insuportabil de nepoliticoasă, mamă.

– Nu mi-am propus să o supăr, dar cineva trebuia să spună ceva. Aristocrația britanică... Noțiunea în sine este ridicolă. Mai ales având în vedere originea umilă a familiei noastre.

– Cu toate astea, am ales să mă însor cu ea.

– Și sper că o să te răzgândești. O femeie ca ea o să-ți provoace numai suferință.

– Cum de ești așa de sigură?

Înainte să apuce să răspundă, se deschise ușa dinspre coridor.

– Mamă, trebuie să... Sora lui se opri brusc și rămase cu privirea ațintită asupra lui. Oh! Bună, Julius.

– Am auzit că plecați, spuse el fără altă introducere.

– Într-adevăr.

– Agatha, Julius tocmai mă întreba ce credem despre logodnica lui.

Cele două femei schimbară priviri între ele.

– Ei bine, Julius, spuse sora lui, fără să își îndrepte atenția spre el. Cu siguranță, nu este respectuoasă sau modestă. Femeia asta are o limbă ascuțită, iar dacă tu crezi că o să fie docilă după ce te însori cu ea, te înșeli amarnic. Asta vrei, să dansezi toată viața după cum îți cântă ea?

– Nu m-ar deranja câtuși de puțin, replică el și își dădu seama că vorbea serios. Se întâmplă să-mi placă limba ei ascuțită, iar o femeie docilă m-ar plictisi de moarte. Este spirituală și inteligentă, e cea mai curajoasă femeie din câte am cunoscut vreodată. Păcat că n-ați petrecut mai mult timp cu ea ca să vă convingeți singure, dar eu consider că voi pierdeți.

Dacă se răzgândea vreodată și decidea să se însoare, o femeie exact ca Nora i s-ar fi potrivit de minune. Avea să îl provoace constant și să îl surprindă, dincolo de faptul că era suficient de inteligentă încât să-i devină o adevărată parteneră. Iar după sărutările împărtășite, știa că aveau să fie mai mult decât compatibili în dormitor.

Mama lui scoase un sunet răgușit, unul pe care Julius îl știa din copilărie și care întotdeauna îl scotea din minți.

– Cu toate că a negat orice interes față de banii tăi, spuse ea, am văzut ce purta aseară. O rochie ca aceea probabil costă mii de dolari. Ascultă bine ce-ți spun, o să se aștepte să-i întreții stilul de viață cu care s-a obișnuit.

– Pot să-mi permit o sută de rochii de genul ăla și multe altele, mamă. N-aveai nici un drept să o întrebi dacă este interesată de banii mei.

– Am dreptul să știu, spuse ea înțepată. La urma urmei, sunt mama ta. Trebuie să mă gândesc la binele tău, chiar dacă asta înseamnă că trebuie să te salvez de tine.

– N-am nevoie de salvare, doamnă. Chestiunile astea sunt personale, între mine și logodnica mea. În plus, nu te-ai mai gândit la binele meu de când aveam 14 ani. De unde vine toată grija asta părintească?

– Pentru că ne pasă de tine, îi răspunse sora lui.

El le aruncă amândurora o privire neîncrezătoare.

– Nu se poate să mă mustrați pentru bogăția pe care am dobândit-o și, în același timp, să vă faceți griji că o să fiu deposedat de ea. N-are nici un sens.

Mama lui își încrucișă brațele.

– Când o să te lase fără nici un ban, o să vezi tu. O să te transforme într-un bărbat de nerecunoscut, care va încerca să-și revină.

– Eu nu sunt tata... Să nu mai vorbești niciodată despre Nora cu atâta dispreț. Dacă nu sunteți de acord cu relația asta, atunci nu participați la nuntă. Dumnezeu mi-e martor că nu o să vărs nici măcar o lacrimă!

Mamei lui i se tăie răsuflarea, apoi strânse din buze.

– Este groaznic ce le spui mamei și surorii tale. Eu nu te-am crescut așa de impertinent.

– Nu, m-ai crescut să cred că nu o să primesc niciodată aprobarea ta, orice aș face. Diferența este că nu-mi mai pasă.

Se îndreptă apăsat spre ușă și puse o mână pe clanță.

– Ob, iar dacă vreuna din voi se mai poartă vreodată nerespectuos cu Nora, nu o să mai vedeți un sfanț de la mine în veci! Vă urez o călătorie plăcută spre casă.

După o plecăciune ușoară, ieși fără să se uite înapoi.

Hotărârea fusese luată.

Nora se chinuise trei zile întregi ca să-și găsească cuvintele. Într-un iureș de lacrimi și copleșită de vinovăție, reușise să termine, în cele din urmă, scrisoarea pentru Robert, în care își exprima durerea sinceră pentru că ajunsese să aibă sentimente pentru alt bărbat. Își cerea iertare că nu îi spusese mai devreme și îl implora să o ierte pentru purtarea meschină. Chiar dacă ea și Julius nu aveau să se căsătorească niciodată, nu simți nevoia să îl informeze pe Robert despre acest lucru. Ar fi fost mult prea crud să îi dea o urmă de speranță.

În schimb, îi spusese să nu o aștepte. Să își trăiască viața și să găsească o femeie care să îl iubească la rândul ei cu adevărat, fără rezerve. Era ceea ce merita.

Plânsese toată după-amiaza după ce trimisese scrisoarea. Durerea îmbrăcă nenumărate forme și, chiar dacă era vina ei, simți totuși înțepătura dură a pierderii. Robert fusese prima ei iubire, primul ei iubit, primul stăpân al inimii ei. Nu intenționase să îl părăsească, dar interveniseră alte circumstanțe.

„Viața îți dă un ghiont."

Bineînțeles că Julius vedea astfel lucrurile. El nu era loial față de nimeni în afară de el însuși. Măcar ceea ce îi spusese mătușa ei – că învățase diferența dintre a fi îndrăgostit și iubire când îl întâlnise

pe unchiul James – avea sens pentru Nora. Ce simțea pentru Julius era mai confuz, mai intens decât orice experimentase în trecut.

Asta nu însemna că Julius îi împărtășea sentimentele.

El voia să o seducă, nu să se însoare cu ea. Nora încă nu își făcuse ordine în gânduri în privința asta, motiv pentru care rămăsese izolată aproape șapte zile. Era mai bine să se ascundă până ce ajungea la o concluzie în privința viitorului ei, a falsului ei logodnic și a noii Nora. Fără îndoială, mătușa și unchiul credeau că era ceva în neregulă, dar era peste puterile ei în clipa aceea să se aventureze în societate cu zâmbetul pe buze când, de fapt, se simțea foarte confuză.

Nu mai primise nici o veste de la Julius în cele șapte zile, ceea ce fusese foarte bine. Totuși, tăcerea se risipi în ziua aceea. Biletul lui fusese scurt:

Ia o birjă până pe Broad Street nr. 10-12. Ne vedem la ora 14.00 fix. Se te îmbraci în negru.

Al tău,

Julius

Habar nu avea ce punea el la cale și, evident, îi stârnise curiozitatea. Probabil că un asemenea mister era singurul lucru care putea să o scoată din casă, ca și cum logodnicul ei ar fi știut asta.

Nu pierdu vremea și se pregăti să iasă din reședința unchiului ei sub pretextul că se ducea la cumpărături. Acum, când birja se apropia de intersecția indicată, își dădu seama că se află în fața Bursei de Valori din New York. Clădirea în stilul Renașterii italiene se înălța impunătoare. De ce Dumnezeu o chema Julius acolo? Toată lumea știa că femeilor nu le era permis să intre în clădirea bursei.

– Am ajuns, domnișoară.

Vizitiul deschise ușa și făcu un semn din cap.

Ea coborî, apoi îi întinse banii.

– Mulțumesc.

– Sigur aici trebuia să ajungeți? întrebă el, arătând spre mulțimea de bărbați grăbiți.

– Da, așa cred. O să fiu bine.

Fascinată, se apropie de bărbații care țipau și se certau pe trotuar. Unii chiar făceau tranzacții în fața clădirii, urlând și fluturând în aer bucățele de hârtie. Cum putea cineva să urmărească haosul acela?

Cu coada ochiului, zări profilul unei siluete cu păr negru în mulțimea adunată pe scări. Felul în care stătea în picioare și pălăria din fetru maro uzată îi amintiră brusc de Robert. Ea trase brusc aer în piept și își lungi gâtul, încercând să se uite în învălmășeala de trupuri și să-i vadă mai bine chipul, dar erau prea mulți oameni.

– Bună ziua, milady, îi spuse la ureche o voce adâncă și cunoscută.

Ea tresări, iar când se întoarse îl văzu pe Julius. Înainte să apuce să spună ceva, Julius o prinse de mână și începu să o tragă spre clădire.

– Stai, unde mergem?

– Răbdare, scumpa mea femeie, fu singurul lucru spus pe măsură ce se apropiară de o ușă dinspre capătul fațadei.

Ea se ridică pe vârfuri ca să verifice locul din apropierea scărilor unde se aflase bărbatul acela. Nu era nimeni acolo. „Nu se poate să fi fost Robert. Din Anglia se face o călătorie scumpă, care durează trei săptămâni. Cu siguranță, Robert nu putea să își permită traversarea oceanului." Mintea trebuie să-i fi jucat feste.

După ce coborâră câteva trepte, Julius bătu de două ori la ușă, și aceasta se deschise. Se uită în sus și în jos pe stradă, apoi ținu deschisă pentru ea ușa grea din metal.

– Repede, acum!

Intrară. Un bărbat mai în vârstă stătea acolo, cu o expresie îngrijorată pe chipul ridat.

– Doamnă.

– Apreciez această favoare, Joe. Julius strecură câteva bancnote în mâinile omului. Să uiți că ne-ai văzut vreodată.

– Nici o problemă, domnule Hatcher. Nimeni nu m-ar crede în veci. Clătinând din cap, omul arătă cu degetul spre coridor. Ați face bine vă grăbiți. Nu o să fiu în stare să țin scările astea închise la nesfârșit.

– Ne grăbim. Mulțumesc din nou.

În timp ce trecură repede pe coridor, Nora putu să îl audă pe bătrân mormăind ceva despre „copilul nebun" și „logodnica frumoasă". Despre ce anume era vorba? Era vreun fel de aventură sordidă în toiul zilei?

– Unde...

El se întoarse și își puse degetul pe buze.

– Nu vorbi până ce nu-ți zic eu!

Ea dădu aprobator din cap, apoi îl lăsă să o conducă două etaje mai sus. Se aflau în interiorul bursei? Așa s-ar fi explicat discreția. Posibilitatea de a vedea cu ochii ei bastionul acela al bărbaților îi făcea inima să bată nebunește.

Când ajunseră în capătul scărilor, el mai deschise o ușă și privi pe după ea. Încuviință o dată din cap, apoi o grăbi de-a lungul altui coridor, printr-o a treia ușă, intrând într-o încăpere mare și fără ferestre. În fața unei draperii, se aflau scaune goale, un birou și un telefon pe peretele din spate. Ea își ridică mâinile de parcă ar fi spus: „Și acum ce facem?"

El încuie zăvorul și trase draperiile peste ușă, apărându-i astfel de ochii indiscreți.

– Acum putem să vorbim în siguranță.

Ea nu pierdu timpul.

– Unde suntem și ce facem aici?

Un zâmbet viclean se desenă pe chipul lui frumos.

– Ca să-ți explic trebuie să sting luminile.

– *Poftim?*

El micșoră distanța dintre ei și îi cuprinse chipul în mâini. Palmele îi erau dure, dar blânde, iar atingerea vibră prin tot corpul ei.

– Ai încredere in mine?

I se uscă gura la vederea tandreței din ochii lui, văzu atâta sinceritate în ei, încât simți fluturi în stomac. Nu se gândi nici măcar o clipă să mintă.

– Da, spuse ea pe nerăsuflate.

– Ce fată bună! O luă de mână, apoi o ajută să se așeze pe unul din scaune. Stai bine?

– Atât cât poate cineva într-o asemenea situație. Hai odată, Julius!

Rânjind, el se duse la comutatorul de pe perete și apăsă. Încăperea fu cufundată în întuneric. Nu putea să vadă nimic. Trecură câteva secunde, apoi îi auzi pantofii pe covor.

– Gata, începem!

Perdelele fură date la o parte și o lumină strălucitoare îi înțepă privirea, făcând-o să se încrunte. Clipi, apoi deschise ochii din nou și descoperi interiorul bursei în fața ei. „Platforma de tranzacționare..." Mulțimi de bărbați se împingeau și se înghesuiau, țipau și lingușeau, iar bucățele de hârtie zburau peste tot. Rămase cu gura căscată. Era un circ oriunde te uitai. Priveliștea era absolut uimitoare.

Julius se așeză pe scaunul de lângă ea.

– Ce părere ai?

– Eu... Nu-mi vine să cred. Cum este posibil? Nu ne vor vedea?

El își întinse picioarele și își încrucișă gleznele.

– Asta este camera mea permanentă de la bursă. Nu o să vină nimeni dacă nu-mi dau eu permisiunea. Și atât timp cât ținem lumina stinsă, lumina de afară nu lasă pe nimeni să vadă aici înăuntru.

– Este incredibil. Ea își fixă privirea pe cifrele mici care țâșneau dintr-o parte în alta și se delectă cu energia și ritmul frenetic al zilei de tranzacționare. Oare cum era acolo jos? Nu știu absolut nimic despre ceea ce se întâmplă la parter, dar este fascinant!

– În principiu, bursa este o licitație continuă, cu cei care vor să cumpere și cei care vor să vândă. Bărbații care se înghesuie după stâlpii de acolo tranzacționează pentru investitori care nu sunt prezenți în clădire.

– Când o spui tu, pare atât de ușor.

El chicoti.

– Este, dacă știi ce faci.

– Doamne sfinte! Este un haos total. Tu ai fost vreodată la parter?

– Da.

Răspunsul monosilabic îi atrase atenția. O tensiune ciudată se simți în vocea lui. Julius se foi în scaun și nu îi întâlni privirea.

– Ai detestat asta. Își dădu seama după liniile încordate de pe chipul lui. De ce?

– Nu-mi plac mulțimile. Schiță un gest spre busculada de jos. Îți închipui cum este să te lupți acolo în fiecare zi?

Ea își aminti de Haymarket, cât de tulburat fusese când scăpase-ră din încăierare. Dezgustul pentru mulțimi sigur avusese un rol în reacția lui extremă.

– De ce nu-ți plac mulțimile?

Julius își încleștă maxilarul, iar profilul lui puternic deveni rigid și necruțător. Nora nu credea că avea să-i răspundă. Rămase tăcut mult timp, dar în cele din urmă vorbi.

– Aveam 13 ani în timpul crizei din 1873. Am văzut clădiri distruse, bărbații înjunghiați pe stradă. Gloate care se apucau să fure tot ce voiau, fără să mai țină seama de bun-simț sau de legile în vigoare. Poliția călare venea înarmată, călca în picioare și biciuia

pe oricine era prezent în mulțime. Până și demonstrațiile pașnice deveneau sângeroase.

– Atunci și-a pierdut banii tatăl tău.

– Da, dar revoltele au continuat ani întregi. Părea că nimeni nu putea să își găsească un loc de muncă, iar mâncarea era insuficientă.

– Trebuie să fi fost îngrozitor. Mai ales pentru un băiat care tocmai își pierduse tatăl. Tu sau familia ta ați fost vreodată în pericol din cauza gloatelor?

El tresări, iar Nora știu că ghicise.

– Ce s-a întâmplat?

El își drese glasul.

– Într-o dimineață, a avut loc o demonstrație la bursă. Eu aveam 14 ani, eram curier, alergam între birouri și speculatorii de la parter. Cel mai bun prieten al meu era Andrew, mesager, la fel ca mine. La 16 ani, a devenit un fel de mentor care mi-a arătat cum merg lucrurile când m-am angajat prima oară. Eram de nedespărțit. Chiar mi-am petrecut vacanțele cu familia lui, din moment ce a mea era un coșmar de suferință și nefericire la vremea aceea. Își frecă maxilarul, cu ochii pierduți în gol cât timp privi platforma de tranzacționare. Oricum, la demonstrație participau doar o mână de muncitori care nu puteau să-și găsească de lucru, protestând împotriva îmbuibaților de pe Wall Street. Ar fi rămas pașnică dacă nu intervenea poliția.

O presimțire rea se cuibări în pieptul Norei. Îi atinse brațul.

– Julius, nu trebuie...

– Nu, tu ai întrebat, așa că eu îți spun. Poliția a venit călare, fluturând bastoanele și ordonându-le bărbaților să se împrăștie. Eu și Andrew am încercat să trecem, dar mulțimea era prea înghesuită și am fost luați odată cu demonstranții. El îmi tot spunea să mă îndrept spre bursă, dar... mi-era frică de cai. Acum pare atât de ridicol, dar atunci...

– Erai un copil, spuse ea încet. Nu este deloc ridicol.

El își încrucișă brațele la piept și ridică din umeri.

– Bănuiesc, dar, dacă nu mi-ar fi fost așa de frică, scăpam amândoi. În schimb, eu am încremenit în picioare pe stradă, incapabil să mă mișc, iar Andrew a fost nevoit să vină după mine. L-am văzut călcat în picioare la propriu la nici măcar trei metri în fața mea. Zdrobit sub îmbulzeala de copite și tocuri de cizme.

– Oh, Julius! Îmi pare atât de rău!

– Cumva, am început să mă mișc, probabil îngrozit că puteam să am aceeași soartă dacă nu făceam ceva. Așa că m-am repezit și am fugit într-o pivniță și m-am ascuns. Ca un laș.

– Supraviețuirea prin orice mijloc necesar nu este o lașitate. Ea îi atinse brațul. Ai fost prins într-o situație imposibilă pentru un copil. Ce altceva ai fi putut să faci?

Expresia mohorâtă nu i se schimbă, iar ea știu că tragedia aceea modelase în mare măsură bărbatul care devenise. Purta povara vinovăției și a rușinii, dar și frica, adânc înrădăcinate în suflet.

– De aceea ai construit casa aia uriașă, departe de zona mai aglomerată de pe Fifth Avenue, ca o modalitate de a te apăra.

– Nu fi ridicolă! ripostă el. Am văzut un castel exact la fel în Franța, când călătoream acolo și aveam bani să construiesc unul aici.

Poate că nu era așa, dar avea legătură cu alegerea casei. O fortăreață impenetrabilă, care să îl țină departe de haosul orașului. Un refugiu. Nora simți o durere ciudată în piept și împietri în fața iureșului de emoții. Urma de vulnerabilitate din expresia lui o putea face să se îndrăgostească de el. Dar lucrul acesta nu avea să se întâmple niciodată.

Absolut niciodată.

Capitolul 14

Pentru Julius, interiorul bursei semăna cu o biserică, cu arcadele ei gotice, piatra netedă și ferestrele înalte. Se potrivea de minune, căci semăna cel mai mult cu un loc de închinăciune dintre toate locurile frecventate vreodată. El nu credea în vreun Dumnezeu, dar credea într-o piață corectă și liberă.

Punctele de tranzacționare indicate prin semne erau amplasate în diferite zone ale etajului pentru acțiunile la mare căutare, permițând astfel să fie localizate și tranzacționate cu ușurință. Cel mai popular obiect din după-amiaza aceea părea să fie petrolul, probabil din cauza zvonurilor din ziua precedentă despre o lege antitrust care se anunța în vară. Julius auzise vestea cu șase luni înainte, moment în care își vânduse stocurile de petrol cu un profit incredibil.

Să se concentreze la ce se întâmpla la parter însemna că nu era nevoit să reflecteze la receptivitatea Norei. Nu îi păsa de felul în care ea părea că privește fix înăuntrul lui, că îl dezbrăca și vedea dincolo de straturile pe care le crease de-a lungul anilor ca să se protejeze. Prefera mai degrabă să elucideze enigma pe care o reprezenta femeia fascinantă care stătea lângă el decât să fie el disecat și analizat de *ea*.

Nu îi venea să creadă că îi mărturisise povestea despre Andrew. Acela era un seif pe care nu îl mai deschisese de multă vreme, o amintire dureroasă pe care prefera să o păstreze îngropată. Totuși, Nora întrebase, iar el promisese să nu o mintă niciodată. Ea rămăsese tăcută preț de zece minute, iar Julius spera ca destăinuirea lui să nu îi fi stricat ziua.

– Este un bărbat acolo care se ocupă de finalizarea tranzacțiilor tale?

Ea se aplecă ușor spre fereastră, nu într-atât cât să fie văzută, ci într-o încercare subtilă de a arunca o privire mai atentă la fețele oamenilor.

El se avântă recunoscător asupra subiectului.

– De fapt, am câțiva. Unul este chiar acolo, lângă stâlpul înalt marcat cu „argint". Altul e lângă „cărbune".

Mai erau și alții de la firma de investiții respectivă. Tranzacțiile lui se efectuau cu maximă eficiență – avantajul unui client de marcă.

– Cum reușești să îi vezi în învălmășeala asta de corpuri?

– Știu de unde să încep, în baza a ceea ce am vrut să urmărească azi. Săptămâna asta, am stat cu ochii atât pe argint, cât și pe cărbune.

Ea continuă să studieze procedurile concentrată. Slavă Cerului, părea că îi plăcea aventura aceea!

– Încerc să-mi dau seama cât de mulți bani se câștigă și se pierd acolo azi.

El verifică panoul. O zi relativ moderată până acum.

– Fără pierderi sau câștiguri prea mari azi. Totul pare să rămână constant.

– Chiar și așa, cumpărarea și vânzarea implică atâtea riscuri.

– Nu chiar. El ridică din umeri. Stocurile trebuie să fie o investiție. Dacă gândești doar pe termen scurt, ești sortit să pierzi bani.

– Bănuiesc că așa e. Totul este destul de confuz pentru mine.

Aplecându-se mai aproape de ea, el arătă spre platforma de tranzacționare.

– Deci, dacă ar fi trebuit să cumperi un stoc în clipa asta, o afacere sau mărfuri cărora crezi că o să le crească prețul, care ar fi?

– Nu știu. E greu să spun ce aș putea să fac dacă aș participa.

– Atunci să înlăturăm situația ipotetică. Îți dau bani să cumperi o sută de acțiuni dintr-un singur stoc chiar acum.

– Julius, este o nebunie! Nu sunt suficient de informată ca să fac asta.

– Aiurea. Ești inteligentă. Alege!

Ea mîji ochii spre el.

– De ce?

„Pentru că îmi place să te văd fericită. Pentru că sunt recunoscător că ai venit în după-amiaza asta. Pentru că ești atât de frumoasă că mă doare sufletul de cât de tare te vreau."

El ridică din umeri.

– De ce nu? Ziua o să fie mai interesantă. În plus, unde este distracția dacă vii la bursă și nu vezi cum ți se încheie tranzacția pe platformă?

După felul în care privea hărmălaia, după buza de jos care dispăruse printre dinți, Julius își dădea seama că Nora lua în considerare invitația lui.

– Hai, Nora! Ce ai de pierdut?

– Banii tăi.

– Îmi permit. Dă-i bătaie! Cumpără un stoc!

Ea își luă timpul necesar, se uită și se gândi. El îi aprecie reacția. De obicei, impetuoasă, era genul care se grăbea să ia decizii, cum ar fi să îl caute pe el la Sherry's în prima seară. Dar de data aceasta se gândise mai multe minute în șir.

– Consolidated Gas Company.

Fără să ceară o explicație, el se ridică și se îndreptă spre telefonul de pe birou. Suna direct la punctul de contact al firmei de pe platforma de tranzacționare. Îi răspunse o voce, Julius rosti ordinul, apoi puse receptorul înapoi în furcă.

– Să te uiți la bărbatul de acolo, zise ele și i-l arătă Norei pe bărbatul în cauză chiar când revenea la locul lui.

– Bărbatul înalt care se grăbește cu bucata de hârtie?

Priviră când mesagerul îi înmână hârtia unuia dintre oamenii lui Julius de pe platformă. Omul citi biletul, apoi alergă prin învălmășeala de hârtii și trupuri spre zona în care erau tranzacționate gazul și energia. Împingându-se în cerc, se luptă să atragă atenția

adjudecătorului. Nu avu nevoie de mult timp, poate pentru că toată lumea știa că era unul dintre agenții lui Julius și voia să audă ce anume cumpăra. Adjudecătorul încuviință din cap și notă comanda.

– Gata. O sută de acțiuni de la Consolidated Gas Company sunt ale tale.

– Asta a fost tot? Am terminat?

– Da, gata cu cumpărarea. El arătă spre panoul mare de pe perete. Acum trebuie doar să urmărești cifrele ca să vezi dacă valoarea crește sau scade.

Activitatea din jurul postului celor de la Consolidated se înteți pe măsură ce își făcură apariția și alți agenți de bursă. Era evident că investitorii se întrebau de ce Julius cumpărase acțiuni de la producătorul de energie și le ceruseră agenților lor să facă același lucru. Julius aproape că zâmbi. Cu cât se făceau mai multe achiziții, cu atât scădea mai mult oferta pe piață, iar cele o sută de acțiuni ale Norei deveneau mai valoroase.

Ea îi aruncă o privire.

– Nu ești curios să știi de ce am ales stocul ăla?

– Am învățat să nu-mi pun întrebări când este vorba despre tine, o tachină el, apoi își ridică brațele și le prinse la ceafă.

Ea îl înghionti în glumă.

– Nu trebuie să fii nepoliticos.

Ea zâmbea sincer, fiind mai fericită decât o văzuse de multă vreme. Părea relaxată, mai puțin... confuză. Ce se schimbase? Să îndrăznească să spere că acceptase să se lase sedusă?

– O să-ți spun oricum. Se apropie Postul Mare, spuse ea. Dacă locuitorii New Yorkului seamănă oarecum cu britanicii, atunci oamenii vor rămâne mai mult în casă. Se vor plimba mai puțin, vor face mai puține vizite.

Era o observație a naibii de bună. El se încruntă și se întrebă dacă observase vreodată atât de multe detalii în vreuna dintre previziunile lui pentru primăvară.

Ea scoase un oftat afectat, cu mâna pe inimă.

– L-am impresionat pe mărețul Julius Hatcher, regele Wall Streetului?

– La drept vorbind, da. El îi studie chipul atât de minunat chiar și în semiîntuneric. Și nu sunt chiar regele. Mai degrabă tâlharul ieșit să fure tot ce poate de sub nasul lor neinformat.

– De ce m-ai adus aici în după-amiaza asta?

Întrebarea pusă atât de brusc îl luă prin surprindere. Privirile li se întâlniră și rămaseră țintuite una asupra celeilalte. Julius nu se simți în stare să întoarcă privirea. Camera era cufundată în tăcere, adăpostită de vuietul de pe platforma de tranzacționare de sub ei, iar un val de dorință îi străbătu tot corpul. O dorință aprigă, pe care o simțea de fiecare dată când o vedea.

– Pentru că îți dorești cu orice preț aventură și scandal și mi-am dat seama că vizita asta ar răspunde ambelor cerințe câtă vreme rămâi în siguranță.

Nu își propusese să o seducă în ziua aceea, dar nu putu să nu o atingă. Trecuse o săptămână de când o văzuse și o dorea la nebunie. Se aplecă în față și îi invadă spațiul până când parfumul de lavandă îi umplu mintea. O atinse ca să își plimbe degetele pe pielea fină a maxilarului ei.

– Pentru că tu, milady, meriți să fii singura femeie care a intrat vreodată în clădirea bursei.

Un fior îi cutremură Norei tot corpul la atingerea lui blândă, dar nu se îndepărtă.

– Felul în care spui acest cuvânt, *milady*, este foarte seducător.

Vocea îi era subțire și răsufla vizibil din ce în ce mai repede.

– Bun. Atunci nu-mi interpretezi greșit intențiile.

Ea își întredeschise buzele cu un oftat. Cu vârful degetului mare, urmări carnea fragedă și delicată care îi înconjura gura. Nevoia de a o săruta îl sfâșie, simți o dorință puternică de a o gusta, de a sorbi fiecare geamăt și șoaptă. Erau nenumărate lucruri după care tânjea în clipa aceea, dar cel mai mult își dorea să o înnebunească.

– Vrei să mă seduci, spuse ea, iar buzele îi atinseră ușor degetul mare.

– Da, vreau... și ar trebui să știi deja până acum că eu sunt omul acțiunii, nu al vorbelor dulci. Aș prefera mai degrabă să-ți arăt ce vreau.

– Aici? Ea își arcui sprâncenele. Cred că glumești.

– Sunt foarte serios. Există multe feluri în care pot să-ți provoc plăcere, nici nu îți dai seama câte sunt.

Chipul ei nu trăda nici un semn de apreciere, iar Julius aproape că se încruntă. Chiar nu avea nici o idee despre ce anume îi provoca plăcere? Fusese convins că nu mai era inocentă. Poate că Robert nu o satisfăcuse, o perspectivă care îl înfuria, dar îl și încânta până în adâncul lui egoist.

Gândul acela îl înflăcără și alungă și ultimele urme de bun-simț. Era nesăbuit și lacom să o seducă, un plan nebunesc care avea să se încheie groaznic indiferent ce cale urma. Cu toate acestea, palmele lui începură să se miște și îi cuprinseră bărbia.

– Să te sărut?

– Credeam că ești omul acțiunii, nu al vorbelor, replică ea, cu ochii strălucitori.

Julius zâmbi chiar înainte să se aplece ca să-i pecetluiască gura cu a lui.

Degetele lui îi alunecară prin păr, în timp ce o sărută apăsat. Ea îl întâlni nerăbdătoare, disperată, deschizând iute gura și găsindu-i limba cu a ei. La acea primă atingere alunecoasă a limbii ei pe a lui, un geamăt gutural îi răsună din gât. Mădularul lui îi aprecie cutezanța și se încordă în pantaloni.

Sărutul devenea tot mai înflăcărat, iar aerul din ce în ce mai puțin. Ea își înfipse unghiile în umerii lui, mâinile ei aproape i se agățară de haină ca să se apropie mai mult. Doamne, ce femeie! Îl descătușa, îi alunga intențiile nobile și le făcea țăndări. Abia aștepta să o dezbrace și să o întindă pe un pat. Să se cufunde încet înăuntrul ei până când se pierdea cu totul.

Cu răsuflări întretăiate, se desprinse de gura ei și își plimbă limba pe linia gâtului, mușcând ușor și sărutând neîncetat. Rochia de zi o acoperea până la claviculă, iar el nu mai detestase niciodată în asemenea măsură un articol de îmbrăcăminte. Sânii ei erau pe undeva pe sub toate straturile acelea afurisite de haine, iar el visa să își treacă limba peste sfârcurile tari, să prindă mugurii întunecați în gură...

Cu o erecție imposibil de incomodă, el alunecă din scaun și îngenunche, așezându-se între coapsele ei. Cu o mână, îi cuprinse ceafa și o atrase spre el pentru alt sărut. Cealaltă mână se avântă sub tivul fuselor până când găsi coapsa acoperită de ciorapi. Îi învăță formele, îi urmări robustețea genunchiului și exploră întinderea fermă și netedă a coapsei interioare. Degetele lui fură îmbrățișate de căldură când îi despărți pantalonașii, iar podul palmei dezmierdă buclele moi care îi acopereau feminitatea.

Norei i se tăie suflarea când el îi mângâie cu degetul mare, tachinând, buzele exterioare ale mugurului.

– Julius! spuse ea pe nerăsuflate cu gura lipită de a lui.

– Da, milady?

El se adânci în feminitatea ei, iar lichidul alunecos îi acoperi degetul mare. Era delicios de umedă, iar el simți că i se umezește gura.

Pieptul ei se opinti, răsuflând din greu.

– Nu te opri!

Se rostiseră vreodată cuvinte mai dulci?

– Nici n-am de gând.

Își apăsă degetul pe mugur, iar ea tresări.

– Șșșt, zise el și o sărută pe buze. O să-ți placă, promit!

Ea își apăsă gura pe a lui, iar el îi întoarse sărutul, folosindu-și toată iscusința de care putea da dovadă ca să-i sporească plăcerea. Desenă cerculețe peste mugurul excitat. Dezmierdări apăsate, înfometate ale gurii. Mâna rămasă liberă îi cuprinse sânul peste rochie. Ea începu să se zvârcolească, șoldurile îi tremurau, urmărind plăcerea, în timp ce el păstră un ritm constant și înnebunitor.

Își lăsă capul pe spate, cu ochii închiși în semn de capitulare.

– Doamne, Julius...

Nu putu să mai aștepte ca să o guste. Îi ridică fustele până la talie, se așeză pe călcâie și îi trase șoldurile mai în față. Era rozalie și strălucitoare, atât de pregătită, încât plăcerea i se învolbură în vene și mădularul lui se cutremură eliberat. Julius se aplecă în față, îi atinse centrul feminității cu limba și gustul ei înțepător îi invadă gura. Aproape că își dădu ochii peste cap.

„Dumnezeule! Acolo, chiar acolo!"

– Ce faci?

Cu sprâncenele arcuite, ea îl privi lung neîncrezătoare.

„Oh, Robert, ești un prost de zile mari!"

– Ai încredere în mine?

– Da, spuse ea fără șovăială.

– Atunci închide ochii și lasă-mă să continui.

Fără să mai aștepte, își trecu limba peste faldurile ei până când ajunse la mugur. Îl încercui, îl supse, îl dezmierdă cu gura și cu limba, ascultând sunetele pe care ea le scotea ca să descopere ce îi plăcea cel mai mult. Când află apăsarea și mișcarea care îi făceau șoldurile să tremure, el continuă, încântat de felul în care degetele ei i se încolăceau în păr ca să îl țină pe loc. Își strecură un deget înăuntrul ei, pe lângă pereții atât de strâmți și de fierbinți. Apoi o mai pătrunse cu un deget, împingând de câteva ori, iar mușchii ei se încleștară.

Nora strigă, plăcerea atinse punctul culminant și membrele i se cutremurară. Putea să simtă pulsațiile dinăuntrul trupului ei,

țesuturile care i se încordau pe degete. Mădularul lui tânjea după mișcare, după eliberare. Totuși, el se împotrivi. Nu voia să o forțeze, iar propria plăcere putea să mai aștepte.

Când ea tremură, carnea fiind prea sensibilă, el dădu înapoi, își retrase degetele și îi apăsă un ultim sărut pe coapsă. Se așeză pe călcâie, abia mai reușind să se concentreze prin ceața dorinței care îi întuneca mintea, și încercă să se adune. Pieptul i se opintea de parcă ar fi traversat East River.

– A fost uluitor, spuse ea, cu vocea plină de uimire. Ori ești foarte deștept, ori ești foarte viclean.

Era adorabila ciufulită, cu o îmbujorare care i se desena pe pielea catifelată. Îi plăcea la nebunie să o vadă așa – trandafirul lui britanic desfrânat.

– Nu pot să fiu ambele?

– Presupun că poți, deși nu pare corect pentru ceilalți bărbați din New York.

– Atunci este bine că eu nu joc niciodată corect.

Se auzi un ciocănit în ușă, înlăturând repede orice eventuală stânjeneală atrasă de purtarea lui Julius. Nora își aruncă fustele peste picioare, în timp ce Julius se ridică de pe podea și își netezi pantalonii.

– Nu-ți face griji, spuse el. Nimeni nu o să te vadă, îți promit! Trimit la plimbare pe oricine este acolo.

Nora nu avea nici cea mai vagă idee cum reușea Julius să pară atât de stăpân pe el după ce făcuse... ce făcuse. Și totuși, era. Singurele indicii vizibile pentru cele întâmplate erau erecția mare și evidentă din pantalonii lui și părul ușor ciufulit. Nora, pe de altă parte, se simțea dezlănțuită. Dezechilibrată. De parcă el ar fi anulat tot ce știa ea că era adevărat.

Cu siguranță, nu avea să se mai uite niciodată la gura lui cu aceiași ochi. Sau la limba lui. Cine să se fi gândit că era posibil un asemenea lucru?

Fu cuprinsă de rușine, o rușine sfâșietoare care îi ardea pielea. Îi luase mai puțin de trei zile. Numai treizeci și opt de ore după ce se lepădase de Robert ca să-și ridice fustele pentru Julius. Cerule, îl *implorase* să nu se oprească. Ce se întâmpla cu ea?

Își mușcă buza și încercă să își adune gândurile învălmășite. Nu avea nici un rost să se gândească la greșelile ei. „Oricum, de ce îți pasă

ce crede societatea?" După cum spusese și Julius, nimeni nu trebuia să afle ce se întâmpla între ei. În plus, în ochii lumii erau logodiți. Ea urma cât de curând să se întoarcă la Londra și să își reia rolul de fiică de conte iubitoare și ascultătoare. Nu merita oare o porție de fericire aici, în New York cât mai avea timp?

După ce se asigură pentru ultima dată că era ascunsă de priviri indiscrete, Julius vorbi spre ușa închisă.

– Cine este?

– Domnule Hatcher, sunt domnul Hutchinson. Putem vorbi o clipă, vă rog?

– Da, despre ce? întrebă Julius nerăbdător.

– Dacă nu vă supărați, aș prefera să discutăm față în față.

– O clipă.

Se întoarse spre Nora și o ajută să se ridice în picioare.

– Rămâi lipită de peretele din fund, îi șopti el la ureche. O să vorbesc cu el pe coridor. Nu are cum să te vadă aici, deci stai liniștită.

Ea încuviință din cap și se strecură în colțul încăperii cât de ușor îi permiseră fustele. El se opri până ce ea îi făcu semn că era în regulă, apoi întredeschise ușa și se strecură pe coridor.

– Ei bine, ce este? îl auzi întrebând.

– Mă găsesc într-o situație ciudată, Hatcher. Am primit o notă anonimă care susține că ai adus o femeie în biroul tău de aici, de la bursă.

Nora încremeni, fiecare celulă din corpul ei intrând în alertă maximă. Cum se aflase de prezența ei acolo? Hutchinson urma să ceară să verifice biroul? „Poftim scandalul pe care ți l-ai dorit, Nora!"

Doar că nu mai era sigură că își dorea unul. Dacă era descoperită, fără îndoială, aveau să existe repercusiuni asupra lui Julius, putea chiar să își piardă locul la bursă. Omul trăia și respira pentru locul acela. Cum să contribuie la pierderea singurului lucru pe care îl iubea?

„De când a devenit fericirea lui Julius mai importantă pentru tine decât întoarcerea în Anglia?"

La drept vorbind, nu devenise, dar exista vreun motiv pentru care să se întoarcă în Anglia? Aruncase pe apa sâmbetei relația cu Robert, care sigur avea să o deteste de îndată ce îi primea scrisoarea, iar tatăl ei nu îi ducea lipsa. O trimisese de acasă ca să-și găsească un soț american, știind prea bine că însemna să rămână pentru totdeauna în America. Nu îi scrisese nici măcar o dată, nici măcar o telegramă.

În plus, era problema scandalului ei, rămas încă subiect de discuție la Londra. Prietena ei îi spusese că ultimele zvonuri ziceau că rămăsese însărcinată, iar tatăl ei o gonise de acasă.

„Ei bine, povestea era pe jumătate adevărată."

Hutchinson scoase un râset sec și fără rost și îi recâștigă atenția.

– Acum, îmi dau seama că pare o prostie, dar trebuie să investigăm asemenea chestiuni. Știi că regulile sunt stricte.

– Chiar insinuezi că am adus o femeie aici, la bursă? Doamne, omule, cu ce scop? Nici o femeie nu este interesată de tranzacționarea acțiunilor.

– E adevărat, dar, în calitate de președinte al bursei, trebuie să mă asigur că toată lumea respectă regulile. Nu te-ar deranja să mă lași să arunc o privire în biroul tău, nu-i așa?

Nora își ținu respirația când Julius se dezlănțui:

– Ba chiar mă deranjează foarte tare. Plătesc peste o sută de mii de dolari pe an pentru biroul ăsta și nu o să accept să fiu acuzat de vorbele unui laș. Să mă acuze în față. Spune-mi de ce bănuiește că am o femeie aici!

– Fii rezonabil, Hatcher. Avem tot dreptul nostru să...

– Pe naiba! Vocea lui Julius deveni încordată și neiertătoare. Ți-am dat deja răspunsul pe care îl cauți. Dacă pui un singur picior în biroul meu, cumpăr toată clădirea și o rad de pe fața pământului!

– Nu... nu poți să mă amenințI pe mine, spuse Hutchinson. Sau instituția asta.

– Nu pot? Amenințarea răsună în cele două cuvinte, urmată de o tăcere de rău augur. Spune-mi, cine are cea mai mare influență pe Wall Street?

Lui Hutchinson îi luă un moment să mormăie:

– Dumneata, domnule Hatcher.

– Exact, iar un cuvânt spus de mine poate să semene panică printre investitorii din tot orașul – la naiba, din toată națiunea! – și să vezi o criză mai gravă decât cea din 1873. Ești pregătit să pierzi totul? Îți jur, asta o să se întâmple dacă nu pleci și nu te prefaci că nu te-ai îndoit niciodată de cuvântul meu!

– Îmi cer scuze, spuse Hutchinson, cu un ton mai curând împăciuitor decât conflictual. Atunci considerăm problema rezolvată.

– Excelent.

– La revedere.

Julius își luă rămas-bun, apoi trecură câteva secunde bune. Nora nu îndrăzni să se miște câtă vreme aşteptă. Urechile îi luară foc și inima îi hătea nehunește în piept. În cele din urmă, el se întoarse, încuie ușa și traversă încăperea până în locul în care se afla ea.

– Ai auzit ceva din ce-am vorhit acolo?

– Da, șopti ea. Ce ne facem?

– Tranzacțiile se închid – se uită peste umăr la ceasul mare din perete – peste cincisprezece minute. Trebuie doar să aşteptăm până când iese toată lumea din clădire și plecăm.

– Cât o să dureze asta, mai exact?

– O oră. Poate un pic mai mult. Ochii lui albaștri îi studiară chipul. De ce nu ți-ai anunțat prezența în vreun fel? Să provoci, în sfârșit, scandalul mult aşteptat?

Ea clătină din cap, amuțită de gânduri prea confuze ca să-i mai explice – vina de a fi fost intimă cu alt bărbat la atât de puțin timp după ce îi scrisese lui Rohert și confuzia legată de sentimentele noi pe care le simțea pentru un bărbat pe care abia dacă îl cunoștea.

„Oprește-te, Nora! Îl cunoști pe Julius. Îl cunoști aproape mai bine decât oricine din New York."

Era adevărat. Habar nu avea când se întâmplase, dar era ceva la el care îi intrase pe sub piele și în inimă. Și se schimbase și ea. Nu mai era o copilă care se mulțumea să se ascundă în Londra, respectând regulile ce i se impuneau. Acum era o femeie care tânjea după independență și aventură, care nu mai avea nevoie de aprobarea tatălui ei sau de permisiunea societății ca să fie fericită.

– Te-am șocat mai devreme? întrebă el și îi cuprinse capul cu o mână. Pe scaun?

– Cred că m-am șocat singură când am permis să se întâmple.

Fruntea lui se încruntă.

– Nu înțeleg.

– Cum pot să fiu atât de nestatornică, să am sentimente atât de schimbătoare? Cum am putut să mă bucur de asta atât de mult?

– Ah, ne-am întors la Robert.

El oftă, cu maxilarul încordat și supărat, iar ei îi păru rău imediat că amintise de fostul ei iubit.

– Nu ești o stricată, dacă pentru asta îți faci griji. Crede-mă, am cunoscut destule în viața mea și nici una – nici măcar una – nu are o zecime din grația sau demnitatea ta. Din curajul sau din inima ta.

Ai permis ca doi bărbați care țin foarte mult la tine să-ți ofere plăcere. Punct.

Părea atât de simplu când o spunea el! Dar o singură frază o întoarse pe dos. Speranța crescu în pieptul ei ca un balon.

– Ții foarte mult mine?

– Bineînțeles. Strânsoarea lui deveni mai apăsată când o trase mai aproape. Mi-aș risca locul la bursă pentru o femeie la care nu țin?

– Am crezut că este o încercare de a mă seduce.

– Este, spuse el și zâmbi strengărește. Dar încep să cred că este mai mult decât atât. Știu că tu îl ai pe Robert al tău, dar nu pot să nu mă mai gândesc la tine.

Cuvintele lui o surprinseră, apoi simți un iureș de emoții care o străbătură până în vârful degetelor. „Nu poate să nu se mai gândească la mine. Îi pasă de mine." Într-o zi plină de tristețe, revelația îi dădu aripi. Fu cât pe ce să-i mărturisească faptul că se despărțise de Robert, dar se abținu. Rana era prea dureroasă, prea proaspătă, iar Julius avea să îi considere decizia drept una dintre previziunile lui la bursă. Nora nu era pregătită să dea explicații.

Iar asta nu însemna că Julius își dorea *mai mult*. Spusese de nenumărate ori că nu își dorea un angajament, iar, în cele din urmă, ea urma să se întoarcă în Anglia. Ce era între ei rămânea ceva temporar.

El o privea cu nerăbdare, așteptând să îi răspundă. La urma urmei, el fusese onest și îi datora același lucru.

– Da, orice sentiment ar fi acesta, îl simt și eu.

Capitolul 15

Julius își simți gura arcuindu-se.

– Chiar așa?

Degetele lui îi alunecară de-a lungul maxilarului, apoi mai jos, pe gât, pe stern și printre minunații și promițătorii ei sâni. Norei i se tăie răsuflarea.

– Ești un afurisit, Julius Hatcher.

– Prefer insistent.

Suna mai bine decât *disperat*, ceea ce era mai aproape de adevăr în clipa aceea.

– Atunci n-ai decât să încerci cât vrei, dar nu sunt sigură că este înțelept.

– Dacă te ajută cu ceva, fii sigură că tot ce se întâmplă rămâne între noi doi. Nu e nevoie să mai afle nimeni că logodna noastră include și alte beneficii.

– Beneficii?

– Atunci tu cum le-ai numi? Să mă culc cu tine este clar un beneficiu.

Chiar și în semiîntuneric putu să vadă că buzele ei se arcuiră amuzate.

– Încă n-am fost de acord cu nimic.

– O să fii. Sunt 85 la sută șanse să vii cu mine acasă în noaptea asta.

– Ești nebun! În seara asta, trebuie să participăm la un dineu la familia McPhee.

El tuși în mână de câteva ori, apoi se întinse după ea și îi lipi pieptul de al lui.

– Mă tem că m-a prins o răceală păcătoasă. Sunt toate șansele să te fi molipsit și tu.

Ea dădu ochii peste cap pe măsură ce un zâmbet larg i se desenă pe buze.

– Și bănuiesc că eu trebuie să mă furișez la tine acasă după ce mătușa și unchiul pleacă la dineu, nu?

– Nu poți să spui că ar fi prima sau a zecea oară când te furișezi chiar pe sub nasul unui gardian. M-aș fi așteptat să știi deja cum este mai bine să procedezi.

– Întrebarea nu este dacă pot să vin la tine, ci dacă *ar trebui*.

Ea se îndepărtă câțiva pași, punând o oarecare distanță între ei. El își încrucișă brațele la piept și încercă să nu se ducă din nou spre ea.

– Iar eu credeam că ești o femeie care face ce vrea, nu ce se așteaptă ceilalți de la ea.

– Este adevărat într-o anumită măsură. Nu sunt chiar nesăbuită...

El se strâmbă, iar ea făcu o grimasă.

– Într-adevăr, am fost nesăbuită în ultima vreme, dar ce am făcut a fost puțin mai prudent ca în Londra, când am încălcat regulile.

– Mă simt insultat, milady. Prudent este numele meu mijlociu.

– Te rog. Nici nu știi ce înseamnă cuvântul ăsta. Își trăiești viața grandios pe toate planurile – casa, munca, petrecerile, aventurile...

Julius nici măcar nu mai era sigur despre ce discutau în contradictoriu. Ea nu era atrasă de el? Crezuse că îi înțelesese corect aluziile – de exemplu, când îi ceruse să nu se oprească în vreme ce o satisfăcea. Probabil cele întâmplate în ziua aceea fuseseră o rătăcire, un moment scurt de hedonism în care amândoi fuseseră copleșiți de plăcere și nu mai gândiseră limpede.

– Nora, sunt capabil să păstrez discreția în privința vieții mele personale.

– Indiferent ce o să se întâmple, nu vreau ca mătușa și unchiul să cadă în dizgrație. Au fost mult prea buni cu mine.

Mătușa și unchiul să cadă în dizgrație? Ce schimbare de atitudine!

– Nu ești aceeași femeie care m-a scos de la balul familiei Billings ca să iște zvonuri?

– Asta a fost cu mult timp în urmă... Iar atunci nu s-a întâmplat nimic între noi.

El încercă să aranjeze piesele enigmei, dar nu se potriveau, indiferent cum le așeza în minte.

– Deci, pe vremea când eram simpli parteneri de afaceri, zvonurile indecente erau acceptabile. Acum, că indecența are loc în mod regulat, nu putem permite nimănui să afle? Îți dai seama că nimic nu mai are sens?

– Nu contează, asta este ce simt. Poate că avem nevoie de niște reguli.

Și iată că începea să semene mai mult cu ce se aștepta de la ea. Planuri. Bătălii. Negocieri. El flutură din mână.

– Bine, să aud la ce te gândești.

– Despre prima regulă am discutat deja. Orice se întâmplă, rămâne doar între noi.

Nici măcar nu avu nevoie de timp ca să se gândească.

– De acord. A doua regulă este sinceritate totală de ambele părți. Tu îmi spui ce vrei, ce îți place, mă oprești dacă fac ceva ce nu îți place sau cu care nu te simți comod.

– De acord. Ea făcu câțiva pași. Următoarea este să respectăm înțelegerea inițială. Toate astea se termină peste cinci săptămâni.

– Iar între timp, continuăm să ne ajutăm unul pe celălalt?

– Da, firește, spuse ea pe un ton straniu. Dar de ce s-ar schimba asta?

El își încleștă maxilarul. Într-adevăr, de ce să se schimbe? Minunatul Robert o aștepta la Londra, artistul dulce care se părea că habar nu avea cum să satisfacă o femeie. Măcar Julius avea să îi ofere Norei toată plăcerea posibilă în următoarele cinci săptămâni. Să încerce pictorul nesăbuit să se ridice la nivelul lui când avea să se întoarcă ea acasă!

Se frecă la ochi și scoate un oftat lung. Gândul că ea avea să fie în brațele altui bărbat peste doar câteva săptămâni îl enerva. Și totuși, nu ar fi trebuit. Se așteptase ca ea să se răzgândească după un orgasm cutremurător? Trebuia să fie recunoscător că o avea acum și că ea nu mai insista să provoace un scandal.

Dacă era dispusă să poarte povara unei aventuri pe la spatele lui Robert, cine era el ca să o oprească? Da, era egoist. O dorea și nu îl interesa dacă amorezul ei suferea la Londra din această cauză.

– Bine, altceva?

– Nu-mi mai vine nimic în minte. Chiar și așa, tot nu m-am hotărât.

El micșoră distanța dintre ei și coborî vocea.

– Ce trebuie să fac ca să te conving? Eu mă simt foarte hotărât, milady.

Privi cum gâtul ei delicat se forța atunci când înghițea în sec.

– Asta este o nebunie!

– Viața este o nebunie. Lumea e haotică și crudă, și totuși sunt atâtea de savurat... De exemplu, scoica urechii tale. Îi atinse ușor cu degetul pielea delicată. Și forma perfectă a lobului. Cred că ți-ar plăcea foarte tare mușcătura dinților mei chiar acolo.

Se aplecă și îi făcu o demonstrație când îi prinse lobul între buze și îl mușcă ușor. Ei i se tăie răsuflarea și se prinse de brațul lui ca să-și păstreze echilibrul.

Răsună gongul de final, care anunța încheierea zilei de tranzacționare, și îi sperie pe amândoi. Nora tresări și se trase înapoi, netezindu-și materialul rochiei peste abdomen. Pe ferestre, Julius văzu cum brokerii încep să arunce bucățele de hârtie pe podea, transformând-o într-un covor ondulat de oportunități și eșecuri ratate. Aveau să se facă toate calculele pentru contracte. Sumele adunate și averile câștigate sau pierdute. Verifică prețul final de la Consolidated.

– Cerule! El privi chiorâș. Este cu putință?

– Ce este? Ea veni mai aproape și studie scena de jos. Ce s-a întâmplat?

– Ai făcut o investiție considerabilă cu stocul de la Consolidated. Cele o sută de acțiuni aproape că și-au dublat valoarea.

– Serios? Unde?

– Vezi panoul acela? *G* face referire la Consolidated Gas. Aproape că s-au dublat față de prețul inițial.

– Ce palpitant! Afacerea asta cu cumpăratul acțiunilor este chiar simplă.

Julius aproape că se înecă.

– Te simți încrezătoare, așa-i? Poate că ar trebui să facem un pariu...

– În nici un caz. Ea își așeză o mână pe pieptul lui, cu palma apăsată pe lavalieră. E mai bine să nu fac pariuri pe acțiuni cu tine. Și nu vreau acțiunile. Ar trebui să le păstrezi tu. La urma urmei, tu ai plătit pentru ele.

– Atunci ce-ai zice să folosim câștigul pentru o cină la Sherry's într-una din seri?

– S-a făcut.

El o strânse în brațe preț de o clipă, dar ea nu păru că se grăbea să se îndepărteze. Julius îi dădu o șuviță după ureche.

– Vii la mine în noaptea asta?

– Dacă spun nu, o să încetezi să mă mai întrebi?

– Nu. Dacă refuzi, pur și simplu o să încerc și mai mult să te seduc.

Își înclină capul, îi prinse buzele într-un sărut delicat, care îi dovedi sinceritatea, dar și intențiile lui. Ea îl întâlni cu înflăcărare, iar degetele i se înfipseră în vestă. De data asta, nu mai exista nici o urgență, ci doar dorința de a fi împreună în aceeași încăpere, de a respira același aer. O confirmare a tensiunii puternice care îi aducea împreună de fiecare dată.

După ce se sărutară, amândoi răsuflau din greu. Buzele ei erau umflate și roșii, iar el simți un fior de plăcere pe șira spinării. Dumnezeule, Nora era ca un vis!

– Nu pot să nu mă mai gândesc la tine și să nu mă întreb cum ar fi lucrurile între noi.

„Exploziv, dacă era musai să ghicească", se gândi el.

– Și eu, adăugă ea, chiar dacă oarecum sfioasă.

Dar mărturisirea ei îi inflamă dorința care se învolbura deja înăuntrul lui.

– Atunci bănuiesc că ar trebui să ne satisfacem curiozitatea. În noaptea asta. La mine acasă.

– Bine, spuse ea cu un oftat exasperat, cu ochii strălucind de neastâmpăr și dorință. O să vin în noaptea asta, numai taci odată!

El izbucni în râs.

– Slavă Cerului... pentru că să vorbesc este lucrul cel mai puțin interesant pe care sunt în stare să-l fac cu gura.

În cele din urmă, Julius insistase să trimită trăsura după ea. Nu îi plăcea să o știe călătorind singură într-o birjă la ora 11 noaptea. Așa că, atunci când Nora se furișă afară din casa mătușii și a unchiului, o trăsură neagră grandioasă, cu cai cenușii pe măsură aștepta de cealaltă parte a străzii.

Călătoria nu dură mult și încercă să rămână calmă. El avusese dreptate: nu era nici prima – nici a zecea – ieșire pe ascuns, dar de data aceasta era ceva cu totul diferit. Pe Robert îl ținuse luni întregi la distanță. Când, în cele din urmă, relația lor devenise fizică, nu se întâmplase din cauza insistențelor lui Robert. De fapt, ea fusese cea care, în final, hotărâse să își piardă inocența.

Iar legătura lor intimă fusese plăcută. Nu zguduitoare... ci plăcută. Nu regretase că nu avusese răbdare să-și rostească jurămintele, căci, în cele din urmă, aveau să se căsătorească.

Cu Julius, situația nici nu se putea să fie mai diferită. Nu avea să existe nici o căsătorie. Aveau să se despartă la încheierea logodnei lor sau când Julius reușea să-i identifice pe investitorii tatălui lui și nu mai avea nevoie de ea. În orice caz, totul avea să se termine, iar ea urma să rămână singură, știind că doi bărbați cu care nu se măritase o văzuseră goală. Îi atinseseră corpul.

Putea să se împace cu ideea asta?

Dar putea să renunțe la ceea ce se întâmpla între ea și Julius? Aerul devenea absolut electrizant în prezența lui, era un zumzet care i se trezea sub piele și în sânge. Nu experimentase niciodată o asemenea reacție puternică alături de Robert, pe care îl simțise sigur și comod. Prin comparație, Julius era primejdios, sălbatic... și irezistibil pentru ea.

„Nimeni nu trebuie să știe. O să te întorci cât de curând în mohorâta Londră și o să-ți fie dor de agitația de aici. Ai putea la fel de bine să aduni cât mai multe amintiri."

Să trăiască clipa. Era noul ei plan. Dacă ar fi fost după ea, tatăl ei și societatea puteau să se ducă naibii.

Trăsura ajunse în dreptul conacului lui Julius. După ce își puse gluga, Nora coborî și se îndreptă spre intrarea secundară despre care îi povestise el. Cum era de așteptat, ușa mică din lemn cu margine rotunjită și balamale negre din metal era descuiată. O aștepta un șir de trepte.

„Nimeni în afară de mine nu folosește scările din est. Urcă scările și o să mă găsești la capătul lor", îi spusese el.

Treptele din piatră urcau în spirală tot mai sus în casă. În afară de pantofii ei care răsunau pe suprafața aspră, spațiul îngust era tăcut. Lămpi electrice, cu lumină blândă, erau amplasate la fiecare câțiva metri, astfel încât să nu se împiedice. Observă câteva uși închise în nișele văzute de-a lungul drumului. Inima îi bătea nebunește, într-un ritm sălbatic de nesăbuință și dorință, sunetul perfect care să însoțească o întâlnire clandestină cum era aceea.

Mușchii picioarelor o ardeau în clipa în care ajunse în capătul scărilor. Se aplecă în față, își așeză mâna pe pântecul încorsetat și trase adânc aer în piept de câteva ori.

– Te-a epuizat urcarea, milady?

Julius lăsă cartea pe care o citea deoparte și se ridică de pe scaunul de la fereastra turnului. Nu purta haină, ci doar o vestă albastră, lavalieră și o cămașă albă, ale cărei mâneci fuseseră suflecate ca să îi expună brațele puternice. Priveliștea era ciudat de intimă și incredibil de atrăgătoare.

– Îmi revin într-o secundă.

Își dădu jos gluga pelerinei și observă că el îi studie chipul și părul. Nu era sigură, dar avu impresia că și Julius răsufla sacadat.

– Îmi dau seama că este foarte sus, dar m-am gândit că este cel mai bine aici, având în vedere regula ta pentru discreție absolută. Nimeni nu o să ne descopere aici.

– Nu-ți pun la îndoială logica; îmi doresc doar să fi avut inspirația să instalezi un lift.

El pufni și veni spre ea.

– O să iau asta în considerare la următorul castel în stil franțuzesc pe care o să-l construiesc.

Îi prinse degetele, apoi îi ridică mâna la gură și își apăsă buzele pe încbeieturi.

Gestul dulce și cuvintele jucăușe o relaxară, atenuând o parte din tensiunea pe care o simțea între umeri.

– Chiar te rog. Nu mi-ar plăcea absolut deloc să te lase genunchii la bătrânețe.

El îi aruncă o privire piezișă, irisurile devenind aproape cenușii.

– Amuzant. Nu genunchii îmi fac eu griji că o să mă lase la bătrânețe.

Nora scăpă un hohot de râs nu foarte elegant.

– Ai o minte imorală, Julius Hatcher.

Mâinile lui mari îi cuprinseră mijlocul și o lipi într-o clipită de trupul lui. Simți atât de multă căldură și putere acolo, culmi și unghiuri delicios de diferite de silueta ei.

– Și cât de curând o să fii foarte fericită pentru asta, murmură el când începu să o sărute ușor pe gât și să îi scoată pelerina. Sunt extaziat că te afli aici.

Lumina gălbuie și difuză a lămpii se reflecta peste cărți și rafturile din lemn, un efect romantic într-un spațiu intim. Totuși, un lucru pe care nu îl zări era chiar patul. Unde avea de gând să facă... ce trebuia să facă? Simți un gol în stomac când pelerina ateriză pe podea.

– Iar eu am mari emoții.

El încetă să o mai sărute pe gât, apoi se trase înapoi ca să-i întâlnească privirea.

– N-ai nici un motiv să-ți fie frică de mine. Pur și simplu, vreau să-ți ofer plăcere, Nora. Atâta tot.

„Trăiește clipa, Nora!"

– Nu o să mă răzgândesc dacă ești îngrijorat din cauza asta.

Își împleti degetele cu ale ei și o conduse spre bancheta de la fereastră.

– Nu sunt îngrijorat. Ești cea mai îndrăzneață femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Dar, dacă te răzgândești, să știi că nu o să mă supăr.

Cum știa să spună exact lucrul potrivit la momentul potrivit? Ea încuviință din cap, și el o sărută pe frunte, apoi o ajută să se așeze. Cu o mișcare iute din încheietură, dezvălui dulapul ascuns.

– Am o sticlă de șampanie rece sau am putea să savurăm un brandy. Decizia îți aparține.

– Șampanie, te rog!

Într-o fracțiune de secundă, îi întinse un pahar și i se alătură pe bancheta de la fereastră.

– Pentru ce să închinăm?

Ea ridică paharul.

– Să savurăm momentul.

O sprânceană blondă se arcui în sus.

– Într-adevăr, să savurăm momentul.

Ciocniră paharele, apoi ea luă o înghițitură mare cu bule dulci.

El o surprindea. Nu știuse la ce să se aștepte de îndată ce sosise, dar nu se gândise că avea să se relaxeze cu o băutură. Chiar era foarte atent cu ea.

– N-am mai întrebat... mama și sora ta s-au întors în Albany?

– Da, în dimineața de după incendiu.

Ea simți că erau mai multe de zis după felul în care expresia de pe chipul lui se întunecă.

– Le-au speriat flăcările? Unchiul meu a spus că nu există nici un indiciu clar despre ce le-ar fi provocat.

– Așa e, deși incendiul a fost provocat.

– Intenționat? Ești sigur?

Se uită fascinată cum el își termină șampania rămasă în pahar, mușchii brațelor lui încordându-se odată cu mișcarea. Avea mâini foarte robuste. Mâinile unui bărbat bine folosite, cu degete lungi și aspre. Se înfioră când își imagină mâinile acelea pe pielea ei goală.

– Șeful de batalion părea sigur, spuse el, deși ea acordă cu greu atenție spuselor lui. Iar biroul meu a fost spart în vreme ce personalul se lupta cu flăcările. Sincer, nu pot să găsesc vreun motiv pentru asta.

El se ridică și scoase sticla de șampanie.

– Ți s-a spart biroul? Trebuie să aibă legătură cu zvonurile pe care le-ai răspândit, cele despre acțiunile valoroase ale investiției tatălui tău.

– Cu siguranță, pare plauzibil, spuse el și umplu din nou ambele pahare. Mai ales dacă scopul a fost să ne scoată pe mine și personalul meu din casă pentru a le putea căuta.

– Nu mi-am închipuit vreodată că zvonurile ar putea să devină un pericol pentru tine.

El ridică din umeri.

– Știm deja că oamenii ăștia nu erau onorabili. Nu-ți face griji! În cele din urmă, o să-i găsesc.

Ea sorbi din șampanie și încercă să își țină în frâu nerăbdarea învolburată. O parte din ea nu putea să creadă că venise acolo în seara aceea; cealaltă parte se întreba de ce îi lua lui atât de mult să înceapă. Ea mai avea puțin și își ieșea din minți.

Când el se așeză din nou pe banchetă, se puse chiar lângă ea. Mai că îi atinse coapsa cu piciorul când se aplecă spre ea, iar apropierea de corpul lui masiv îi făcu inima să bată nebunește. Julius ridică o mână și își trecu degetele peste linia chipului ei, aproape de maxilar, și fiecare nerv din ea se trezi la viață. Își înfășură o șuviță de păr în jurul degetului.

– Îmi place la nebunie părul tău. Are culoarea cafelei tari.

Nora ar fi putut la fel de bine să se înece în strălucirea albastră a ochilor lui.

– Cred că părul meu e destul de banal, chiar dacă sună de parcă aș încerca să scot un compliment de la tine.

– Nu este nevoie să insiști. Sunt mai mult decât pregătit cu complimente. Mintea mea nu prea a făcut altceva decât să se gândească la tine, ținându-mă treaz toată noaptea. Mi-ai cam distras atenția.

Îi lăsă părul și alunecă exact cu același deget mai jos, de-a lungul maxilarului, pe gât, până când ajunse la marginea dantelată a rochiei de seară din mătase roz. Își strecură vârful în rochie și îi mângâie delicat pielea de pe piept, până ce ajunse la linia generoasă a sânilor, deasupra corsetului. Ea trase deodată adânc aer în piept, în timp ce el îi atingea pielea alene, atent, de parcă ar fi avut tot timpul din lume. Sânii ei deveniră tot mai grei, căldura îi cuprinse pântecul, iar pleoapele i se închiseră când se apropie legănat de el.

Ambele pahare dispăruseră cumva, iar el o trase mai aproape. Mai multe degete alunecară pentru a se alătura primului și palma lui îi cuprinse sânul pe sub cămășuță. El își apăsă fruntea de tâmpla ei, iar ea îi simți răsuflarea în ureche.

– Încă îți simt gustul, șopti el, părând aproape în agonie. Încă simt cum atingi apogeul pe limba mea. A fost de ajuns ca să mă înnebunești.

Din încăpere dispăru tot aerul, iar ea nu mai putu să respire.

– Julius...

– Sărută-mă, milady!

Nora nu mai pierdu vremea și își întoarse fața ca să își apese gura pe a lui. În doar câteva secunde, se topi cu totul într-un iureș de poftă și dorință, cu o nevoie disperată de a-l atinge. De a se apropia.

El își strecură limba printre buzele ei, cerând, și ea se deschise să îl primească.

Nu erau sărutări delicate, mângâietoare, ci îi agitau sufletul, îi stârneau pasiunea și o întorceau pe dos. Se agăță de umerii lui Julius ca să-și păstreze echilibrul, în vreme ce simțurile i se treziră la viață. Nu simți atât de *adânc*, de sincer nici măcar sărutările împărtășite până în seara aceea. Nu mai trebuia să pretindă că nu se întâmpla nimic între ei sau că nu și-o dorea cu fiecare fibră din ființa ei. Își dorea în modul cel mai sigur cu putință.

Palmele și degetele îi testară și îi explorară formele prin haine. Brațe, coaste, abdomen, umeri, gât... Mâinile lui o atingeau peste tot. O mână i se strecură în păr, îi desfăcu agrafele care îl țineau strâns, iar șuvițele lungi îi năvăliră în valuri peste umeri. El se trase înapoi.

– Doamne, ești extraordinară! spuse el și își trecu mâna prin părul ei. Vreau să te dezbrac cu totul și să văd toată mătasea asta întunecată pe perna mea.

Vorbele lui se învolburară înăuntrul ei ca un val de foc. Îi cuprinse maxilarul, simțind sub degete urmele discrete ale favoriților, ca ale unui pirat norvegian, și îi întoarse gura înapoi spre gura ei. El îi prinse buzele și își avântă limba înăuntru, explorând, mângâind. Fără să se retragă, o ridică dintr-odată și o așeză pe o parte în poală, picioarele atârnându-i peste el. Putea să îi simtă mădularul tare sub ea, dovada de netăgăduit a dorinței lui arzătoare, iar carnea dintre picioarele ei vibră cu un dor mistuitor. Fără să îi mai pese cât de desfrânată părea, se apăsă în șolduri, își mișcă bazinul pe mădularul lui și gemură amândoi.

El se retrase puțin.

– Nora, spuse el pe nerăsuflate, cu fruntea lipită de a ei. Spune-mi ce vrei!

Nici măcar nu trebuia să se gândească la un răspuns.

– Vreau totul.

„Vreau toate sărutările tale. Toate privirile tale pline de dorință. Toată atenția ta. Doar pentru mine."

El zâmbi pe buzele ei.

– Ești lacomă?

– Într-adevăr, cea mai lacomă. Te rog, spuse ea și îl mai sărută o dată, cu unghiile înfipte în umerii lui.

Aerul îi învălui picioarele acoperite de ciorapi când el îi ridică fustele. Degete iscusite îi mângâiară în treacăt piciorul și coapsa, apoi

îi desfăcu picioarele. Găsi deschizătura din pantalonași și îi mângâie faldurile. Îi tachină mugurul și căută să vadă cât era de umedă.

– Ești atât de umedă! Abia aștept să te gust din nou. Își retrase mâna și își duse degetele la gură. Băgă în gură degetul acoperit de dorința ei.

„Dumnezeule!" Genele aurii coborâră peste ochii aceia pătrunzători. El gemu.

Imoral. Atât de imoral!

El își mai coborî o dată mâna între picioarele ei, de această dată cu altă dorință.

– Oh! spuse ea când îi dezmierdă mugurul, locul în care toate nervurile țipau după atenție.

Gemu când el mișcă din nou degetul.

El îi cuprinse buzele, mai tare de astă-dată. Flăcări năvăliră înăuntrul ei, în timp ce el încercui și dezmierdă mugurul mic, cu limba în gura ei. El era peste tot, ei doi, singuri, într-un mic sanctuar ascuns. Orașul părea atât de departe, uitat, împreună cu orice alte inhibiții. Își dorea asta.

Îl dorea pe *el*.

Plăcerea se învolbură și deveni mai aprigă, un val care o purta tot mai sus, încordându-i toți mușchii din corp până ce nu mai putu să suporte. Își lăsă capul pe spate și trase aer în piept.

– Am nevoie să-ți văd chipul de data asta, îi spuse el cu o răsuflare tot mai întretăiată.

Gândul că el avea să o vadă în timp ce o tortura cu degetele lui magice o înnebuni complet. Orgasmul o luă cu asalt, învăluind-o și ridicând-o, o explozie incandescentă de lumină care nimici totul în jurul ei. Ca din depărtare, se auzi țipând chiar când începu să tremure din cap până în picioare.

Când își reveni în fire, primul lucru pe care îl văzu fură ochii albaștri strălucitori, întredeschiși și intenși. El rămase nemișcat, încordat, de parcă se lupta să își păstreze sângele-rece. Nora ar fi preferat mai degrabă să își piardă controlul. Să își relaxeze mintea strălucită pentru câteva secunde și pur și simplu să *simtă*.

– O să pot să te ating la un moment dat?

El își arcui un colț al gurii.

– Nici nu visez să te opresc. Dar poate că mai întâi ar trebui să ne retragem în dormitor.

– Am crezut că rămânem aici.

– Dacă ești dispusă să intri într-un joc cu un dram de creativitate, sunt sigur că putem să ne descurcăm și aici. Însă aș prefera să te simți mai comodă. O ajută să se ridice, îi aranjă fustele, apoi se ridică și el. M-am temut că, dacă te rog să ne întâlnim în dormitorul meu, o să te sperii.

Se putea să o fi speriat. Probabil fusese înțelept din partea lui.

– Acum unde mergem?

– Din dormitorul meu se poate ajunge la scările din turn. Nimeni nu o să ne descopere... Asta, dacă poți să fii mai tăcută decât acum câteva clipe.

– Numai tu ești de vină, spuse ea, chiar dacă știa că o tachinează. Și presupun că o să vedem noi cine este cel mai zgomotos înainte să se încheie noaptea.

El o sărută pe nas.

– Abia aștept să ne întrecem. Vino cu mine!

Ținându-se de mâini, coborâră în liniște scările în spirală, repede, până ce ajunseră la una dintre ușile încastrate într-o nișă. El trase de mâner și lemnul greu ieși din perete. Li se dezvălui un ungher misterios și întunecat, dar Nora nu reuși să vadă prea multe când păși peste prag.

Julius mișcă o pârghie, apoi împinse ceva din ungher. Un panou mare se mișcă, ieși în exterior și se ivi o cameră de garderobă.

– Cât de ingenios, spuse ea cu ochii mari, în timp ce înaintă în ceea ce părea să fie clar camera de garderobă a unui bărbat. Casa asta este plină de surprize!

– Așa ar trebui. Eu am proiectat-o.

El închise ușa spre scările din turn, apoi trase panoul ascuns și rămaseră în camera de garderobă.

O luă de braț și o conduse prin altă ușă. Dormitorul lui. Se delectă în fața lemnului de cireș de culoare închisă, a mobilierului greu, a covorului gros și a pereților cu tapet crem. Fusese făcut focul în șemineul uriaș din marmură. Spațiul era opulent, dar funcțional, exact ce s-ar fi așteptat de la Julius.

– Îmi place.

– Bine. Speram să-ți placă.

După ce încuie ambele uși, se întoarse spre locul în care ea rămăsese în fața focului. Se uită lung în ochii ei, serios pentru o clipă.

– Vreun regret?

Ea clătină din cap, apoi el întrebă:

– Vreo ezitare?

Ea se gândi preț de o clipă. Călătoria spre New York îi fusese impusă, ca pedeapsă pentru că îndrăznise să iubească pe cineva care nu făcea parte din clasa ei socială. Se gândise să își pedepsească tatăl cu cel mai extravagant și nepotrivit bărbat pe care îl putea găsi. Bărbatul acela se dovedise a fi inteligent și amabil, sincer și amuzant, o partidă care i se potrivea perfect din toate punctele de vedere. Și, în timp ce nu exista nici un viitor pentru ea și Julius – cel puțin nu așa cum fusese învățată, cu căsnicie și copii –, avea de gând să se bucure de fiecare clipă atât cât dura. Să creeze amintiri care să țină o viață întreagă.

Viața era mult prea scurtă ca să joace după regulile altcuiva decât ale ei.

Își așeză palma pe pieptul lui. Inima lui bătea nebunește sub mâna ei, iar corpul lui emana căldură.

– Nici unul.

Un braț puternic o cuprinse de mijloc, îi apropie șoldurile de ale lui, fără să mai încerce să-și ascundă erecția.

– Vreo dorință?

Avu senzația că ajunsese la o răscruce de drumuri și trebuia să se hotărască încotro să o ia: spre ce se aștepta de la ea ori spre încântarea necunoscutului. Era gata să urmeze o nouă cale. Se ridică pe vârfuri și își petrecu brațele peste umerii lui.

– Una singură. *Grăbește-te!*

Capitolul 16

Julius zâmbi când își coborî capul să o mai sărute o dată. Mai zâmbise vreodată atât de mult cu altă femeie? Nora era un amestec atât de interesant și complicat de bună-cuviință și neconvențional, de pricepere și lipsă de experiență! Îl fascina și îi plăcea că nu știa niciodată ce urma să spună ori să facă.

Se sărutară până când ea se agăță de el, amândoi gâfâind, iar el se eliberă ca să-i desfacă legăturile rochiei. Purtase o rochie din mătase de seară, o alegere ciudată pentru o întâlnire clandestină, unde doar el avea să o vadă, dar nu se plângea. Era uluitoare, rozul-deschis

îi evidenția pielea perfectă, fină. Totuși, rochia urma să arate și mai bine pe covor, cu trupul ei gol întins sub el.

Îi plăcea să dezbrace o femeie, nerăbdarea accentuându-se în vreme ce straturile de haine erau date jos. Bărbații erau atât de simpli, atât de elementari; un mădular scos din pantaloni era tot ce trebuia în aproape orice situație. Nu prea mai conta altceva. Dar, cu acea femeie în mod special, își dorea să vadă fiecare centimetru, să găsească fiecare pistrui, să sărute fiecare loc sensibil care o înnebunea. Presupunea că ridicarea fustelor pentru o partidă rapidă avea rostul ei, dar prefera să nu se grăbească deloc cu Nora. Să o descopere puțin câte puțin. Fiecare centimetru de piele îl ispitea.

Corsajul rochiei se desfăcu, iar el îl înlătură de pe umeri, făcându-l să alunece pe brațele ei. Devoră privelișteа membrelor goale și a claviculei, înainte să îi descheie cămășuța și s-o lase să-i cadă la picioare. Purta un corsaj roz, pe care îl îndepărtă cu ușurință, pentru a dezvălui corsetul de dedesubt. Carnea sânilor ei aproape că se revărsă peste decolteu. El dădu să prindă legăturile, dar ea îi îndepărtă iute degetele ca să-i dezlege lavaliera.

– Cu greu găsești locul potrivit din care să începi, murmură el cu un zâmbet larg.

– O să ajung și acolo, nu-ți face griji.

Lavaliera se desfăcu, și ea întrebă:

– Din moment ce ai o anumită ordine în minte, să continui cu jiletca?

– În America i se spune vestă. Și, da, ăsta este următorul pas logic.

El își scoase pantofii, în timp ce Nora îi descheie butonii, degetele ei trecând din când în când prin haine peste abdomenul lui, provocându-i valuri de senzații ce îl luară cu asalt. Vesta ateriză pe podea. Ea îi alunecă bretelele peste umeri, apoi se concentră asupra gulerului și a cămășii. În cele din urmă, el își trase cămașa peste cap și o aruncă deoparte. Ea se ocupa deja cu atenție de nasturii minusculi ai lenjeriei lui de corp, cu fruntea încruntată, cu pielea îmbujorată și cu răsuflarea la fel de întretăiată ca a lui.

Lenjeria de corp se desfăcu pe măsură ce ea coborî, dezvăluindu-i pieptul și părul de un blond-deschis care îi acoperea bustul. Fără vreun avertisment, Nora ridică o mână și îi mângâie cu degetele pielea dezgolită. El se cutremură, cu o dorință asmuțită și surprinzătoare

în vintre. Mădularul i se întări și mai mult, sângele rece ținut atent în frâu începând să fiarbă.

– Este rândul meu.

Începu cu corsetul. Una câte una, legăturile se desfăcură până ce întreaga piesă se ridică în mâna lui. Putea să vadă forma sânilor ei, plini și seducători, cu sfârcuri închise la culoare, prin bumbacul subțire al cămășii. Mâna lui alunecă peste șolduri și coaste și cuprinse o movilă moale. Greutatea încântătoare îi umplu palma, apoi coborî capul și sărută pielea dezvăluită deasupra țesăturii. Mirosea a primăvară. A lavandă și a pajiști întinse. A rai. Inima i se zbătu neașteptat în piept, cu o bătaie neașteptată și necunoscută.

„Oprește-te! Ea nu îți aparține. Nu-ți va aparține niciodată!"

Se îndreptă, revenind la scopul serii.

– Întinde-te!

Ea se aplecă să își descheie pantofii, apoi se duse spre patul mare de lângă perete, șoldurile mișcându-i-se cu fiecare pas. El o urmă încet, gândindu-se la toate lucrurile pe care voia să le facă în seara aceea. Fără îndoială, nu era suficient timp pentru întreaga listă... dar cu siguranță avea să încerce.

Odată ajunsă pe saltea, se așeză în mijloc. Îi întâlni privirea, cu o sprânceană arcuită îndrăzneț. De parcă îl provoca. Apoi își scoase cămășuța.

Julius rămase fără grai când Nora prinse tivul și se descotorosi de haine. Un șuvoi de senzații izbucni înăuntrul lui, ca o lopată de cărbuni aruncați într-un cuptor încins când pieptul ei dezgolit fu dezvăluit privirii. Pântecul ușor rotunjit, sâni rotunzi cu sfârcuri întărite, piele albă, lăptoasă pe membrele lungi. Mai rămâneau lenjeria și ciorapii.

„La naiba!" Nora era precum un vis. Ca orice vis nebunesc pe care îndrăznise să și-l permită. Nu mai avea răbdare să îi dea jos lenjeria și ciorapii, să o dezbrace pe deplin pentru prima dată. Prima din multele dăți, spera el.

Mâinile îi tremurară când se descbeie la pantaloni. Îi scoase și îi dădu deoparte. Privirea ei se îndreptă imediat spre mădularul lui, care se împingea în țesătura subțire a indispensabililor, și făcu ochii mari. Părea... surprinsă. Până la urmă, era nevinovată?

Ca să nu o sperie, își lăsă lenjeria de corp și se băgă în pat, întinzându-se lângă ea. Își așeză palma pe chipul ei.

– E totul în regulă? Nu trebuie să...

– Nu mi-am dat seama că ești cu totul altfel. Ochii ei căprui se îndreptară spre vintrele lui și înghiți în sec. Acolo. Am presupus că sunt toate la fel.

Oh!

– Te referi la mărime?

Ea încuviință din cap, și obrajii i se colorară în purpuriu. Mai multe piese despre faimosul Robert se așezară la locul lor.

– N-aș putea să-mi dau cu părerea pentru că nu văd prea des bărbați goi, dar există diferențe. La fel ca la sâni. Toate dimensiunile sunt posibile. Îmi dau seama că eu mă plasez în categoria mai grea, dar o să ne potrivim. O să vezi.

– Ți-e ușor să spui, având în vedere rolul tău în toată povestea.

Nu putu să se abțină și îi scăpă un râset.

– Adevărat. Se aplecă și îi sărută vârful nasului. Dar nu te-am mințit niciodată și nu o să-ți fac nici un rău.

Punându-și palma sub bărbia ei, îi înclină capul și îi prinse gura cu a lui. Îi ridică piciorul și îl puse peste șoldul lui, deschizând-o ca să-l primească. Dintr-o singură mișcare din șolduri, vârful tare al mădularului îi mângâie feminitatea, iar frecarea îi făcu pe amândoi să geamă. El se încordă, plăcerea fiind aproape dureroasă.

El se împinse din nou. Ea își înfipse unghiile în pielea lui.

– Oh, Doamne! *Julius*.

Vag, se întrebă dacă putea să o facă să atingă orgasmul. Dacă nu era atât de disperat să o aibă, putea prea bine să încerce. O întoarse pe spate, apoi se ridică să îi desfacă pantalonașii. Îi trase de pe șolduri și de pe picioare. Urmară ciorapii, apoi ea rămase goală. Într-o fracțiune de secundă, scăpă și el de indispensabili și schimbară pozițiile, genunchii ei încadrându-i șoldurile, în timp ce ea se aplecă peste el.

Nora se încruntă.

– Ce facem?

Ducându-și degetele între picioarele ei, o mângâie până ce ea tresări.

– Așa o să fie mai ușor pentru tine.

Un deget alunecă înăuntrul ei, iar pereții calzi și alunecoși se strânseră în jurul lui, în vreme ce el desenă cercuri în jurul mugurului. Mâna rămasă liberă se jucă blând cu unul dintre sfârcurile ei, apoi îl ciupi și îl frecă. Curând șoldurile ei se cutremurară, căutând, gemând, așa că el o pătrunse și cu al doilea deget. Apoi cu al treilea.

Un luciu fin de sudoare se ivi pe tot corpul lui din cauza efortului de a se înfrâna.

Când strigătele deveniră rugăminți, își retrase degetele din feminitatea ei și își așeză vârful mădularului spre mugurul ei. O trase mai jos, încet, până ce o pătrunse. „La naiba!" Atât de fierbinte, atât de strâmtă! Își încleștă maxilarul și își înăbuși nevoia nebunească de a o penetra. De a se îngropa în acel paradis. Ea rămase nemișcată, iar el văzu confuzia din privirea ei întunecată.

– Lasă-te în jos, scrâșni el. În ritmul tău. Primește cât de mult poți!

Cu o încuviințare din cap, ea își mușcă buza și făcu întocmai, mișcându-se și schimbându-și poziția. Mâinile lui Julius se lăsară pe saltea, apucând cuvertura într-o strânsoare ucigătoare, în timp ce se luptă să rămână nemișcat.

– Doamne, da! spuse el. Continuă!

Fiecare zvârcolire, fiecare răsucire a șoldurilor erau cele mai dulci dintre torturi. Îi era teamă că nu putea să reziste, că avea să ajungă pe culmile plăcerii înainte ca ea să se așeze, dar cumva reuși. În cele din urmă, pântecul ei îl întâlni pe al lui, amândoi răsuflând de parcă tocmai participaseră la o cursă.

– Oh, Doamne! șopti ea, cu pleoapele închise.

– Este al naibii de bine înăuntrul tău.

Îi mai acordă o secundă ca să se așeze, apoi își întoarse bazinul, mădularul lui cerând mișcare. Ea lăsă capul pe spate, și gura i se întredeschise cu un geamăt tăcut.

– Mai mult, îi ceru ea.

Julius îi prinse șoldurile și o mișcă, arătându-i ce să facă. Ea înțelese repede, intrând în ritm și preluând controlul, lăsându-l să îi cuprindă sânii și să îi strângă sfârcurile între degete.

– Asta e, îngână el. Călărește-mă în continuare! Sunt atât de adânc înăuntrul tău acum!

Simți plăcerea pe șira spinării, apoi coborî spre picioare. Abia dacă putea să creadă că era Nora, frumusețea lui britanică înflăcărată, cea care îl călărea cu atâta uitare de sine. Ea era o cuceritoare, el – un captiv binevoitor. Nu păruse niciodată mai frumoasă decât acum, goală și lipsită de inhibiții, călare pe el. Alunecându-și degetul mare spre locul în care erau împreunați, el o mângâie, disperat să o împingă spre culmile plăcerii.

Coapsele ei se încordară, și unghiile i se înfipseră în abdomen.

– Cerule, da. Oh, *Julius!*

– Atinge plăcerea pentru mine, milady!

O spuse șoptit, așa cum îi plăcea ei. Ea păru că rămâne fără suflare când se încleștă în jurul lui, fiorii cutremurându-i tot trupul. Nora scoase un geamăt întretăiat. Atunci el se ridică, fiindu-i alături în orgasmul ei. Așteptă până ce ea își reveni, apoi o întoarse pe spate, începând să o penetreze cu putere, dorindu-și propria eliberare. Într-o clipită, erecția i se accentuă, tremură și se retrase dinăuntrul ei chiar înainte să se elibereze. Firicele lungi și albe țâșniră din vârful mădularului pe pântecul ei, cu pumnul strâns pe mădular ca să smulgă fiecare picătură.

Când se opri din tremurat, se așeză și încercă să își recapete răsuflarea. Nora păru la fel de tulburată, întinsă pe pat, cu picioarele desfăcute și cu ochii închiși. Sămânța lui îi acoperea pielea, dar nu simți nici o urmă de regret. În schimb, pieptul îi fu luat năvalnic de un val de mândrie posesivă de bărbat. Cu vârful unui deget, întinse dovada orgasmului lui pe pielea ei, însemnând-o.

– Îmi place să te văd așa, acoperită de mine.

Ea nu păru șocată sau scandalizată. Nu, doar tremură, urmărind cu privirea mișcarea mâinii lui.

– Ești un om foarte, foarte rău.

– Oh, de-abia am început!

Nora nu era sigură că membrele ei aveau să se mai miște din nou. Ea și Julius erau acum în sala de baie, relaxându-se în cea mai mare cadă de porțelan din câte văzuse vreodată. Apa caldă clipocea peste pielea ei goală, cu un bărbat chiar mai cald în spate, în timp ce stătea întinsă pe pieptul lui.

Amândoi rămaseră tăcuți după episodul de intimitate. De când își recăpătase suflul, se pierduse în oceanul gândurilor ei, încercând să înțeleagă cele întâmplate, fără să protesteze când el o trase în sala de baie ca să o spele.

Seara aceea fusese neașteptată. Existase plăcere, da. Chiar foarte multă. Totuși, existase și o legătură care trecuse dincolo de fizic. În clipele în care se uitase în ochii ei, cu pofta și dorința atât de clare în privirea lui, ea simțise ceva adânc și puternic între ei. De parcă nu avea să mai existe nimeni altcineva. Inima îi crescuse atât de tare în piept încât amenințase să explodeze.

Momentele de intimitate cu Robert nu fuseseră nicidecum așa.

Voia să se simtă vinovată. *Trebuia* să se simtă vinovată. Ce femeie trecea de la un bărbat la altul atât de repede, fără eticheta de femeie ușoară? Poate că merita titlul. La urma urmei, trecuseră doar câteva zile de când îi scrisese lui Robert și pusese capăt legăturii lor. Cum îl uitase atât de repede? Aproape că nici nu se mai gândise la el de când trimisese scrisoarea. În schimb, alt bărbat îi acaparase gândurile.

„Pentru că Robert a fost un act de disperare. Încercând să câștig atenția tatei. Julius este pentru tine, pentru nimeni altcineva. O încercare să prinzi o bucățică temporară de fericire."

Poate.

Și poate că încerca să își explice logic purtarea nesăbuită, care putea să aibă consecințe reale. Guvernanta ei o avertizase ani la rând în privința purtării libertine. Femeile care aveau copii în afara căsătoriei erau condamnate la o viață de surghiun. Încă simțea groaza ce o încercase când tatăl ei o întrebase dacă purta în pântec copilul lui Robert.

– Nu, răspunsese ea, roșie de rușine. Cu siguranță, nu.

– Bine, replicase el. Atunci o să te trimitem în America și o să uităm că povestea asta s-a întâmplat vreodată.

La vremea aceea, se împotrivise, spunând că nu avea să îl uite niciodată pe Robert sau dragostea lor.

Cât de repede se dovedise că totul era fals!

Ba, mai rău, ceva îi spunea că Julius nu putea fi uitat la fel de ușor, chiar dacă ideea în sine nu avea nici un sens. Îl cunoștea de puțină vreme și nu avea să se însoare cu ea, așa că, în cele din urmă, era nevoită să meargă mai departe. În speranța că putea găsi un soț care să nu fi auzit de trecutul ei.

– Ești neobișnuit de tăcută. Folosind pânza, Julius îi stoarse apă peste sâni, iar picăturile alunecară peste globurile palide. Îți schimbi răspunsul legat de regrete?

– Nu.

Era sinceră, în ciuda distanței emoționale care intervenise de când părăsiseră dormitorul. Din fericire, el îi acordase timp și nu insistase până în clipa aceea. Abordă singurul subiect care nu îi dădea pace:

– Regreți că nu am fost inocentă?

El scoase un sunet gutural.

– Bineînțeles că nu. Ar fi un pic ipocrit din partea mea, dată fiind experiența pe care o am. În plus, nu este ca și cum o să ne căsătorim cu adevărat.

Ea simți o durere ascuțită în piept când el îi aminti acest lucru.

– Dacă ne-am fi căsătorit, continuă ea, te-ar fi deranjat ca mireasa ta să fi fost intimă cu alt bărbat în afară de tine?

„Sunt eu tot ceea ce societatea crede despre mine? Mi-am distrus șansa de a avea un viitor?"

– În nici un caz. Acolo unde am crescut eu, foarte departe de tavanele aurite ale societății din New York, eram mai practici în privința acestor lucruri. Femeile erau discrete, da, iar tot ce se întâmpla în afara căsniciei era secret.

– Așadar, nu ți-ai schimba părerea despre ea?

Brațele lui se înfășurară în jurul ei, cu buzele lipite de ureche.

– Nora, eu te vreau pe tine... nu inocența ta. Tu valorezi pentru mine mai mult decât orice parte inutilă a corpului. Și orice bărbat care își bazează dorința pe ceea ce-ți lipsește nu vede tot ce ești, tot ce vei fi.

Simți o apăsare în spatele pleoapelor, fiori de emoție ieșind la suprafață.

– Mulțumesc.

Degete abile alunecară ca să cuprindă și să îi ciupească sfârcurile, tăindu-i răsuflarea.

– Cu cea mai mare plăcere.

Își arcui spatele, plăcerea săgetând-o ca un fulger prin tot corpul, de parcă cele două cercuri erau direct legate de locul dintre picioarele ei. Fiecare ciupitură și fiecare răsucire aveau ecouri mai jos, sporeau durerea. Apoi el se îndepărtă și se aplecă încă o dată după pânză. Frustrarea se accentuă, iar Nora se zvârcoli în apă.

– Încerci să mă chinui?

El o mușcă de locul urechii.

– Da. Merge?

Judecând după erecția pronunțată pe care o simțea la spate, nu era singura chinuită.

– I-am scris lui Robert, se auzi ea spunând.

Mușchii puternici se încordară când el încremeni.

– Nora, aș prefera să nu aud...

– Am rupt legătura cu el.

Trecu mult timp, încăperea fiind învăluită doar de sunetele respirației lor și de clipocitul delicat al apei pe porțelan.

– Când? întrebă el.

– După noaptea din turn.

– Eu... De ce nu mi-ai spus?

Ea ridică din umeri.

– Nu eram sigură că te interesează. La urma urmei, el nu a fost niciodată o piedică pentru planurile tale.

– Adevărat. Îi trecu pânza udă peste braț și umăr, de-a lungul gâtului. Cred că nu fost o decizie ușoară pentru tine.

– Nu, dar deciziile corecte rareori sunt. Merita să știe adevărul.

– Sunt că ar trebui să-mi cer iertare, dar ar fi o minciună. Nu-mi pare rău.

– Mă gândeam eu.

– Nu te-a meritat, Nora.

Nu putea să nege. Robert merita pe cineva care îl iubea pe el și numai pe el, nu o femeie care se lăsase atât de ușor ademenită de alt bărbat.

– Înțelegerea dintre noi... Nu o să te condamn dacă vrei să renunți la ea. La urma urmei, nu mai trebuie să mă întorc în Anglia, iar tu ai început deja să dai de investitorii tatălui tău. Fără îndoială, o să reușești fără ajutorul meu.

El nu spuse nimic câteva clipe lungi și continuă pur și simplu cu atingerile înnebunitoare ale țesăturii pe pielea ei.

– Nu m-am gândit la asta, dar urăsc să renunț la o înțelegere făcută. E vorba de cuvântul meu de gentleman.

– Credeam că nu ești un gentleman.

El își coborî capul și îi sărută gâtul, buzele și limba alunecând peste carnea umedă, în vreme ce mâna alunecă în jos. Îi cuprinse posesiv mugurul.

– Cu siguranță, nu sunt. Ce gentleman și-ar seduce logodnica falsă nu o dată, ci de două ori într-o singură noapte?

– De două ori?

Degetul se împinse înăuntrul ei, curbându-se ca să apese un loc extraordinar de sensibil, iar spatele ei se apleca sub izbucnirea bruscă a plăcerii. O mușcă ușor de gât.

– Da, te seduc acum, în cazul în care nu știai.

– Atunci eu, una, mă bucur foarte mult că nu ești un gentleman.

– Bine, pentru că nu te las să abandonezi înțelegerea noastră mai devreme de termen. Îmi ești datoare cu încă cinci săptămâni. Atunci vom uita de toată povestea asta și o să ne putem întoarce la scopurile noastre personale.

„Încă cinci săptămâni." Ea simți o strângere de inimă. Stupidă limită de timp. Cât de naivă fusese de la bun început! Se gândise că o perioadă limitată urma să o protejeze, să o asigure că lucrurile avansau rapid. Acum, limita aceea de timp se simțea ca o lamă ascuțită care atârna deasupra capului ei, așteptând să cadă și să lovească.

Ideea de a mai petrece doar câteva săptămâni cu el o deprimă. În cel mai bun caz, urma să se vadă cu el de trei ori pe săptămână, poate de patru. Ceea ce însemna o serie de întâlniri ce aveau să treacă numaidecât, ca să creeze amintiri pentru o viață întreagă de îndată ce se încheiau. Și *aveau* să se încheie. El își exprimase clar dorințele de la bun început – și chiar dacă auzise că Robert fusese dat la o parte, Julius nu fusese tentat să își schimbe părerea despre căsătorie și despre copii.

Nu, el credea că cinci săptămâni aveau să-i ajute să se uite unul pe celălalt. Nora știa că avea să se întâmple exact contrariul. Timpul rămas urma să sape și mai adânc în ea, iar atunci când, în cele din urmă, el avea să își ia la revedere, durerea urma să o frângă de-a binelea.

De ce nu putuse să își aleagă alt logodnic fals? Unul care chiar ar fi putut să o iubească?

Stai... *iubire?*

Închise ochii și scoase o răsuflare tremurătoare. Doamne sfinte, se îndrăgostise de ticălos! De singurul bărbat inacceptabil și de neatins din New York. Ea se dusese și îi întinsese inima pe tavă chiar lui – nu că el n-ar fi vrut-o. Cum putuse să fie atât de proastă?

El se mișcă și o mai pătrunse cu un deget, o umplu, iar orice alte gânduri despre lucruri stupide și inimi zdrobite i se evaporară din minte. Singurul lucru asupra căruia putea să se concentreze era atingerea electrizantă a lui Julius.

– Oh, da! oftă ea și se topi în apă.

El chicoti, și pieptul i se ridică în spatele ei.

– În plus, să pretind că sunt logodnicul tău îmi aduce un avantaj față de toți ceilalți bărbați din New York City. Îmi sunt permise anumite libertăți care nu le sunt acceptate altora.

Degetele se retraseră, el îi încercui lent mugurul și o tachină, lăsând-o fără aer. Nora se chinui să își păstreze cumpătul.

– Așa numești tu asta? Libertăți?

– Nu. Eu numesc asta ceva vital pentru sănătatea mea. Mi-ai distras atenția atâtea săptămâni. Au fost zile în care mi-a fost teamă că mădularul meu nu o să-și mai revină niciodată.

Cu un geamăt, ea încercă să își întindă mâna la spate ca să-i aline mădularul. Julius o opri când își schimbă poziția ca să o ia în brațe. Apoi o ridică din cadă. Apa se scurse peste cadă și pe podea, în vreme ce el păși din bazinul masiv, ținând-o de parcă ea nu cântărea absolut nimic.

– Nu vrei să te ating? întrebă ea.

– Ba vreau foarte tare. Atât de tare, încât trebuie să fiu în tine cât mai repede.

Ea zâmbi spre profilul lui frumos, se aplecă și își trecu dinții de-a lungul maxilarului lui.

– Și mai multe libertăți?

– Exact... și am de gând să mi le iau.

Julius se uită la telegraf, dar cifrele mici i se estompau în fața ochilor. Nu fusese chip să nu se gândească la noaptea de dinainte, la clipa în care o avusese, în sfârșit, pe Nora dezbrăcată. Fusese mult mai mult decât se așteptase. Îndrăzneață și darnică, amuzantă și delicată... De două ori nu fusese nici pe departe de ajuns. Nici cele cinci săptămâni nu păreau a fi suficiente ca să se bucure pe deplin de farmecele ei. De ce acceptase din capul locului limita aceea ridicolă de timp?

Ce urma să facă ea la finalul acelei perioade acum, că Robert fusese dat la o parte? El nu fusese în stare să întrebe dacă avea de gând să se întoarcă în Anglia sau să rămână în America. Nu era sigur că putea suporta răspunsul ei.

Poate că avea de gând să își găsească un logodnic adevărat. Posibilitatea aceasta îi provocă o durere serioasă de cap. Își frecă fruntea și se gândi. Desigur, merita să fie fericită, dar nu însemna că își dorea să i se fluture în față fericirea ei. Mai bine se întorcea la Londra și își găsea un bătrânel simpatic, băutor de ceai, ca să se așeze la casa ei într-un palat pe undeva.

„Să nu te căsătorești niciodată, băiete! Pentru că, atunci când eșuezi, îi faci să sufere pe toți cei pe care îi iubești", îi spusese tatăl lui în timpul ultimelor beții.

Iar ei suferiseră. Pierderea lui Warren Hatcher fusese resimțită crunt, de parcă el fusese liantul care ținuse împreună întreaga familie. Cum se putea aștepta ca un bărbat să ducă o asemenea povară?

Chiar dacă Julius s-ar fi gândit la căsătorie, fără îndoială, Nora nu era pentru el. Ea trebuia să se mărite cu un bărbat cu sute de ani de istorie în spate, cu privilegii și statut. Nu cu unul care se luptase și scăpase ca prin urechile acului de mizeria străzilor.

– Domnule, chiar aici... ați văzut RNJ Corp.?

Julius își îndreptă spatele la auzul vocii entuziasmate a lui Martin. Asistentul lui citea actualizările stocurilor de pe banda telegrafului care se răsucea în van printre degetele lui Julius.

– Probabil mi-a scăpat. Arată-mi!

– Iată! El împinse hârtia în fața lui Julius. A sărit cu opt puncte în ultima oră. Exact cum ați zis.

– Ha! Atunci vreau să vând... Mulțumesc că ai observat asta. Atenția mi-a fost mai puțin ascuțită azi.

Martin se grăbi să sune brokerul, iar Julius se întinse spre cafeaua călduță din colțul biroului. Înainte să ia o înghițitură, Brandywine apăru în ușă.

– Domnule, aveți vizitatori. Domnul Pendleton și domnul Cortland.

Unchiul Norei? Ce căuta acolo? Cu Pendleton?

– Desigur. Invită-i înăuntru!

Îl rugă pe Martin să îi lase singuri câteva clipe, apoi se ridică și își puse haina pe care o dăduse jos la începutul tranzacționării din dimineața aceea. Cei doi bărbați își făcură curând apariția și le strânse mâinile amândurora în semn de salut.

– Apreciem că ne-ai primit, Hatcher, spuse Pendleton și se așeză pe scaunul din fața biroului. Știu că este o perioadă plină din zi pentru tine.

– Nici o problemă. Doriți o cafea?

Cei doi domni refuzară, iar Cortland se aplecă în față.

– Voiam să te informăm despre stadiul solicitării de membru.

Oh, Clubul Gotham! Aproape că uitase complet de toată povestea, cu Nora dezbrăcată în pat și ce urmase după aceea.

– Și ce s-a hotărât?

– Consiliul ți-a acceptat cererea, spuse Pendleton, un pic cam arogant. De parcă fusese singurul responsabil. Dar oricum știam cu toții că era doar o formalitate. Suntem onorați să te avem.

– Excelent. O veste bună.

Oare, de obicei, acceptarea solicitării atrăgea de la sine o vizită personală din partea președintelui? Puțin probabil. Atunci de ce se aflau acolo? Julius rămase tăcut și încercă să elucideze enigma în mintea lui.

– Da, toată lumea așteaptă cu nerăbdare să te vadă la club. Poate că ți-ar face plăcere să iei cina cu noi într-una dintre serile astea.

Pendleton ridică o sprânceană, și Julius presupuse că în spatele invitației se aflau alte câteva sfaturi suplimentare despre acțiuni.

– O să-l rog pe asistentul meu să-mi verifice calendarul și vă dau de veste, îi asigură el.

– Aștept cu nerăbdare să o faci. Pendleton se ridică și întinse mâna. Noi, gentlemenii, trebuie să avem grijă unul de altul.

Julius se încruntă la auzul acelor cuvinte în timp ce strânse mâna lui Pendleton. De ce fraza aceea îi suna cunoscut? Probabil o citise pe vreo pernă într-unul dintre saloanele newyorkeze pe care le frecventase în ultima vreme.

– Într-adevăr. Vă mulțumesc că mi-ați adus vestea personal.

Pendleton flutură o mână.

– Nici nu se putea altfel. La urma urmei, suntem prieteni, nu-i așa?

Julius pur și simplu zâmbi ca să-și ascundă enervarea. Îl întâlnise pe omul acela o singură dată până atunci. Părea un pic exagerat să fie prieteni. Îi întinse mâna lui Cortland, dar unchiul Norei se întoarse spre Pendleton.

– Dacă nu te superi, am ceva de discutat cu Hatcher. O să iau o birjă după ce terminăm aici.

Julius se temu că unchiul Norei descoperise cele întâmplate cu o seară în urmă. Poate că Nora fusese prinsă când se strecura în reședința Cortland. Sau poate că le mărturisise totul mătușii și unchiului în dimineața aceea. Pregătindu-se pentru ce era mai rău, Julius îl chemă pe Brandywine, care veni numaidecât și îl conduse pe Pendleton la ușa principală.

După ce rămaseră singuri, Cortland întrebă:

– Au mai apărut probleme la proprietate?

– Nu, răspunse el prudent. Dar am angajat oameni care să supravegheze locurile și probabil au devenit un impediment.

Cortland dădu aprobator din cap.

– Și biroul tău? Știu că a fost spart în noaptea incendiului. Lipsea ceva?

– Greu de spus în toată dezordinea, dar totul părea intact. Nu mă aștept la alte incidente, dacă asta este îngrijorarea ta.

– N-ar trebui să-mi fac griji, dar Nora ne este foarte dragă. Aș detesta să i întâmple ceva rău.

– E valabil și pentru mine și te asigur că o să fac tot ce-mi stă în putere ca să o protejez.

„În timp ce îi ofer orgasme cutremurătoare."

– Bun. Știam că eu și doamna Cortland putem să contăm pe tine. Te las să-ți vezi de treabă.

Se ridicară amândoi chiar când se deschise ușa. Brandywine se întoarse, de această dată cu Frank Tripp chiar în urma lui. Dumnezeule, Julius oare reușea să termine ceva din ce avea de făcut în acea zi?

Cortland și Tripp se salutară în grabă înainte ca unchiul Norei să plece. Frank intră agale, cu un teanc de hârtii în mână.

– Ah, tot cu lingușeala pe lângă socru, din câte văd. Asta înseamnă că totul se desfășoară fără probleme în țara logodnelor false?

Julius nu voia să admită faptul că lucrurile mergeau mai mult decât bine. Sensibilitatea în partea inferioară a spatelui dovedea cât de bine mergeau lucrurile între el și Nora.

– Oh, chiar așa? Tripp se prăbuși într-un scaun, aruncă hârtiile spre Julius și își sprijini picioarele pe biroul lui. Chiar atât de bine?

– Vezi-ți de treaba ta, Frank!

Tripp își arcui sprânceana.

– Am trecut la numele de botez? Măi, măi! Ți-a intrat repede pe sub piele.

Julius își îndreptă privirea spre omul din fața lui.

– Ai venit cu un scop în dimineața asta sau ești aici doar ca să mă bați la cap?

Tripp schiță un zâmbet, deloc jignit de cuvintele lui. Arătă spre teancul pe care îl aruncase pe birou.

– În primul rând, astea sunt documentele de asigurare pentru incendiu. Tot ce trebuie să faci este să le semnezi pentru plângere. În al doilea rând, am venit să văd cum merg planurile pentru balul mascat. Postul începe...

– Nu organizez balul mascat.

Picioarele lui Tripp aterizară pe podea când se îndreptă.

– Nu-l mai organizezi?

Deși era convins că prietenii lui încă nu aflaseră, decizia era cea corectă în condițiile date. Julius nu voia să găzduiască o orgie euforică atâta vreme cât el și Nora mai... făceau ce făceau.

– Exact. Fără bal mascat anul ăsta.

– Asta este din cauza logodnicei tale. Tripp își înclină capul în timp ce îl studie pe Julius. Dumnezeule, ești îndrăgostit de ea!

Julius își simți tot corpul zdruncinat.

– Nu sunt îndrăgostit de ea, pentru numele lui Dumnezeu! Pur și simplu, acum nu mă interesează să țopăi pe lângă dansatoare pe jumătate dezbrăcate, în vreme ce mă împiedic de beat ce sunt.

– Acum, cât ești logodit.

– Da.

– Dar credeam că este o logodnă falsă, că are un amorez pe la Londra și că nu te interesează să te însori cu ea. M-am înșelat?

Tripp și afurisita lui de logică de avocat.

– Nu te-ai înșelat, doar că nu mai există nici un amorez.

– Oh, înțeleg. Prietenul lui nici măcar nu se deranjă să își ascundă zâmbetul. Da, acum totul are sens.

– Nu sunt amuzat, spuse Julius.

– Doar pentru că îndrăznesc să spun adevărul. Ești îndrăgostit de logodnica ta falsă, lucru care te înspăimântă. Ce o să te faci dacă decide că vrea să te păstreze?

Tripp se ridică și ieși fluierând din biroul lui Julius.

Capitolul 17

Nora se plimba pe Sixth Avenue alături de mătușa ei. Era cartierul cu magazine din New York City sau Mile Ladies, așa cum era numit. Magazinele mari, frumos împodobite, cu fațadele cu elemente din fontă, se aliniau de-a lungul clădirilor având deasupra reclame. Vremea urâtă împiedicase mulți cumpărători să iasă, de aceea nu mai era aglomerat față de datele trecute.

– Trebuie să vedem de unde să comandăm trusoul, spuse mătușa Bea.

Nora clipi și aproape că se împiedică pe trotuar. Nu se așteptase ca subiectul să fie abordat așa de repede.

– Oh, mai avem destul timp până atunci. Poate după Paște.

– Nu, nu merge așa. Desigur, o să mergem la Worth pentru rochie, dar trusoul ia timp. Am făcut o programare la Lord&Taylor azi. Putem măcar să începem să alegem materialele și culorile.

Azi? Cerule! Mătușa nu menționase nimic despre vreun trusou când plecaseră mai devreme, altfel Nora ar fi inventat o scuză ca să rămână acasă. Nu voia să comande haine pentru o nuntă care nu urma să aibă loc niciodată.

„Îmi ești datoare cu încă cinci săptămâni. Atunci vom uita de toată povestea asta și o să ne putem întoarce la treburile noastre."

I se puse un nod în gât, un nod dureros, care aproape o sufocă. Noaptea precedentă, chiar dacă fusese minunată, dovedise două lucruri. În primul rând, se îndrăgostise nebunește de Julius, iar în al doilea rând, logodna lor falsă nu avea să se încheie cu o nuntă adevărată.

Bineînțeles, numai ea era de vină. Tot planul ei fusese greșit de la bun început. Julius fusese irezistibil din clipa în care se cunoscuseră, și fiecare secundă petrecută în prezența lui îi zdruncinase încet sentimentele pentru Robert, dar și hotărârea de a se întoarce în Anglia.

Și totul se întâmplase doar într-o lună.

Ea ce avea să facă atunci? Nici măcar nu se gândise vreodată la o viață fără Robert. Plănuiseră să călătorească în Europa – fusese mai mult ideea lui decât a ei –, iar ea începuse să fie nerăbdătoare să vadă lumea. Poate că reușea să umple singură acea dorință de aventură și agitație.

„Tu ești cea curajoasă, Nora. Nu ai nevoie de un soț sau de un logodnic care să-ți arate asta."

– Mătușă Bea, spuse ea când se îndreptară spre Lord&Taylor. Chiar cred că ar trebui...

Un bărbat se lovi de umărul ei, înghiontind-o. Cu un geamăt, Nora ridică privirea și... încremeni. Avea pălăria trasă pe ochi și părea sfrijit, mai ciufulit decât de obicei, dar ar fi recunoscut oriunde ochii aceia căprui și însuflețiți. *Robert.*

– Îmi cer iertare, spuse Robert cu o voce scăzută și își văzu de drum în direcția opusă.

Cu mintea zdruncinată, Nora îl urmări cum se avântă spre o alee.

Ce Dumnezeu făcea acolo?

Trebuia să îi vorbească, să afle ce căuta în New York. De cât timp era acolo? Doamne, poate că, la urma urmei, el fusese cel pe care îl văzuse în fața bursei.

Mâinile îi tremurau când vru să apuce brațul mătușii, făcând-o pe femeie să se oprească.

– Mătușă Bea, trebuie să intru într-un magazin aflat într-o clădire din spate. Ce-ar fi să ne întâlnim direct la Lord&Taylor?

– Desigur, dragă. Să vin cu tine?

– Nu, nu este nevoie. Îmi ia o clipă. Apoi vin eu la raionul de nunți.

– Excelent. Dacă nu sunt acolo, să mă cauți la pălării. Am comandat bonete de Paște pentru noi.

Nora încuviință din cap, apoi porni în direcția în care o luase Robert. Uitându-se peste umăr, se asigură că mătușa își vedea de drum. Apoi se grăbi spre alee și se strecură pe acolo, cercetând în întuneric printre coșuri de gunoi și cutii.

– Robert, șopti ea, înaintând în spațiul cu lumină difuză.

Își croi atentă drum printre resturi și gunoiul de pe pavele. Dintr-odată, o mână îi acoperi gura și o trase mai la întuneric. O cuprinse panica, dar alungă senzația neplăcută. „Este Robert."

Când se găsiră la adăpost de priviri indiscrete, el își luă mâna de pe gura ei. Își scoase pălăria, iar părul îi căzu în jurul chipului frumos, în stilul lui caracteristic. Fruntea îi era brăzdată de linii de nefericire.

– Robert, ce faci...

– Nu-mi vine să cred că te măriți cu el, spuse fără nici o introducere. Cum ai putut să faci asta?

Ea îngână:

– Ce faci în New York?

– Am venit să te găsesc. Voiam să te surprind.

– Dar scrisorile tale... Au sosit neîncetat.

– L-am pus pe un prieten să le trimită... Eviți întrebarea. Cine este acest Hatcher și de ce te măriți cu el?

Era agitat, supărat, iar ea nu voia să îl rănească. Fusese bun și real într-o lume în care ea avusese parte de prea puține lucruri bune și reale. Evident, el nu primise scrisoarea de despărțire, iar acum trebuia să îi spună cu blândețe și nu pe o alee din Sixth Avenue în frig, în timp ce mătușa ei o aștepta.

Nora își ridică mâinile.

– O să-ți explic totul, dar nu aici. Nu acum. Ne întâlnim în după-amiaza asta în Central Park. La ora 16, lângă menajerie.

– Bine. El se încruntă, dar nu se împotrivi. O să fiu acolo.

– Și eu, îți promit!

Ea își ridică fustele și se grăbi spre capătul aleii.

– Ești frumoasă, ca de obicei, spuse Robert în urma ei.

Vina i se învolbură în pântec ca o piatră. Nu aștepta cu nerăbdare acea discuție, dar el merita să știe.

– Mulțumesc. Ne vedem după-amiază.

El lăsă bărbia în piept.

– Ne vedem după-amiază.

La ora 16, Nora aștepta lângă cușca leopardului. Cei mai mulți dintre vizitatorii din Central Park se îngrămădeau în zona elefantului, așa că spera că lui Robert avea să îi fie mai ușor să o găsească acolo. Își lăsase slujnica la intrare, pentru că avea nevoie de intimitate pentru conversația respectivă.

Groaza i se cuibărise în piept. Robert bătuse tot drumul de la Londra ca să o vadă, iar acum ea avea să își ia rămas-bun fără să îi dea nici măcar un sărut de bun venit. „Mulțumesc că ai venit să mă vezi. M-am îndrăgostit de alt bărbat. Drum bun la întoarcerea acasă!"

Dumnezeule, era o persoană îngrozitoare!

Oricât de greu avea să fie pentru Robert – și pentru ea –, nu putea să regrete timpul petrecut cu Julius. Îl iubea mult mai profund decât ținuse vreodată la Robert. Deși să admită acest lucru o făcea să se simtă nestatornică și nesăbuită, nu mai voia să se mintă.

Și nu mai voia să îl mintă pe Robert.

Îl văzu când apăru din spatele unui copac din apropiere. Cu mâinile în buzunare, se apropie de ea cu o expresie prudentă pe chip. Obrajii îi erau roșii din cauza frigului.

– Bună, Nora.

– Bună. Ți-a fost greu să mă găsești?

– Nu, nu chiar. Sunt aici de ceva vreme.

Ea făcu un semn spre băncile din apropiere.

– Ne așezăm?

El încuviință din cap și se îndreptară amândoi spre banca de lemn. După ce luară loc, ea îl întrebă:

– De cât timp ești în New York?

– De suficient timp încât să fi auzit de logodna ta.

Fusese anunțată în ziare? Nu își văzuse numele legat de al lui Julius pe nicăieri, dar nu era important cum aflase Robert.

– Ți-am scris despre toate astea, dar este evident că n-ai primit scrisoarea mea.

– De ce nu-mi spui acum?

– Robert...

De unde să înceapă? Erau atât de multe de zis!

– Ești îndrăgostită de el, nu-i așa?

Ea închise ochii strâns, simțind durerea pe care o auzi în vocea lui.

– Da, răspunse ea încet.

Robert își așeză coatele pe genunchi și își sprijini capul în mâini.

– Nu pot să cred asta. Ai spus că tatăl tău te trimite de acasă ca să-ți găsești un soț, dar ai jurat că mă iubești, că o să te întorci la Londra. Iar acum ești îndrăgostită de... magnatul ăsta?

– N-am vrut să se întâmple asta. Scopul meu a fost întotdeauna să mă întorc la tine. L-am convins pe domnul Hatcher să se dea drept logodnicul meu, știind că tata n-ar fi niciodată de acord cu reputația lui. Cu toate astea, după ce am petrecut timp împreună, am început să simt o afecțiune pentru el. Nici n-am plănuit asta, nici n-am încurajat asta. Sentimentele au venit pur și simplu.

– Sentimentele nu vin pur și simplu, i-o întoarse el, cu o privire chinuită ațintită spre ea. În tot acest timp, mi-ai scris cât de dor îți era de mine? Dar toate erau niște minciuni, nu-i așa?

– Nu, n-am spus nimic care să nu fie adevărat... Iar de îndată ce mi-am dat seama de profunzimea sentimentelor mele pentru el, ți-am scris să ne despărțim. Nu am vrut niciodată să te rănesc.

– Să ne despărțim? Printr-o scrisoare căreia îi ia câteva săptămâni ca să ajungă la mine, în timp ce tu erai aici, umblând prin New York cu iubitul tău. Ce simplu este pentru tine!

Vocea îi era acidă, cu un ton amar și plin de ură, pe care Nora nu îl mai auzise niciodată.

– Robert, știu că ești șocat și rănit, dar nimic din toate astea nu este simplu pentru mine. A fost absolut chinuitor.

– Într-adevăr, nici nu mă îndoiesc. Tonul lui sugera că nu o credea. L-ai sărutat?

Nu voia să îl rănească mai mult recunoscând adevărul.

– Nu prea contează...

– Contează pentru mine. Ba contează chiar foarte mult. Ne-am promis că o să ne căsătorim, că o să avem copii, că o să îmbătrânim împreună. Cum ai putut să spui toate lucrurile acelea și apoi să vii aici și să te săruți cu alt bărbat?

Nu se întrebase și ea același lucru? Femeile nemăritate din lumea ei trebuiau să aștepte noaptea nunții înainte să se sărute, ca să nu mai vorbim de alte intimități. Deși era convinsă că ea nu avea să aștepte atât de mult, nu crezuse că aveau să existe doi bărbați în trecutul ei.

Și, în timp ce viitorul ei cu Julius era nesigur, știa prea bine că nu îl mai iubea pe Robert.

– S-a întâmplat pur și simplu, spuse ea încet. Nu m-am așteptat niciodată să iubesc pe altcineva în afară de tine, dar lucrurile se schimbă. Oamenii se schimbă.

El își arcui sprâncenele.

– Vrei să spui că tu te-ai schimbat?

– Da, cred că m-am schimbat.

El scoase un râset amar.

– Presupun că, dacă ești atrasă de casa aia bizară și de toți banii lui, atunci cu siguranță nu mai ești persoana pe care am iubit-o. Femeia pe care am iubit-o i-ar fi râs în nas lui Julius Hatcher și șanțului lui ridicol din jurul reședinței sale, în loc să umble după el pe la dineuri și pe la bursă.

I se tăie răsuflarea. De unde știa toate acele lucruri?

– M-ai urmărit? Doamne, tu erai cel de la bursă. Tu... ai scris bilețelul care spunea că eram înăuntru?

El se ridică brusc în picioare și se uită la ea, tremurând de furie.

– Poți să mă învinovățești? Am venit până aici ca să fiu cu tine. Tatăl tău a venit să mă vadă și mi-a oferit bani ca să stau departe de tine. A încercat să mă cumpere, dar am refuzat să iau banii lui afurisiți, pe care i-a făcut pe spatele unor oameni simpli, care au avut ghinionul teribil de a se naște fără titlu.

– Ți-a oferit bani?

Nu crezuse că tatăl ei era în stare de o asemenea șiretenie. O durea să afle asta.

– Da, o grămadă de bani. Mai mulți bani decât se poate să văd eu prea curând. Și am refuzat *pentru tine*, Nora. Pentru că te iubesc și vreau să mă însor cu tine într-o bună zi.

Emoția îl făcu să își piardă glasul, iar sunetul amenință să-i stârnească lacrimi fierbinți. Tatăl ei și Julius îl acuzaseră pe Robert

că era vânător de zestre, dar Nora știa că nu era. Sentimentele lui erau sincere. Ceea ce făcea mult mai dificilă întreaga conversație.

– Robert, îmi pare teribil...

– Ăsta este momentul în care îmi spui că-ți pare rău? o luă el în derâdere și lovi furios cu cizma o piatră. Prea puțină mângâiere când eu am venit până aici și mi-am oferit inima pe tavă. „Mulțumesc că ai venit, bătrâne Robbie. Acum, întoarce-te acasă și încearcă să mă uiți."

– Nu este deloc așa. Dar nu pot să-mi schimb sentimentele... Și nu te mai iubesc.

– Te-ai culcat cu el, nu-i așa?

Nora tresări la auzul durității cuvintelor, dar și a urii din tonul lui.

– Întreci măsura, i-o întoarse ea. Deși mi-aș dori ca lucrurile să nu fie așa, s-a terminat. Nu vreau să te mai văd niciodată.

Julius nu mai fusese la menajerie de secole. Toate speciile de animale erau păstrate în acea grădină zoologică din Central Park, cum ar fi elefanți, leoparzi, păsări, cămile și multe altele. Grupuri de vizitatori se adunau în fiecare zi acolo ca să arunce o privire la fiarele exotice. Julius ocoli mulțimea pe margine, căutând o anumită persoană printre oameni.

Se dusese să îi facă Norei o vizită după-amiază, dar aflase că era plecată. Potrivit lui Beatrice Cortland, Nora se dusese în ziua aceea în parc cu slujitoarea ei ca să vadă menajeria. Cum bursa aproape se închisese, Julius nu avea nici o scuză ca să nu o însoțească la plimbare. La urma urmei, în Central Park existau o mulțime de locuri izolate numai bune pentru o întâlnire între patru ochi.

Cu un zâmbet pe buze, își întoarse capul în stânga și în dreapta, căutând-o cu nerăbdare. Spera că nu intrase în parcul propriu-zis, pentru că nu ar mai fi putut-o găsi niciodată.

Zări un tânăr lângă cușca leopardului, care își flutura dramatic brațele în aer și striga la o femeie așezată pe o bancă...

Nu mai putu să se miște. La naiba, Nora stătea pe bancă! Și cine Dumnezeu urla la ea? Focul i se aprinse în vintre, învolburându-i sângele. Se grăbi spre bancă.

– Hei, hei! Care este problema? strigă el.

Privirea tulburată a Norei o întâlni pe a lui cu o secundă înainte ca tânărul să se întoarcă. Julius nu îl recunoscu, iar ținuta lui simplă nu-i dădea prea multe indicii.

– Julius! exclamă Nora.

– *Tu*, mârâi tânărul în același timp, chiar înainte să-și îndrepte pumnul spre fața lui Julius.

Julius evită lovitura, apucă brațul bărbatului și îl țintui la spate.

– Nu vrei să faci asta, zise el apăsat în urechea celuilalt. Acum, dacă-ți dau drumul, ai face bine să nu îi adresezi nici un cuvânt urât logodnicei mele!

Cu un urlet de furie, tânărul se smulse din strânsoarea lui Julius și se împletici câțiva pași. Nora se ridică în picioare, cu mâna la gură.

– Julius, nu-i face rău!

– Crezi că *el* ar putea să-mi facă rău *mie?* întrebă Robert. Filfizonul ăsta, îmbrăcat peste măsură de...

– Gata, interveni Julius cu vocea încordată. Cine ești?

Apoi îl lovi. Mânia irațională, accentul englezesc, trăsăturile destul de frumoase... „Dumnezeule!"

– Tu ești Robert.

– Oh, deci ți-a povestit despre mine, nu-i așa? Izbucni în râs, scoțând un sunet înfrânt și supărat. Lasă-mă să ghicesc! Mi-ați citit amândoi scrisorile când erați împreună în pat și v-ați distrat pe cinste pe seama sentimentelor mele pentru Nora.

– În nici un caz, interveni Nora indignată. N-aș face niciodată așa ceva.

– Da, așa cum ai promis că nu o să mai iubești pe nimeni în afară de mine. Și uite unde s-a ajuns! Acum îl iubești pe *el*, adăugă Robert făcând semn spre Julius.

Iubire? Lui Julius îi veni să râdă. Fără îndoială, el și Nora erau atrași unul de celălalt. Cu siguranță, țineau unul la altul. Dar... iubire? Nu, ea nu îl iubea. Era fiica unui conte, o femeie care putea să își aleagă soțul. De ce să se fi mulțumit cu *el*, un om care nu avea intenția să se căsătorească și să se lege la cap cu o soție și familie?

Nora merita ceva mai bun.

Cineva mai bun decât el și, cu siguranță, mai bun decât neexperimentatul Robert.

Dar prezența lui Robert la New York îl luase prin surprindere pe Julius. De cât timp se afla tânărul acolo? Ba, mai important de atât, de ce? Nora se despărțise de el, așa îi spusese, dar se părea că Robert nu era pregătit să îi dea drumul.

Mare păcat!

– Nu ți-am spus să vorbești respectuos cu logodnica mea? îl avertiză pe tânăr și se apropie de el. Ai face bine să ai grijă.

– Sau ce? spuse artistul. O să mă iei la pumni? Dacă încerci, te avertizez că nu mă trag dintr-un cartier sofisticat cu șampanie și caviar. Știu ce înseamnă să-mi folosesc pumnii.

Julius își încrucișă brațele la piept.

– Din păcate pentru tine, nici eu n-am trăit întotdeauna într-un cartier sofisticat. Am trăit în zone foarte diferite, un loc în care luptele de stradă erau la ordinea zilei.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, gata! Nora păși între ei. Nimeni nu ia la pumni pe nimeni. Robert, ți-am spus ce simt și îmi pare rău că ai venit până aici pentru nimic. Dar eu rămân aici.

Mânia lui Robert se risipi, iar Julius întrezări expresia de devastare de pe chipul tânărului, înainte să apuce să ascundă ce simțea. Mândru, își îndreptă spatele.

– Atunci vă doresc noroc. Dacă te răzgândești, eu stau la pensiunea dintre Thirty-Third Street și Lexington Avenue.

Nora aprobă din cap tăcută.

Robert dădu să se întoarcă, apoi se opri.

– Încă ceva. Știu că nu mai înseamnă mult fiindcă îți vezi de viața ta, dar te iubesc, Nora. Iar femeia pe care o iubesc n-ar fi niciodată atât de nestatornică. N-ar fi permis niciodată ca o mare avere să-i ia mințile. Deci poate chiar te-ai schimbat cu adevărat... Și din câte văd, nu în bine.

El se avântă spre ieșire și se pierdu prin marea de turiști din ziua aceea rece de iarnă.

Un oftat tremurător îi atrase atenția lui Julius, iar privirea lui se întoarse spre Nora. Ochii îi străluceau, iar buza de jos îi tremura. Imaginea aceea aproape că îl îngenunche. Nu o mai văzuse niciodată atât de tristă și i se rupea inima pentru ea.

– Nora, spuse el, conducând-o în spatele cuștilor pentru animale, ca să aibă mai multă intimitate. Spune-mi că nu ești supărată pentru ce a spus despre schimbarea ta.

– Nu, are dreptate, zise ea.

Două lacrimi mari se desprinseră și i se rostogoliră pe obraji. Julius căută în haină și scoase o batistă curată. Ea o acceptă și se șterse la ochi.

– M-am schimbat.

– Nu este întotdeauna un lucru rău. Din câte văd, ți-ar fi fost groaznic alături de el.

– Capacitatea ta supranaturală de a face predicții și de a prezice viitorul?

El îi mângâie obrazul cu degetele, dornic să o atingă. Să o aline.

– Nu. Și un prost ar putea să vadă că nu este potrivit pentru tine. Ai nevoie de cineva care să te provoace, să fie egalul tău în toate. Ba, mai mult, cu toată fanfaronada de azi, Robert tot *a plecat*.

– De parcă a avut de ales... L-ai amenințat că-l iei la bătaie.

– Iar el ar fi trebuit să se lupte cu mine. În schimb, a dat o lovitură și a ratat. Dacă era bărbatul pe care îl meriți, încă era aici și se bătea cu mine.

– Noi, britanicii, nu suntem la fel de impetuoși ca voi, americanii. S-a luptat, dar în felul lui. Ea își strânse podul nasului și trase adânc aer în piept, încercând să își recapte sângele-rece. M-a urmărit. Știa despre vizita noastră la bursă.

– *Poftim?*

– Da. A dat de mine azi pe Sixth Avenue. Trebuia să-mi dau seama atunci că nu m-am lovit de el din pură întâmplare.

Faptul că Nora fusese urmărită, chiar și de Robert, îl deranjă pe Julius. Cât de îndeaproape o urmărise artistul? Văzuse cum se strecurase Nora cu o noapte în urmă în casa lui? Dacă o văzuse, acele informații puteau fi folosite împotriva lor. Tutorii ei aveau să fie furioși, chiar dacă aveau să fie lansate doar zvonuri.

– Măcar știm cine i-a scris lui Hutchinson ca să-i spună că aveam o femeie în biroul meu de la bursă.

– Crezi că Robert este responsabil?

– Cu siguranță. Cine altcineva ar vrea să ne facă rău amândurora?

– Cum se poate întâmpla așa ceva? Simt că parcă nici nu-l cunosc. Lucrurile pe care le-a spus...

Ea oftă mai descurajată decât o văzuse el vreodată. Ura să fie martor la suferința ei.

Îi luă mâinile și îi strânse degetele înmănușate.

– Cu toții ne schimbăm în funcție de experiențele zilnice, precum acțiunile care urcă și coboară în funcție de valoarea percepută. Nimic nu rămâne constant, iar ăsta este un lucru bun. De exemplu, eu nu știu niciodată ce ai putea să spui sau să faci în continuare, iar asta este o calitate foarte interesantă.

– Nepotrivită, vrei să spui?

– Nu, mai degrabă paradoxală, peste măsură de fascinantă.

– Tu și enigmele tale...

El nu putu să nu zâmbească la auzul cuvintelor ei. Îi plăcea că îl cunoștea atât de bine.

– Totuși, Robert se înșală în privința unui singur lucru.

Ea își retrase mâinile din strânsoarea lui, apoi și le prinse în jurul taliei.

– Despre sentimentele mele ușuratice?

– Da. Deciziile tale nu au fost luate cu ușurință. Ba, mai mult, el nu știe nimic despre înțelegerea noastră.

Îndoiala se strecură în expresia de pe chipul ei.

– Înțelegerea noastră, spuse ea hotărâtă.

– Da. Mai avem câteva săptămâni împreună. Nu este ca și cum unul din noi a făcut promisiuni sau se așteaptă la ceva mai mult.

– Într-adevăr. Este doar ceva ce trebuie scos din viețile noastre.

Nu o mai auzise niciodată folosind tonul acela neutru, dar el continuă cu o încuviințare din cap.

– Corect. Amândoi știm că povestea asta nu poate să meargă mai departe. Dar aștept cu nerăbdare următoarele cinci săptămâni. Singurul lucru la care pot să mă gândesc este să te am din nou azi.

Culoarea care îi pictă obrajii nu avea legătură cu frigul. Ea se uită în jur, chiar dacă era limpede că erau singuri.

– Nu cred că sunt genul de femeie care poate să aibă o aventură de moment și apoi să treacă mai departe... mai ales că povestea asta nu mai este o aventură de moment pentru mine.

Greutatea afirmației îi aminti de cuvintele spuse de Robert. Fu nevoit să întrebe:

– I-ai spus lui Robert că mă iubești?

Privirea ei rămase netulburată.

– Da, îmi dau seama că este stânjenitor pentru toți, dar ăsta este adevărul.

– Eu...

Habar nu avea cum să răspundă. Rămase fără cuvinte. Piesele enigmei se împrăștiară în toate cele patru colțuri ale pământului. Se simțea ca și cum totul se mișca, se dezlănțuia chiar în clipa aceea, dar el nu avea nici o putere să le oprească. Leopardul din apropiere scoase un răget, un sunet sălbatic și furios, care alungă tăcerea. Și Julius simți că voia să urle.

Tripp îl avertizase că avea să se întâmple asta, dar el fusese prea încăpățânat și convins că Nora nu putea să se îndrăgostească de cineva ca el. Credea că fuseseră clari cu privire la înțelegerea și așteptările lor. Ea știa că el jurase să nu poarte niciodată responsabilitatea unei soții și a unei familii, să nu poarte niciodată povara eșecului pentru tot restul vieții. Deci cum se întâmplaseră toate astea?

Nora se uită la el, așteptând o reacție, dar el nu avu nici una. Sinceritatea ei îl umili. Neînfricată și încăpățânată, frumoasă și puternică, ea nu semăna cu nici o altă femeie, iar el era pe deplin nevrednic de ea.

– Nu știu ce să spun, spuse el în mod jalnic.

Ochii ei se întunecară, iar el știu că o dezamăgise.

– Nu pot să spun că sunt surprinsă, zise ea. Nu mi-am dorit să afli, dar poate că este mai bine așa. Am început cu sinceritate și acum putem să o terminăm tot cu sinceritate.

Simți o greutate uriașă în stomac.

– Cum adică să terminăm? Am fost de acord...

– Da, știu că am fost de acord cu încă cinci săptămâni. Dar, după cum ai spus și tu, oamenii se schimbă. Situațiile se schimbă. Nu pot să mă prefac că nu vreau mai mult, iar sentimentele tale în privința asta au fost exprimate foarte clar. Ea se cutremură și își frecă brațele. Șuvițe de păr castaniu se jucau în jurul chipului ei minunat. Te eliberez de înțelegerea noastră.

Nu se așteptase să i-o spună, iar cuvintele ei îl dură mai mult decât își închipuise. Amintirile din noaptea precedentă râseră de el, de ideea că nu avea să o mai atingă niciodată. Nu mai putea să o sărute niciodată ori să-i simtă pielea catifelată pe pielea lui. Își îndesă mâinile în buzunare ca nu cumva să o atingă.

– Și dacă nu vreau să fiu eliberat?

– Atunci îmi cer iertare pentru dezamăgirea ta. La revedere, Julius.

Capitolul 18

Următoarele câteva zile trecură încet. Numai prin forța voinței, Nora își reluă plimbările de dimineață prin oraș. O ajutau să își limpezească gândurile acum, când furtuna logodnei ei se sfârșise.

O logodnă falsă, da. Dar în unele privințe, undeva spre final, începuse să simtă că era adevărată.

Ea trase adânc și tremurător aer în piept, iar frigul îi înțepă plămânii. Clădirile mari o făceau să se simtă mică, exterioarele ostentative din piatră albă îi aminteau cât de nou era totul acolo. Nu ca la Londra, un oraș care fusese centrul lumii vreme de sute și sute de ani, dar care acum era murdar și vechi. New Yorkul era proaspăt și vibrant, un oraș al speranței și al noilor începuturi. Chiar simțea că acolo orice era posibil.

Avea să fie tristă când urma să plece.

Oamenii treceau în grabă pe lângă ea, dar ea abia dacă îi observa, atât de deznădăjduită era de haosul pe care îl provocase. Sigur nu se așteptase ca Robert să vină acolo. Discuția de la menajerie fusese dureroasă și copleșitoare. Furia lui, deși surprinzătoare din partea unui suflet atât de blând de obicei, era întemeiată. El venise la New York așteptându-se la o reîntâlnire și dăduse de ea logodită – chiar dacă de ochii lumii – cu alt bărbat. O lovitură crudă, de care l-ar fi cruțat dacă ar fi fost posibil.

De parcă nu fusese de ajuns, apăruse și Julius. „La ce te-ai fi așteptat, Nora? La o declarație de iubire pe vecie?" Julius Hatcher prefera singurătatea, era un bărbat fericit în castelul lui uriaș, supraveghind, fără piedici, un imperiu. El nu avea de gând să se schimbe vreodată. Ironic pentru cineva atât de îndrăgostit de bursa etern schimbătoare.

„Cu toții ne schimbăm în funcție de experiențele zilnice... Nimic nu rămâne constant, iar ăsta este un lucru bun."

Se părea că era un lucru bun numai când schimbarea se referea la el. Tot ce putea ea să facă era să treacă peste asta.

După ce se cufundase pentru o vreme în propria durere, revenise, în cele din urmă, la casa unchiului. O trăsură mare se afla chiar lângă clădire. Când trecu pe lângă ea, ușa se deschise și auzi o voce de bărbat:

– Lady Nora.

Dintr-o privire aruncată peste umăr, văzu că un bărbat pe care nu îl întâlnise niciodată se îndrepta direct spre ea. Unul dintre lacheii unchiului o urmase de la o distanță discretă, iar Nora îl aștepta să o prindă din urmă înainte să i se adreseze străinului.

Bărbatul era destul de tânăr și frumos, fiind îmbrăcat ca un gentleman. Își atinse pălăria din fetru în direcția ei.

– Lady Nora, iartă-mi grosolănia, dar vreau să vorbesc cu tine.

– Și cine ești mai exact?

– Iertare. Eu sunt Frank Tripp. Avocat și bun prieten cu Julius Hatcher.

Ultimele două cuvinte îi provocară un gol în stomac. Nu voia să audă nimic din ce voia să îi spună acel om. Își ridică ușor fustele, apoi dădu să îl ocolească.

– Îmi pare rău, domnule Tripp.

– Știu că probabil ai prefera să mă ignori, dar îți cer cinci minute din timpul tău.

Părea destul de serios, dar nu era sigură că inima ei putea să facă față unor vești despre Julius chiar în acel moment. În timp ce ea se gândea, el spuse:

– Te rog, milady. Ascultă-mă!

Se întâmplase ceva? Julius era bine? Aflase identitatea investitorilor tatălui lui sau cine provocase incendiul din grajduri? Întrebările îi stăteau pe limbă Norei, dar nu le rosti cu voce tare.

– Milady? întrebă lacheul. Vreți să vă întoarceți acasă acum?

Curiozitatea ieși învingătoare.

– Nu, Patrick. Am nevoie doar de un moment, te rog!

Apoi îi permise domnului Tripp să o conducă spre trăsura lui.

Se urcară înăuntru și se închiseră acolo, iar el se așeză pe bancheta din fața ei.

– Mulțumesc, spuse el. Știu că pare o rugăminte ciudată, din moment ce nu ne-am întâlnit niciodată, dar trebuia să vorbesc cu tine.

Putea prea bine să treacă direct la subiect.

– I s-a întâmplat ceva lui Julius?

– E puțin spus. De fapt, nu l-am văzut niciodată așa.

– Așa cum?

Nu voia să îi pese de el, dar nu putuse să nu întrebe.

– Este... Ei bine, am crezut că a murit cineva din familie până când l-am presat, iar el a recunoscut adevărul. Excelența Voastră a pus capăt logodnei.

– Falsei logodne, îl corectă ea. N-am fost niciodată logodiți cu adevărat.

Trăsăturile frumoase ale lui Tripp se îmblânziră când îi zâmbi.

– Îl cunosc pe Julius de foarte mult timp. Un lucru bun la el? Este incapabil să spună o minciună. Nu poate să facă asta. Eu mint ca să-mi câștig viața. Am asta în sânge. Dar Julius e diferit. El nu pretinde niciodată că este altfel decât în realitate. Niciodată. Înțelegi ce spun?

– Nu, mă tem că nu. Vrei să spui că nu se prefăcea că este logodnicul meu?

– Vreau să spun că orice s-ar fi întâmplat între voi a fost real. Că abilitățile lui de actor nu puteau să convingă pe nimeni că simțea ceva pentru tine dacă nu o simțea cu adevărat.

– Nu prea contează ce simte el. După cum a spus-o el însuși o dată, cuvintele înseamnă prea puțin dacă nu sunt însoțite de fapte.

– Adevărat, dar uneori creierul unui bărbat are nevoie de câteva minute ca să înțeleagă totul. Pentru ca lucrurile să fie și mai rele, tatăl lui Julius a făcut tot ce i-a stat în putință ca să se asigure că fiul lui nu se va căsători.

Probabil că Nora se arătă confuză pentru că el o întrebă:

– Ți-a povestit despre tatăl lui?

– Despre investiția care a eșuat și că și-a luat viața.

El se lăsă pe spate pe banchetă.

– Mă tem că este numai o parte a poveștii. Mama lui Julius i-a întors spatele soțului ei când totul s-a dus pe apa sâmbetei și l-a lăsat pe Julius să stea cu bătrânul în momentele lui de beție. Julius avea doar 13 ani și era obligat să asculte zile întregi aiurelile tatălui lui și aberațiile despre pericolul de a avea o familie și despre povara responsabilităților. Iar în clipa în care l-a scăpat din ochi o secundă, tatăl lui s-a sinucis.

– Este îngrozitor!

Putea doar să își închipuie vinovăția pe care trebuia să o poarte Julius.

– Și-a pierdut și mama în toate privințele. După aceea, ea s-a închis în sine, încercând să mențină familia pe linia de plutire. Pentru

Julius, familia înseamnă eșec. Iar mama lui întărește ideea asta de fiecare dată când îl vede.

Acum Nora o plăcea și mai puțin pe doamna Hatcher. I se rupea inima pentru pierderea lui, pentru otrăvirea fericirii lui viitoare. Cum putea o mamă să fie atât de crudă cu copiii ei? Măcar ea nu primise niciodată aprobarea și afecțiunea tatălui ei. Nu avea cum să-i fie dor de ceva ce nu avusese niciodată.

– Tot nu înțeleg ce legătură are asta cu mine. El nu-mi împărtășește afecțiunea.

– Aici greșești, milady. Este nebun după tine. Până peste cap. Pe scurt, este îndrăgostit de tine.

– Te înșeli. El crede că, orice ar fi între noi, este doar o etapă care trebuie scoasă din viața noastră.

Domnul Tripp clătină din cap.

– A înfruntat-o pe mama lui pentru tine. A permis să fie umilit, șantajat și insultat de cei din înalta societate ca să-ți ascundă șiretlicul. *Și-a riscat locul de la bursă pentru tine!*

Deși cele spuse de domnul Tripp aveau sens, nu ștergeau faptul că Julius o lăsase să plece. După cum spusese de nenumărate ori, dacă i-ar fi păsat de o femeie, nu ar fi lăsat-o niciodată să plece.

Ca să nu mai vorbească de faptul că Julius suportase toate acele persoane din înalta societate pentru că avea nevoie la fel de mult ca ea ca șiretlicul să continue.

– Îmi pare rău. Apreciez că ai venit în dimineața asta, dar...

– Aș vrea să vii cu mine la teatru vineri seară.

Ea se încruntă la el. Domnul Tripp încerca să îl facă gelos pe Julius? Atunci putea să îi spună să nu își piardă vremea.

– De ce?

– Julius a cumpărat un teatru în faliment. O să fie un spectacol grandios cu ocazia redeschiderii vineri seară, iar toată lumea bună o să fie acolo. Cred că ar trebui să fii prezentă.

Julius cumpărase un teatru? Era neașteptat, dar vorbeau despre bărbatul care organizase o petrecere călare și construise un castel în stil francez. Se părea că singura dată când nu se purtase scandalos fusese când se prefăcuseră că erau logodiți.

– Mulțumesc pentru invitație, dar mă văd nevoită să refuz.

– Să te ascunzi și să fii lașă nu pare să fie stilul tău, Lady Nora.

Ea se înfoie la insulta lui.

– Încerci să mă enervezi ca să accept? Dacă asta vrei să faci, trebuie să-ți spun că nu o să ai sorți de izbândă.

El își înlătură niște scame imaginare de pe pantaloni.

– Desigur, ce prostie din partea mea să încerc. Probabil este mai bine așa. Fără îndoială, domnișoara Desmond va prefera să-l aibă numai pentru ea.

Poppy Desmond? Norei i se strânse stomacul când auzi de fosta amantă a lui Julius.

– Ce vrei să spui?

– Oh, credeam că știi! El a cumpărat teatrul pentru ca Poppy să joace acolo.

Nora trase adânc aer în piept, primind veștile ca pe o lovitură. Îi cumpărase acelei femei un teatru? De ce Dumnezeu să fi făcut așa ceva? Ba, mai mult, o făcuse fără măcar să-i spună și ei. „Cum îndrăznește..."

Furia și durerea i se învolburară în vene, întețindu-se, până în clipa în care știu ce trebuia să facă. Să stea acasă, în vreme ce el își curta amanta în fața întregii societăți? În nici un caz! Nici măcar dacă o ucidea.

Ridică privirea spre domnul Tripp și încuviință din cap.

– M-am răzgândit. Mi-ar plăcea foarte tare să vin la teatru vineri.

Unul dintre lucrurile care îi plăcuseră dintotdeauna lui Julius la casa lui imensă era liniștea după lăsarea nopții. Fără câini care alergau prin preajmă. Fără bebeluși care zbierau și bone care se agitau. Numai liniște. Putea să rătăcească pe coridoare și prin saloane, fără să vadă țipenie de om. Slujitorii știau să îi ofere spațiul necesar, iar el îi răsplătea pentru asta.

Totuși, liniștea nu era deloc mângâietoare în seara aceea. Se afla în biroul lui cufundat în întuneric și bea din whisky-ul preferat. Numai o fâșie de lumină de la felinarul aprins de pe stradă se strecura prin draperia îndepărtată, restul încăperii fiind învăluit în întuneric.

O beznă care se potrivea de minune cu starea lui de spirit.

Era greu să-și analizeze emoțiile care se răzvrăteau înăuntrul lui. Era furios că artistul acela ridicol își făcuse apariția și distrusese totul. Apoi, mai erau șocul provocat de sentimentele recunoscute ale Norei și dezamăgirea față de sine însuși că nu fusese în stare să gestioneze situația mai bine.

Cel mai mult regreta încheierea falsei logodne.

Bău restul de whisky și își mai turnă un pahar. Se atașase foarte mult de Nora. Își dorea să o vadă, chiar dacă numai ca să îi vorbească.

„Nu pot să mă prefac că nu vreau mai mult, iar sentimentele tale în privința asta au fost exprimate foarte clar."

Și care anume erau sentimentele lui în acea privință?

La naiba dacă știa! Da, credea că atracția era ceva trecător. De obicei, se plictisea de o femeie după vreo trei sau patru luni. De ce trebuia Nora să fie diferită?

Cu toate acestea, era diferită. O simțea până în adâncul sufletului. Nu era o desfrânată egoistă sau vreo dansatoare uneltitoare. Nici nu era o actriță care îl voia pentru numele și contul lui din bancă. Nora se îndrăgostise de el, un bărbat cu o istorie de familie teribilă, departe de oamenii din înalta societate pe care îi frecventa de obicei. Nu îl tratase nici măcar o dată ca pe unul care făcea parte dintr-o clasă inferioară, deși chiar așa era.

Și curajoasă. Cerule, era curajoasă! Nu fugea și nici nu se retrăgea vreodată – nu o făcuse nici măcar atunci când își recunoscuse dragostea pentru el. Ar fi putut foarte ușor să mintă ori să inventeze o poveste cu care să potolească curiozitatea lui Julius. Totuși, nu făcuse nici una, nici alta; recunoscuse adevărul fără rușine.

Chiar dacă el nu fusese pregătit să îl audă, respecta al naibii de mult curajul ei.

Întrebarea era ce urma să facă el cu toate astea. Ideea de a o lăsa să plece pentru totdeauna îl făcea să vrea să lovească în ceva. Alternativa însă era să se însoare cu adevărat cu ea, dar nu putea să facă așa ceva. Dacă tatăl ei nu fusese de acord cu slabul și banalul Robert, atunci sigur nu putea accepta un bărbat cu reputația lui.

„Să nu te însori niciodată, băiete! O să-i rănești pe toți cei dragi."

Era mai bine să fie singur. Julius își trăise dintotdeauna viața așa, fără responsabilități familiale. Da, își întreținea mama și sora, dar nici una din ele nu îl putea suporta. Strâmbaseră din nas când venise vorba de cariera lui, de casa lui, de contul lui din bancă... Mama lui nu aprobase niciodată nimic din ce făcuse el. Cumva reușise să o dezamăgească pe singura femeie care trebuia să îl iubească necondiționat.

Un zgomot brusc îi atrase atenția. Se opri și ascultă din nou. Da, o bătaie ușoară. Personalul plecase de mult la culcare. Nimeni altcineva nu se mai afla în acea parte a casei. Cine era acolo?

Rămase nemișcat, în așteptare. Se auzi o zgârietură în gaura cheii. Încuiase ușa mai devreme în noaptea aceea ca să aibă mai multă intimitate și nu se mai deranjase să descuie. Cineva încerca acum să deschidă tamburul cu un șperaclu. Putea să audă cum încerca să găsească poziția potrivită a arcurilor ca să decupleze încuietoarea.

Așteptarea i se învolbură în vene, iar inima începu să îi bată cu putere. Aștepta cu nerăbdare să ia la bătaie pe cineva în seara aceea.

Fără să scoată un sunet, se ridică și se strecură în spatele unei draperii mari de lângă fereastră, ascunzându-se cu totul. Dură doar câteva minute până ce intrusul găsi combinația corectă, iar ușa se deschise. Zăvorul se întoarse încet, în liniște, iar pe covor se auziră pași moi.

După ce închise ușa, intrusul aprinse o lampă pe care trebuia să o fi adus cu el. Julius putea să vadă lumina difuză proiectată pe pereți, în vreme ce persoana se îndrepta spre birou. Nu se mișcă, respirând liniștit, curios să vadă care era intenția intrusului. Era aceeași persoană care îi distrusese biroul în noaptea incendiului? Putea la fel de bine să fie unul dintre investitorii tatălui lui, care spera să fure certificatele de acțiuni fictive.

Sertarul de la biroul lui Julius se deschise. Hârtiile foșniră, în timp ce mâinile căutau. Încă un sertar, mai mult foșnet. Lui Julius începură să-i țiuie urechile, enervat și frustrat că i se viola proprietatea, până ce nu mai putu să suporte nici măcar o secundă în plus. Lucrurile merseseră prea departe.

Dând draperia la o parte, se îndepărtă de fereastră și ieși să-l înfrunte pe William Pendleton.

Panicat, Pendleton făcu ochii mari cât cepele, încremenind în timp ce se întinse spre sertarul de jos al biroului.

– *Hatcher.*

Julius își puse mâinile în șold și se uită la bărbatul mai în vârstă.

– Ai face bine să ai un motiv al naibii de bun pentru ce faci acum, Pendleton, sau chem polițistul.

– Eu...

Pendleton se uită în jur, probabil în căutarea unei ieșiri.

– Nici măcar să nu încerci să fugi. Ai cel puțin 20 de ani mai mult și peste 15 kilograme în plus, iar eu știu fiecare colțișor din casa asta. Nu o să reușești niciodată.

Sudoarea licări pe fruntea lui Pendleton. Își drese glasul și își îndreptă spatele, încercând chinuit să schițeze un zâmbet.

– Cred că a fost o neînțelegere pe undeva. Zilele trecute, în timpul vizitei, am uitat ceva și m-am întors pur și simplu să-l recuperez.

– În toiul nopții? Folosind un șperaclu? Neinvitat? Doar nu te aștepți să înghită cineva balivernele astea, nu-i așa?

– Oricum, este povestea pe care o s-o spun. Un rânjet arcui buzele bărbatului. Acum, pe cine zici tu că o să creadă? Pe mine, un membru remarcabil al societății din New York și președinte al Clubului Gotham, sau pe bancherul parvenit aflat la un pas deasupra mocirlei?

– Cred că o să mă creadă pe mine când o să găsească șperaclul în buzunarul tău.

Pendleton ridică mâinile în aer de parcă ar fi fost nevinovat.

– Mi l-a strecurat cineva intenționat. Nu l-am văzut niciodată în viața mea.

Furia îi încețoșă vederea lui Julius. Își încleștă pumnii și înaintă.

– Atunci presupun că o să fiu pur și simplu nevoit să rezolv singur lucrurile. La urma urmei, asta este casa mea și tu ai intrat prin efracție.

Pendleton dădu să se retragă, cu o strălucire de frică în privire.

– Să nu pui mâna pe mine! O să am grijă să rămâi fără nimic din ce iubești.

– Încearcă, newyorkezule! N-ai nici măcar pe departe o asemenea putere asupra mea!

Pendleton se întinse spre ușă, după cum se așteptase Julius. Se repezi și îl prinse de umăr pe Pendleton, izbindu-l în perete. Înainte ca bătrânul să apuce să scape, Julius își înfipse mâna în beregata lui și strânse. Lui Pendleton i se tăie răsuflarea și se agăță de mâna lui Julius, încercând în zadar să o slăbească.

– Ar trebui să strâng până când o să rămâi fără suflare aici.

– Nu! șuieră Pendleton. Oprește-te!

– De ce ar trebui să fac asta? Își strânse pumnul și îi izbi capul de tencuială. Spune-mi ce căutai!

Cu tot mai puțin aer, ochii lui Pendleton începură să iasă din orbite. Clătină din cap.

– Bine. Dacă vrei neapărat să mori... Julius privi cum gura lui Pendleton încerca să formeze cuvinte. Slăbi strânsoarea. Ai ceva de spus?

– O să-ți spun. Numai dă-mi drumul!

– Ai o șansă, Pendleton. Ai face bine să profiți de ea.

Îi dădu drumul și se retrase, lăsându-l pe Pendleton o clipă să se adune.

Pendleton se aplecă și trase aer în plămâni cu mâna la gât. În timp ce Julius îl privea, ceva îi răsună în minte, ceva familiar.

„Noi, gentlemenii, trebuie să avem grijă unul de altul."

Cuvintele lui Pendleton de zilele trecute... Julius nu își amintise atunci, dar acum știa unde mai auzise expresia. Tatăl lui o spusese înainte de a-și lua viața. Nu avusese nici un sens pentru Julius, dar Warren Hatcher probabil fusese marcat de expresia auzită de la Pendleton.

– *Tu* ai fost! urlă Julius. Căutai acțiunile! Ai fost unul dintre investitorii care l-au distrus pe tata. Blestemat să fii!

Julius se avântă și își înfipse mâna în beregata lui Pendleton încă o dată, dar celălalt ridică mâinile.

– Așteaptă, nu!

– Dă-mi un motiv bun să te las să trăiești de vreme ce tu ești responsabil de moartea tatălui meu!

– Tatăl tău a fost un incompetent prost, spuse Pendleton. A oferit garanție băncii și a semnat cererea fără să se gândească. Întotdeauna era dornic să facă un profit rapid.

– Și l-ați lăsat să se confrunte singur cu creditorii, fără să vă plătiți vreodată partea – o parte care putea să-mi salveze familia de la a pierde totul.

– Asta nu era problema mea. Eu n-am semnat niciodată nimic.

– Nu, doar ai bătut palma cu el și i-ai spus că stăteai bine cu banii – mai puțin când avea nevoie.

– Nu avea rost să dai bani pentru o înțelegere care căzuse! urlă Pendleton. De ce trebuia să pierdem toți ca să ajutăm banca să-și recupereze pierderile?

– Pentru că vă permiteați, spuse Julius printre dinți. Iar familia mea, nu!

Pendleton râse, aproape că rânji.

– Tatăl tău nu era decât un șarlatan. Se pricepea la târguit, dar era lacom.

– Lacom! Mușchii lui Julius se încleștară, gata să îl strângă încă o dată de gât pe Pendleton. Îl împinse în zid și se aplecă peste fața lui. Deja mi-ai spart biroul *de două ori* ca să cauți niște acțiuni care nu-ți aparțin și ai îndrăzneala să vorbești despre lăcomie?

– N-am fost eu cel care ți-a spart biroul tău prima dată, spuse Pendleton.

– Poftim?

Pendleton profită de surprinderea bruscă a lui Julius și îl împinse un pas înapoi.

– Exact așa. Unchiul prețioasei tale logodnice a fost responsabil pentru asta.

Cortland? Lui Julius nu îi venea să creadă. Începu să răsufle nebunește. De ce să-i distrugă biroul unchiul Norei?

Pendleton chicoti.

– Nici măcar n-ai întrebat cine sunt ceilalți investitori. Nu ești curios?

– Ba sigur că sunt, se chinui să rostească Julius. Vrei să spui că unul dintre ei era Cortland?

– Da, el și un individ pe nume Allenson, care a murit de holeră acum câțiva ani.

– Doamne, Dumnezeule!

– Te-a cam prins cu garda jos, nu-i așa, Hatcher? Nu prea poți să te răzbuni pe unchiul logodnicei tale. Și poți să-ți iei rămas-bun de la statutul tău social și de la intrarea în Gotham dacă încerci să-mi faci ceva!

Luându-și avânt, îl lovi pe Pendleton exact în maxilar, iar bărbatul se prăbuși la podea.

– Nu dau doi bani pe statutul meu social sau pe Gotham. Sunt pregătit să te fac să-ți dorești să nu te fi născut niciodată, Pendleton, și la naiba cu toate consecințele!

Toată lumea bună se înghesuia în Teatrul Athena de la periferie. Nora cercetă penele de struț și diamantele și încercă să nu se simtă rănită că Julius nu o invitase. Nici măcar nu îi spusese de cumpărarea teatrului. Gata și cu sinceritatea, bănuia ea.

„Nu te-am mințit niciodată."

Da, dar și secretele aveau puterea să rănească.

Domnul Tripp sau Frank, așa cum insistase el să-i spună, îi permisese să le invite pe Kathleen și pe Anne, împreună cu părinții lor, dar și pe familia Cortland. Atmosfera era veselă, iar grupul mare și gata de petrecere o înconjura pe Nora cu o bucurie pe care nu putea să o simtă. Spera numai ca Julius să îi creadă șarada.

Dumnezeule, ce dor îi era de el!

Îi simțea lipsa cu o dorință aprigă, cum nu mai simțise niciodată, de parcă o parte din inima ei îi fusese smulsă din piept. Vestea ruperii logodnei circulă pe Fifth Avenue și – ironic – fusese menționată în coloana *Town Talk* a ziarului. Surprinse privirile compătimitoare și zâmbetele, căci doamnele nu se oboseau întotdeauna să își ascundă curiozitatea sau șoaptele. „Fosta lui amantă... I-a cumpărat un teatru... Sărmana Lady Nora."

Dar Frank avusese dreptate: să fie lașă nu era în firea ei.

Cea mai mare lojă, exact cea din centru, rămase goală. Nu trebuia să fii un geniu ca să ghicești că loja era rezervată pentru proprietarul teatrului. Dacă Julius chiar se așeza acolo, avea să se afle chiar în raza vizuală a Norei. Ideea de a se uita la el toată seara mai că o ridicase de pe scaun ca să se îndrepte spre ieșire.

Apoi faptul că loja rămase goală însemna că el se afla probabil altundeva prin clădire – de exemplu, în culise, în camera lui Poppy Desmond. I se puse un nod în gât când își închipui că sărută altă femeie, șoptind acele cuvinte obraznice la altă ureche. Răsuflă tremurând și vru să se ridice, hotărâtă să se ducă să ia o gură de aer.

– Să nu îndrăznești, spuse încet Frank, dându-i un pahar cu șampanie proaspătă. Nu fugi acum!

Kathleen stătea lângă Nora.

– Poți să faci asta. Poate că el nici măcar nu este în clădire.

– Cel mai probabil, este cu *ea* în culise.

– Dacă este acolo, atunci nu te merită, zise Anne când se alătură grupului lor. Îți este mai bine fără el.

„Slabă consolare", se gândi Nora, când mintea ei vedea numai imagini cu voluptuoasa actriță și fostul ei logodnic prinși într-o îmbrățișare pasională. Măcar avea să îl vadă în seara aceea, să îi spună că îi descoperise secretul.

Lumina de la lămpile cu gaz din interior se estompă, iar Frank luă imediat loc în dreapta ei. Cortina se deschise, iar Julius, teribil de chipeș într-un frac negru și cu pantaloni asortați, apăru pe scenă. Mulțimea izbucni în aplauze politicoase, apoi se așeză la loc.

Nora îl sorbi din priviri, savură părul blond nisipos și fața proaspăt rasă. Ochii albaștri scrutători străluciră în lumina de pe scenă, privirea lui ascuțită studiind teatrul. Norei i se tăie răsuflarea când el se întoarse în direcția ei, chiar dacă erau puține șanse să o vadă cu toate luminile acelea strălucitoare bătându-i în față.

– Bună seara, răsună vocea. Vă mulțumesc tuturor că ați venit la redeschiderea Teatrului Athena.

Mai multe aplauze. Când ropotul se stinse, el continuă:

– Nu m-am imaginat niciodată ca proprietar de teatru. Dar, așa cum am spus cuiva de curând, oamenii se schimbă. Situațiile se schimbă.

Nora simți un gol în stomac când își aminti discuția și rămase nemișcată, chinuindu-se să nu plângă.

– Așadar, iată-mă aici, spuse el cu un râs autoironic. În cele din urmă, mi-am dat seama că nu puteam permite ca un teatru atât de frumos să se închidă. Deci, vă rog, bucurați-vă de spectacolul din seara asta, primul din multele la care sper să participați la noul Teatru Athena!

Plecă de pe scenă în aplauzele mulțimii, așteptarea plutind în aer. Nu mai rămăsese nici un loc liber, din câte putea vedea Nora, cu excepția lojei lui Julius. Aruncă o privire într-acolo și se întrebă dacă avea să fie însoțit în seara aceea. Nu și-l putea închipui singur, nu de când logodna lor se încheiase. Acum putea să se întoarcă la ritmul lui dezinvolt de viață, fără consecințe.

Doamne, avea să fie un chin să îl vadă cu altă femeie! Pentru Dumnezeu, de ce se hotărâse să vină?

Piesa începu, iar Nora încercă să ignore loja goală. Tresări când Poppy Desmond intră pe scenă, mulțimea aplaudând nebunește prima apariție a actriței. Dar până și Nora era nevoită să admită că domnișoara Desmond era un adevărat talent. Vocea ei captivă întreaga clădire, iar fiecare privire se întorcea spre ea de fiecare dată când deschidea gura.

Nora fu atât de absorbită de cântec, încât aproape că îi scăpă momentul în care Julius se strecură în lojă. Se așeză pe scaunul din față, în centru, iar ea îl studie printre gene. El se lăsă pe spate și își încrucișă picioarele, cu ochii îndreptați spre Poppy pe scenă. Nimeni altcineva nu i se alăturase în lojă.

Se bucura să își urmărească fosta iubită? Cei doi reluaseră legătura? Ea îi studie chipul în căutarea unui semn, a unei sugestii care să îi dea de gol gândurile, dar nu descoperi nimic. Chiar când era pe cale să renunțe, el întoarse ușor capul și privirile li se întâlniră. Inima ei începu să bată nebunește, în timp ce el continuă să o privească lung, fără vreun semn de recunoaștere sau de căldură în profunzimile albastre. Știa că se afla acolo?

Pe chipul lui nu se citi nici o urmă de regret sau de durere când se uitară unul la altul. Nora începu să se simtă prost. Își pusese toate sentimentele pe masă, iar Julius nu fusese interesat. Ce mai era de zis?

Înghiți în sec și își îndreptă privirea spre scenă. Totuși, pielea i se înfioră, știind că el încă își concentra atenția asupra ei. Însă mândria nu îi mai permise să se întoarcă. Dacă el nu putea să o iubească, atunci trebuia să îl uite.

Cumva.

După ceea ce păru a fi un secol, primul act se încheie, și luminile deveniră mai strălucitoare. Kathleen și Anne începură să vorbească despre reprezentație, în vreme ce Nora aruncă o privire spre loja lui Julius.

Era goală.

Capitolul 19

În timpul primului act, Julius simțise că avea să explodeze. Nora era acolo, la doar câteva zeci de metri depărtare, și nu putea să o atingă sau să îi audă râsul. Să o facă să tremure ori să îi vadă zâmbetul. Era un adevărat chin.

Știuse imediat când ea intrase în clădire. De parcă fiecare celulă din corpul lui era legată de ea, privise din culise cum grupul ei se așezase în lojă. Al naibii Tripp! Fără îndoială, prietenul lui era responsabil pentru prezența Norei în seara aceea.

Nora era ca un vis. Părul ei castaniu era prins în creștet, aranjat frumos cu agrafe cu diamante. Părea sigură pe ea și puternică, o forță care nu voia să se abată de la nici o provocare. Adora asta la ea.

Își dorea să aibă măcar un dram din sângele ei rece. De când ea rupsese logodna, și el îl descoperise pe Pendleton în biroul lui, Julius se simțea de parcă stătea să se frângă. Habar nu avea ce să facă în legătură cu sentimentele încurcate pe care le avea pentru ea – și, pe deasupra, acum trebuia să își dea și seama cum să se ocupe de cele aflate despre unchiul ei.

Se părea că James Cortland se retrăsese din afacerea cu tatăl lui în urmă cu mulți ani. Nu era numai asta, dar în noaptea incendiului

cotrobăise prin biroul lui Julius ca să caute registrul fals. Fusese ușor să îl distrugă pe Pendleton. Conturile bancare ale omului erau ridicol de subțiri, motiv pentru care fusese atât de hotărât să găsească acțiunile valoroase ascunse acasă la Julius. Câteva telefoane și telegrame îl lăsaseră pe Pendleton fără nimic. Ultimul lucru pe care îl auzise Julius era că omul se întorsese acasă, în Virginia.

Cortland era o provocare mai mare. Julius nu putea să îl distrugă pur și simplu pe unchiul Norei, chiar dacă nu mai exista nici o logodnă. Să îi facă rău lui Cortland însemna să o distrugă pe Nora... iar Julius nu avea nici cea mai vagă idee cum să procedeze. Nu ar fi trebuit să îi pese. La urma urmei, Nora era cea care plecase, dar nu avea nici un interes să îi provoace și mai multă durere. Totuși, nu putea să îi permită lui Cortland să scape nepedepsit. Avea nevoie să se facă dreptate.

Spre sfârșitul primului act, el se furișă afară din lojă. Coridorul din spatele lojelor era gol grație reprezentației extraordinare a lui Poppy din seara aceea. Se părea că nimeni nu voia să rateze nici măcar o secundă cât ea se afla pe scenă. Cu luminile încă difuze, intră prin spatele lojei lui Cortland și îl bătu ușor pe umăr.

– Doar o vorbă...

James Cortland dădu aprobator din cap și se ridică, urmându-l pe Julius pe coridor. La capătul coridorului, se afla o scară de serviciu nefolosită, iar Julius îl conduse până acolo și îi ținu ușa deschisă ca să treacă dincolo de ea. O luară pe scări până la parter, apoi Julius împinse ușa mare din oțel care ducea spre aleea din spate.

Fură învăluiți de aerul rece al nopții când închise ușa și se sprijini de ea. Pe alee plutea un miros de salată putrezită și de cal, dar Julius nu își dorea ca discuția să fie auzită de nimeni. Își încrucișă brațele la piept.

– Dă-mi un motiv să nu te îngrop de viu, Cortland.

Din fericire, unchiul Norei nu făcu pe prostul. După câteva clipe lungi, își încovoie umerii.

– Pendleton ți-a spus.

– Da, mi-a spus. Mi-a mai spus că tu ești cel care a intrat în biroul meu în noaptea incendiului.

Cortland oftă.

– Am făcut-o doar ca să pară că a spart cineva casa. N-am luat nimic, îți jur!

– Asta are cu atât mai puțin sens. De ce ai vrut să mă faci să cred că a fost vorba despre un intrus?

– N-am făcut-o în folosul meu. A fost pentru Pendleton. El... m-a șantajat să găsesc certificatele de acțiuni. Era hotărât să pună mâna pe ele.

– Cu ce Dumnezeu putea să te șantajeze?

– Cu Nora. Își trecu o mână peste față. Cum Nora era logodită cu tine, Pendleton a continuat să amenințe că o să-ți spună adevărul despre implicarea mea. Speram să nu afli niciodată.

Dumnezeule, ce încurcătură!

– Așa că ai provocat incendiul ca să mă scoți din casă în noaptea aia.

– Nu, eu n-am provocat nici un incendiu. Dar a fost o ocazie pe care nu puteam să o ratez.

Pură coincidență? Julius se îndoia.

– Atunci Pendleton este cel care a declanșat flăcările?

– Nu a recunoscut-o în fața mea. Și nu-mi pot imagina că și-ar fi murdărit mâinile într-un asemenea hal.

Julius își întoarse privirea neîncrezător.

– Vorbim despre același om care mi-a spart biroul azi-noapte, nu-i așa?

– Bănuiesc, spuse Cortland, ridicând din umeri. Dar n-a vrut să facă rău nimănui niciodată. Voia banii.

Julius se frecă la ochi cu podul palmelor.

– De ce nu mi-ai spus? Au fost nenumărate ocazii când puteai să clarifici totul.

– De rușine. Scoase un suspin. Nu sunt mândru de cele întâmplate cu ani în urmă. Tatăl tău, chiar dacă nu se pricepea prea mult la afaceri, avea o inimă bună. Nu merita să fie distrus pentru ceva atât de neînsemnat. Știu că este prea puțin, dar chiar mă răzgândisem în privința părții mele... numai că era prea târziu. Tocmai își luase viața. El își îndesă mâinile în buzunare. Așa că acum știi. Ce ai de gând să faci?

Julius își încleștă maxilarul, gândindu-se. O parte din el își dorea cu ardoare să îi ia lui Cortland tot ce îi era drag, așa cum se întâmplase cândva cu Warren Hatcher. Dar apoi se gândi la Nora, la cât de buni fuseseră James și Beatrice cu nepoata lor din Anglia. Ea nu avea să îl ierte niciodată dacă făcea vreun rău familiei Cortland. Nu ar mai fi fost niciodată în stare să o recâștige.

Voia să o recâștige?

– La naiba! se răsti el. Nu m-am așteptat la asta.

– Îmi cer scuze. Știu că viața ta a fost schimbată pentru totdeauna de acele evenimente și îmi pare nespus de rău pentru rolul pe care l-am jucat în asta. Nu mi-am închipuit niciodată că Warren va ajunge la faliment, dar ignoranța nu este o scuză. Sunt pregătit să ofer orice recompensă îți dorești.

Nimic nu putea să schimbe evenimentele din trecut. Julius știa asta. Și chiar credea că unchiul Norei nu anticipase ruperea logodnei. Atitudinea lui Cortland era complet diferită de a lui Pendleton, care mințise și răstălmăcise faptele, astfel încât să pară nevinovat. Cortland nu încerca în nici un fel să scape de vină. Atitudine pe care Julius o respecta.

– N-am nevoie de recompensa ta. Răsuflă lung și apăsat. Am fost obsedat de răzbunare atât de mult timp, dar a venit vremea să o las baltă. Am alte probleme mai mari de care trebuie să mă ocup și trebuie să renunț la asta.

– Ești sigur? Nu pare corect că Pendleton a plătit un preț, iar eu, nu.

– Pendleton mi-a spart biroul și m-a insultat în față. Nu a avut nici o urmă de remușcare și m-a amenințat. Din moment ce te șantaja și pe tine, aș spune că Pendleton a primit exact ce merita.

– Destul de corect, spuse Cortland. Și acum? Ce o să-i spui Norei?

O durere arzătoare se învolbură în pieptul lui Julius.

– Nu prea vorbim, în cazul în care n-ai observat. Logodna noastră s-a încheiat.

– Este motivul pentru care v-ați uitat lung unul la altul tot actul întâi?

Julius simți că îi luau foc obrajii. La naiba, se înroșea?

– Mi-e dor de ea.

– Să știi că și-a cumpărat bilet de tren. A încercat să-l ascundă, dar Beatrice este mult mai îndemânatică decât pare. Nora are de gând să plece la San Francisco săptămâna viitoare.

San Francisco? Doamne, Nora nu putea să plece atât de departe! De ce nu se întorcea în Anglia? La tatăl și la prietenii ei?

– Nu poți să o lași să plece.

Cortland clătină din cap.

– Nu o cunoști pe Nora? Bănuiesc că o să găsească o modalitate să plece indiferent dacă eu și Beatrice îi permitem sau nu să o facă. Aș prefera mai curând ca *tu* să nu o lași să plece, pentru că bănuiesc că ești singura persoană de care ar asculta.

– De ce eu?

– Pentru că este îndrăgostită de tine, Hatcher. El își așează mâna pe umărul lui Julius. Și dacă o vrei, ai face bine să-ți dai seama cum să o recâștigi. Repede.

– Nu cred că o să mă accepte, orice aș face. Eu... Simți în nări un miros cunoscut. Asta este...? Dumnezeule, e un incendiu!

Se întoarse și trase de mânerul ușii care ducea în spatele teatrului, însă era blocat.

– La naiba! Bătu o dată în metal. Le-am spus să o lase deschisă. Trebuie să îi scoatem pe toți afară!

Alergă spre stradă și spre intrarea principală. Înainte să ajungă în capătul aleii, începură strigătele. Nu, nu, nu! Nu puteau să intre în panică. Trebuia să-i ajute pe toți să iasă în ordine, să folosească ușile de ieșire și scările de incendiu. O învălmășeală putea să ucidă sute, dacă nu chiar mii de oameni.

Și pe Nora. Cerule, Nora era acolo!

Ideea de a o pierde aproape că îl făcu să cadă în genunchi. Gata cu ieșirile scandaloase! Gata cu zâmbetele cochete sau cu privirile pline de jind! Nu avea să i se mai opună cu inteligența ei ascuțită și limba ei și mai ascuțită. Moartea ei avea să-l distrugă, să-l îngroape în durere până ce nu mai putea să trăiască. Era prietena lui cea mai bună, confidenta lui, iubita lui și stăpâna inimii lui nedemne.

Ea era totul.

Iar el trebuia să îi spună toate acele lucruri măcar o dată!

Când coti, oamenii se îmbulzeau deja să iasă pe ușile principale. Clienții se împingeau și țipau, în timp ce fumul se înălța deasupra lor în noapte. Cel mai tare îl tulbura că toată lumea era uscată, ceea ce însemna că noul sistem antiincendiu nu începuse încă să stingă flăcările. Broboane de sudoare i se iviră pe frunte. Dacă focul ardea necontrolat, pierderile aveau să fie foarte mari.

– Cineva să sune alarma! Chemați brigada de pompieri! urlă el în timp ce se împingea spre uși.

Cum toții încercau să iasă, abia dacă reușea să se strecoare prin mulțime. La fiecare doi pași făcuți înainte, era împins un pas înapoi.

– Păstrați-vă calmul și îndepărtați-vă cât mai repede de clădire! le spuse el, folosindu-și toată puterea ca să nu fie luat de mulțimea de oameni care ieșeau. Nu împingeți și ajutați-i pe cei care au probleme!

Haosul se întețea peste tot în jurul lui și temerile din trecut amenințau să îl sufoce. Dar fu impulsionat să înainteze de dorința de a o găsi pe Nora.

Nu putea să o lase să moară.

În pauză, Nora își înecă suferința cu câteva pahare de șampanie, când auzi primele semne de panică.

– Ați auzit? întrebă Kathleen.

– Țipă cineva? Anne își înclină capul. Am crezut...

Alt țipăt, de această dată mai aproape. Apoi toate auziră cuvântul de care se temea oricine se ducea la teatru: *foc*.

Toți bărbații se duseseră în salonul de fumat, lăsând doamnele în urmă. Mătușa Bea apăru lângă ele.

– Nu știu ce se întâmplă, dar cred că ar trebui să plecăm, ca să fim în siguranță. Ea făcu un semn spre podeaua pe care se afla orchestra, unde clienții se împingeau să ajungă spre partea din spate a teatrului. Actorii și lucrătorii din teatru alergau pe scenă chiar înainte de a se prăbuși cortina în flăcări și de a bloca vederea.

– Oh, Doamne! Priviți acolo!

Kathleen arătă spre tavan. Fumul gri se aduna în rotocoale și acoperea frumoasa pictură murală de deasupra lor. Erau instalate capete de stropitori, dar din ele nu curgea apă.

– Doamne sfinte, trebuie să ieșim din clădire înainte să fie cuprinsă de flăcări.

Mătușa Bea le grăbi spre coridorul din spate, unde o mare de oameni se îndrepta către scara principală.

– Mergeți, mergeți, mergeți! le spuse Nora.

Mama lui Kathleen și mama lui Anne le apucară de mâini și începură să își tragă fiicele la adăpost. Nora o luă de braț pe mătușa Bea și se alăturară șuvoiului de bărbați și de femei din lumea bună care se grăbeau să iasă.

Când ajunseră la capătul coridorului, dădură peste un adevărat coșmar. În fața lor se întindea o mare de oameni, nelăsând nici măcar o cale de ieșire. Se împingeau și țipau, urcându-se unii peste alții, iar frica plutea grea în aer, pe măsură ce coborau alții

de la nivelurile superioare. Femeile mai în vârstă se împiedicau și riscau să fie călcate în picioare înainte să fie ajutate să se ridice. Urletele se auzeau tot mai tare.

Nora clipi – fumul tot mai gros îi înțepa ochii. În curând, avea să fie greu să mai respire.

– Trebuie să găsim o altă cale de ieșire, urlă spre mătușa ei.

Mătușa Bea încuviință din cap, cu o batistă din dantelă care îi acoperea gura. Nora își luă mătușa de mână și începu să se împingă, printre trupuri, înapoi în loje.

– Am impresia că am văzut ieșiri de incendiu la exteriorul clădirii, strigă ea.

Mulțimea se împrăștia pe măsură ce se îndepărta de scările principale. Luminile se stinseră brusc, iar coridorul fu cufundat într-un întuneric absolut. Nora o strânse mai tare pe mătușa ei și își continuă drumul de-a lungul peretelui. Celălalt capăt al coridorului dădea într-o alee. Trebuia să existe o cale de ieșire pe acolo. În treacăt, se gândi la Julius și se întrebă dacă ieșise din clădire. Poate că știa vreo ieșire secretă pentru actori și compania de teatru.

Se rugă să fie teafăr.

Când cotiră, observă un grup de oameni care se îngrămădeau la capătul coridorului. Întrucât scările erau blocate de clienți, grupul încerca să forțeze deschiderea unei uși mari din metal, probabil una care dădea spre scările de incendiu. „Oh, nu!" Dacă ușa nu avea să se miște din loc, toți se aflau în mare primejdie.

Ușa se deschise dintr-odată, de parcă fusese împinsă de cealaltă parte. Cu toții înaintară să ajute, deschizând-o larg ca să permită accesul. Julius păși în bezna plină de fum, cu un topor în mână.

– Grăbiți-vă! Plecați repede și în liniște. Acum se poate folosi scara de incendiu.

Nora se grăbi spre el.

– Julius!

El ridică iute capul și ochii îi fură inundați de un sentiment de ușurare când o văzu. Cu ambele mâini, el se întinse și o trase aproape.

– Doamne, Nora! Sunt bucuros să te văd.

Ea își îngropă fața în lavaliera lui murdară și îl apucă strâns de mijloc.

– Ne-ai salvat!

Buzele lui i se lipiră de creștet.

– Aproape, scumpo. Grăbește-te și coboară cu mătușa ta pe scara de incendiu!

Mătușa Bea tocmai dispăruse pe ușă. Nora îl apucă de mână pe Julius și vru să îl tragă după ea.

– Să mergem!

El se eliberă și o împinse spre ușă.

– Nu încă. Trebuie să pornesc sistemul de stropitori.

– Nu! Julius, nu!

Voia să intre în teatru? Totul devenea mai fierbinte, încărcat de fum. Curând, aerul avea să devină toxic. Degetele i se înfipseră în hainele lui șifonate. Trebuie să vii cu mine!

– Nora, du-te! El vorbi blând, dar hotărât. Nu pot permite să moară cineva. Trebuie să mă duc în spatele scenei și să pornesc stropitorile de la subsol. Du-te!

– Nu vreau să te las aici, țipă ea, și panica i se cuibări în gât. Nu o să mai reușești să ieși!

– O să ies, îți promit! El îi netezi părul pe spate. Te iubesc. Acum du-te și pune-te la adăpost, te rog!

Cu forță, el o ridică pe platforma îngustă ce ducea spre scara de incendiu. Ea se prinse de balustradă ca să își găsească echilibrul. Când se uită peste umăr, Julius dispăruse.

Simți lacrimi în ochi. „O să reușească. Nu poate să moară, nu acum!" Trase adânc aer în piept și începu să înainteze. Mătușa ei tocmai ieșise, iar câțiva domni de pe alee o ajutau să coboare de pe scara de incendiu. Din păcate, nu se aflau mulți oameni jos. Nora se gândi la cei care încă se chinuiau înăuntru, la clienții de pe scara principală care nu aveau să fie niciodată atât de inspirați încât să traverseze coridorul din spatele lojelor ca să se pună la adăpost.

Îi fu chiar ușor să ia acea decizie.

Se întoarse, se avântă din nou înăuntru și se îndreptă spre scara principală.

Aerul era tot mai fierbinte și sufocant pe măsură ce Julius înainta spre lojele laterale. Trebuia să meargă repede în culise, dar scările erau prea aglomerate. În schimb, se urcă peste balustradă în loja cea mai apropiată de scenă. Cu picioarele atârnate, își dădu drumul jos și sări mai mult de zece metri până la podea. Când ateriză, simți o durere ascuțită în gleznă, de parcă un vătrai incandescent îi fusese înfipt în os. Strânse din dinți, apoi se ridică în picioare, apucă

toporul și, șchiopătând, se îndreptă cât putu de repede spre culise, bâjbâind prin beznă.

Supapa pentru sistemul de stropitori se afla în camera de întreținere de la subsol. Julius știa asta pentru că sistemul fusese testat recent, când se renovase teatrul; văzuse cu ochii lui că stropitorile funcționau. Nu înțelegea de ce nu porniseră încă, dar trebuia să facă ceva înainte să sosească brigada de pompieri.

Măcar Nora era în siguranță. Indiferent ce se întâmpla, ea era afară, departe de pericol.

În culise era liniște – personalul teatrului și actorii foloseră propriile ieșiri din spatele teatrului. Tuși. Fumul îi ajunsese în plămâni. Scoase o batistă din buzunarul din haină, își acoperi gura și se avântă cât putu de repede în întunericul negru ca smoala, apoi coborî treptele mici din piatră care duceau spre măruntaiele clădirii.

Glezna îi zvâcnea la fiecare pas. Probabil nu trecuseră mai mult de zece minute de când simțise mirosul de fum pe alee, dar incendiul putea să se răspândească foarte repede. Iar în isteria creată și cu pericolul de a inhala fumul, nimeni nu avea prea mult timp să se salveze.

Deși abia vedea, își dădu seama că fumul încă nu ajunsese în subsol, ceea ce însemna că incendiul nu începuse de acolo. Mai însemna și că nu avea să moară imediat din cauza inhalării fumului, în timp ce încerca să găsească și să repare stropitorile. Se duse după colț și deschise ușa care trebuia să dea spre camera de întreținere. Apoi se opri brusc.

O lampă fusese aprinsă, proiectând o strălucire gălbuie în cameră. Robert, fostul iubit al Norei, se afla în mijlocul podelei, cu picioarele îndoite și mâinile încleștate, cu ochii mici ațintiți spre Julius. „Oh, la naiba!"

– Tu ce cauți aici? urlă Julius și se aruncă înainte. Este interzis să intri în camera asta.

– Interzisă era și Nora, dar asta nu te-a împiedicat să o furi.

Julius știa prea bine că nu era momentul potrivit să se certe. O furase, măcar temporar, și nu regreta nimic. Nu mințise când îi spusese că o iubește cu câteva clipe în urmă. Și-ar fi dorit numai să i-o fi spus mai devreme.

– Robert, indiferent ce ai făcut, putem să îndreptăm lucrurile. Oamenii nu trebuie să moară. El înaintă iute, ținând toporul cu ambele mâini. Nimeni nu trebuie să moară!

– Tu trebuie să mori. *Tu*, mârâi Robert. Iar dacă mă omori, nu o să afli niciodată unde am ascuns mânerul de la robinet. Asta ai venit să faci aici, nu-i așa? Să-i salvezi pornind sistemul de stropitori.

Ascunsese mânerul robinetului? Desigur, lipsea mânerul rotund cu ajutorul căruia se dădea drumul manual la apă. Fără mâner, ar fi avut nevoie de un clește ca să rotească robinetul.

– Spune-mi unde găsesc afurisitul ăla de mâner. *Acum!*

Se auzi un rânjet.

– Ai vrea tu. Să devii erou! Să îi salvezi pe toți oamenii ăștia și să te mândrești cu asta. Să o atragi din nou pe Nora în patul tău...

Julius se avântă spre el și îl izbi de sistemul de ventilație, cu brațul înfipt în beregata lui.

– Sute de oameni se luptă să iasă în viață de aici. Nu poți să-i lași să moară doar pentru că s-a despărțit de tine. *Gândește-te*, Robert! Este ceva îngrozitor de crud.

Robert își ridică bărbia. Furia îi străfulgeră privirea.

– Eu n-am crescut cu nimeni alături și am învățat să am grijă doar de mine. Îmi pare rău pentru oamenii de sus, dar ei sunt un preț mic care trebuie plătit ca să obțin ce vreau.

– Ea nu o să iubească un criminal. Dă-mi robinetul și lasă-mă să pornesc stropitorile!

– Ea nu o să știe niciodată. Nimeni nu o să mă suspecteze. Povestea asta o să intre în istorie doar ca o tragedie în care proprietarul teatrului și-a pierdut viața, iar Nora o să se întoarcă la mine.

Nebunia străluci în privirea lui, iar Julius consideră că discuția ajunsese mult prea departe. Nu avea timp să se certe.

– Îți mai dau o șansă. Unde este mânerul?

– Du-te dracului!

Julius ridică toporul spre Robert și îl izbi cu coada în țeastă. Robert închise ochii și se prăbuși inconștient la pământ. Julius se puse într-un genunchi și îi verifică buzunarele. Nimic. Își întinse nebunește gâtul, se uită în jur după mâner sau după cutia cu unelte. Căuta ceva, orice cu care să învârtă robinetul!

Sudoarea i se prelinse pe frunte câtă vreme cercetă podeaua. Părea logic ca Robert să fi scos mânerul, apoi să îl fi aruncat pe jos, sub echipament. Nimic. „La naiba!"

Iute, sări în picioare și începu să cerceteze încăperea. Unul dintre muncitori trebuia să fi lăsat acolo câteva unelte; la urma urmei, nu se putea ca Robert să fi scos mânerul fără să se ajute de o unealtă.

Găsi un set de scule în spatele cuptorului de cărbune. Luă cleștele și fugi spre robinet. Nu era ușor să îl potrivească, dar prinse cleștele în jurul bolțului și răsuci tare. Bolțul se mișcă foarte puțin, așa că își folosi toată puterea și trase. Se mai mișcă un pic. Julius continuă să tragă până când robinetul se deschise complet, iar sunetul apei sfârâi și trecu prin țeavă.

Se sprijini de perete și încercă să își tragă sufletul. „Slavă Domnului!" Măcar incendiul putea să fie ținut sub control până ce sosea brigada de pompieri, dacă nu era deja acolo. Singurul lucru care îi mai rămase acum era să plece.

Se uită lung la silueta lui Robert întinsă pe jos.

– La naiba! Doar nu o să fie nevoie să te car afară, nu-i așa?

Bineînțeles, Robert nu răspunse, iar Julius nu avu de ales decât să se aplece și să îl ridice, deși avea glezna rănită. Îl luă pe Robert în spate și ieși din sala de echipamente. Mirosul de fum devenea tot mai puternic pe măsură ce înainta de-a lungul coridorului, iar căldura era aproape copleșitoare, prea copleșitoare pentru plămânii lui epuizați. Fiecare pas cu piciorul rănit se simțea îngrozitor. Era o adevărată tortură să înainteze.

Când coti pentru ultima dată, apărură și scările. Putea să audă picăturile de apă deasupra capului, să simtă mirosul de funingine umedă și de fum acru. Îl dureau mușchii de la picioare, glezna implora să se odihnească, dar el se străduia să înainteze. La mai puțin de doi metri depărtare de scări, un zgomot asurzitor răsună deasupra și apoi o bucată mare din acoperiș ceda.

Julius se feri și se ghemui cum putu mai bine, îndepărtându-se de deschizătură, în timp ce fu învăluit de praf și cenușă. După zgomot, toată clădirea stătea să se prăbușească.

Când vacarmul se stinse, se întoarse și i se confirmă cea mai cruntă temere. Scările erau complet blocate de moloz și dărâmături.

Erau blocați înăuntru.

Capitolul 20

Nora se afla pe scara de incendiu, inspirând fum și ștergându-și sudoarea de pe frunte, dar continuă să ajute oamenii să iasă

teferi din teatru. Refuza să plece. După ce dispăruse Julius, se îndreptase iute spre scările principale și începuse să conducă un grup de oameni de la etajul cu loje spre scara de incendiu. Își păstră calmul și luciditatea câtă vreme coborâră scara din fier atașată de exteriorul clădirii.

Fiecare secundă care trecea, în vreme ce stropitorile rămâneau închise, îi fura câte o bucățică din suflet. Julius era înăuntru, iar lipsa apei care să curgă din tavan însemna că urma să fie rănit... sau mai rău.

Nu vru să ia în calcul cea mai rea posibilitate.

„Te iubesc."

Vorbise serios? Inima îi fu cuprinsă de speranță, dar și de frică. El trebuia să trăiască... De-ar fi aflat dacă spunea adevărul!

Prima brigadă de pompieri ajunse la câteva minute după aceea, cu clopoțelul care zăngănea pe vagonet, în vreme ce cobora pe Broadway, cu al doilea și al treilea vagonet chiar în urma lui. Căldura și panica dinăuntrul clădirii se întețiseră, iar mulțimea izbucni în urale când, în sfârșit, își făcură apariția. Totuși, ea continua să îndrume un șir nesfârșit de oameni spre scara de incendiu. Fiecare dintre ei era tulburat, speriat și, mai ales, recunoscător că ieșea de acolo în viață.

Când stropitorile din tavan începură să împrăștie apă, Nora aproape că se prăbuși de ușurare. El reușise. „Oh, slavă Cerului!" Cu stropitorile mergând și pompierii la fața locului, coșmarul acela avea să fie în curând dat uitării.

Pompierii apărură pe alee ca să ajute răniții și persoanele în vârstă. Unul se apropie de mătușa Bea, care pur și simplu clătină din cap și arătă spre Nora, probabil refuzând să plece până ce Nora nu ieșea. Nora continua să strige spre oamenii care așteptau pe coridor să rămână ordonați, să nu împingă. Toți cei care ieșeau erau uzi, murdari, dar nu se plângeau. Aveau să trăiască.

Unde era Julius?

Își dorea să îl găsească, să îi revadă zâmbetul strengăresc. Ochii lui de un albastru strălucitor care respirau inteligență pură și hotărâre de fier. Să îi audă timbrul grav, care tachina încontinuu, timbrul vocii lui. Ieșise deja din clădire?

– Domnișoară, pot să mă ocup eu de aici. Un pompier într-o haină neagră și lungă, cu nasturi strălucitori și pălărie înaltă, se afla acum lângă Nora. Ar trebui să coborâți pe scara de incendiu ca nu cumva să vă răniți.

– Focul a fost stins? întrebă ea.

– Pompierii stau cu furtunurile pe partea cea mai afectată, pe acoperiș. Se pare că stropitorile s-au ocupat de flăcările din interior. Mergeți acum, domnișoară.

El făcu un semn din cap spre ușă.

Nora nu voia să plece, ci să afle dacă era o nebunie să încerce să facă treaba în locul lui. În plus, era nerăbdătoare să ajungă jos și să-l caute pe Julius. Ea încuviință din cap și o luă spre ușa de ieșire. Apoi, un sunet îngrozitor răsună în aer, de parcă întreaga clădire se prăbușea. Ea se întoarse spre partea de unde se auzise zgomotul și privi cum o parte uriașă din acoperiș se prăbușește în spatele scenei.

I se tăie răsuflarea.

– Oh, Doamne!

O presimțire rea puse stăpânire pe ea. Se putea ca Julius să fie pe undeva pe acolo.

– Plecați, acum! îi îndemnă pompierul în grabă pe oameni. Nu împingeți, ci pășiți mai cu viață!

– Eu nu pot să plec! îi spuse Nora. Logodnicul meu, proprietarul, s-a dus la subsol prin spatele scenei. A dat drumul stropitorilor.

Pompierul o luă de braț și o obligă să se îndrepte spre parter pe scara de incendiu.

– Dacă este așa, nu putem să-l ajutăm. O să coborâm de îndată ce se poate.

– Vă rog, lăsați-mă să ajut. Nu pot să-l las!

– Domnișoară, nici o parte din clădire nu este sigură. Se poate prăbuși în orice clipă. N-o să-l ajutați dacă muriți!

Oamenii din spatele Norei începură să împingă, să o îndemne să înainteze, iar ea nu avu de ales și începu să coboare pe scara de incendiu.

– Vă rog să-l găsiți! strigă ea, în vreme ce picioarele i se mișcau automat, simțind că parcă pieptul i se rupe în două.

– O să-l găsim! urlă bărbatul fără să se uite la ea, pe măsură ce continua să îi grăbească pe clienți.

Lacrimile îi începțoșară vederea și se prinse de balustradă ca să nu se împiedice când cobora. Ajunsă jos, mătușa Bea veni în grabă și o cuprinse pe Nora într-o îmbrățișare.

– Ești bine? Ce a fost zgomotul ăla? întrebă femeia.

– Acoperișul s-a prăbușit chiar peste scenă. Ea mângâie ușor spatele mătușii, apoi se retrase din îmbrățișare. Trebuie să mă duc în spate, să văd dacă mai este vreo cale de ieșire.

Vru se înainteze pe alee, spre spatele teatrului.

– Nora, așteaptă! Mătușa o apucă de braț. Ar trebui să trecem de cealaltă parte a străzii, unde suntem în siguranță.

Nora clătină din cap și noi lacrimi îi umeziră genele.

– Mătușă Bea, Julius poate să fie încă înăuntru.

– Oh, Doamne sfinte! Bine, să mergem.

O împinse ușor pe Nora și se strecurară amândouă prin haosul de pe alee. Oamenii plângeau, urlau, îi căutau pe cei dragi. Scena devenea și mai tragică pe măsură ce mai mulți bărbați și femei se revărsau din teatru pe scările și ușile de incendiu.

În spatele teatrului, era același haos. Actorii, actrițele, echipa teatrului și clienții plângeau, se linișteau unii pe alții, în timp ce pompierii udau cu furtunurile acoperișul teatrului, dar și clădirile vecine. Polițiștii încercau să îi dea la o parte pe trecători. Toate ușile de ieșire erau deschise, dar nimeni nu ieșea.

Nora cercetă înnebunită chipurile. Nu îl vedea. „Te rog, te rog, te rog..."

– Nora!

Se întoarse spre bărbatul care o strigă și îl descoperi pe Frank Tripp, care se grăbea spre ea.

– Oh, slavă Cerului, îi spuse el și o apucă de umeri. Nu m-ar ierta niciodată dacă ți s-ar fi întâmplat ceva rău.

Li se alătură femeia cu care Frank tocmai vorbise. Nora o recunoscu imediat pe Poppy Desmond, deși costumul îi era plin de murdărie și de funingine. Sprâncenele actriței erau coborâte a îngrijorare.

– Milady, spuse ea cu o reverență care părea nelalocul ei, date fiind circumstanțele.

– Domnișoară Desmond.

– L-ai văzut? întrebă Frank. A ieșit?

– Voiam să te întreb același lucru. Ultimul lucru pe care îl știu este că s-a dus la subsol să deschidă stropitorile.

Frank închise ochii și se prinse de podul nasului.

– Idiotul...

Nora nu avea timp să dezbată cu el. Se întoarse spre Poppy.

– Mai există altă ieșire din subsol? Acoperișul s-a prăbușit și mi-e teamă să nu fie prins înăuntru.

Actrița se întoarse și privi clădirea de sus în jos, cercetând.

– Toate ușile astea duc spre culise. Dacă el este la subsol, nu există alt mod de a ieși decât jgheabul de cărbuni.

Poppy îl apucă de mână pe Frank, apoi alergară spre un capac din fontă neagră din perete. Se chinuiră împreună să îl deschidă.

– Doamnelor, trebuie să vă dați la o parte...

– Un bărbat este blocat acolo jos! urlă Nora spre pompier.

Nu era o minciună, putea să o simtă cu tot trupul ei. Julius era prins jos acolo, iar ea nu se putea liniști până ce nu îl găsea.

Bărbatul se apropie și o dădu la o parte ca să-l ajute pe Frank să deschidă capacul de la jgheabul de cărbuni.

– Hei! urlă Frank spre subsol. Este cineva în viață jos acolo?

– Julius! strigă Nora. Vino spre jgheabul de cărbuni! „Te rog să mă auzi. Te rog să fii în viață!"

Pompierul se duse să caute o scară, câtă vreme Nora continuă să strige în jgheabul de cărbuni. Îi răspunse doar tăcerea. Nora nu voia să se dea bătută. Îi spuse pompierului:

– Coborâți-mă acolo!

– În nici un caz! ripostă Frank. Dacă trebuie să coboare cineva, eu sunt acela.

– Nora!

Julius apăru de jos, cu chipul lui frumos acoperit de funingine. Purta un bărbat pe umeri.

– Oh, slavă Cerului! Julius! spuse ea și rămase fără glas.

Era viu. Se simți cuprinsă de ușurare și se prăbuși în genunchi.

Gura lui se arcui într-un zâmbet obosit.

– Sunt bine. Deși o să am nevoie de ajutor ca să ies de aici.

În câteva secunde, se aduse o scară, iar pompierul o așeză în jgheab. Coborî în subsol ca să-i ajute pe Julius și pe bărbatul inconștient. Frank împreună cu alte brațe puternice îl ajutară să-l urce pe bărbatul rănit pe scară. Totuși, Nora nu își luase ochii de la Julius. Pompierul îi ordonă lui Julius să urce și, după câteva secunde, ajunse sus.

Ea aproape că sări pe el. Niciodată nu se simțise mai recunoscătoare ca atunci.

– M-ai speriat de moarte, spuse ea lipită de haina lui plină de cenușă.

El o sărută pe creștet, cuprinzând-o în brațe.

– Îmi cer iertare. Dar acum sunt aici.

– Deci ai rămas blocat? întrebă Frank.

– Da, murmură Julius. Când s-a prăbușit acoperișul.

– Logodnica ta a refuzat să te lase baltă.

Frank îl lovi ușor pe Julius pe spate și făcu un semn din cap spre Nora.

– Chiar așa? Julius o strânse mai aproape pe Nora când îi surprinse privirea. Mulțumesc.

Un bărbat gemu, iar Julius încremeni și întoarse capul. Nora făcu la fel... și i se tăie suflarea.

– Acela este... Robert? Ea căută chipul lui Julius. L-ai salvat pe Robert? Dar ce...?

Julius se uită urât spre bărbatul întins la pământ.

– El este motivul pentru care n-au pornit stropitorile.

– Robert? De ce?

– Habar n-avea că erai și tu aici astă-seară. A sperat să pier eu, pentru ca mai apoi să-ți recâștige afecțiunea.

– *Poftim*? Este o nebunie! Tot el a iscat incendiul?

– Nu știu, dar cred că putem să presupunem că da. Altfel, de ce să saboteze stropitorile? Nu m-ar surprinde ca el să fie responsabil și de incendierea grajdurilor mele.

Ea se îndreptă grăbită spre Robert, care se chinuia să se ridice în picioare.

– Tu ai făcut asta? îl întrebă ea. Tu ești responsabil pentru incendiu?

Flacăra de mânie și de nebunie din ochii lui Robert nu semăna cu nimic din ce văzuse vreodată Nora la el. El pufni.

– Te minte. Am venit să văd spectacolul. Încercam să scap de fum și am ajuns la subsol.

Ea nu se îndoi nici o secundă de cuvintele lui Julius. Și nu era doar asta, îl cunoștea pe Robert. Aceea era o nouă față a lui, necunoscută, una violentă.

– Nu-mi vine să cred că ai făcut asta. Vor muri oameni, Robert! Oameni nevinovați. Clădirea este distrusă. Și toate astea ca să mă recucerești?

– N-am făcut eu asta, mârâi el și arătă spre Julius. Încearcă să te facă să mă urăști.

Un polițist era în trecere pe lângă ei, iar Nora îl apucă de braț. Arătând spre Robert, îi spuse:

– Domnule, el este omul care a provocat incendiul. El este vinovatul!

Robert se întoarse pe călcâie și o luă la fugă, însă picioarele îi erau slăbite din pricina rănii, așa că se prăbuși pe pavaj. Polițistul reuși să îl ridice cu ușurință.

– El, domnișoară?

– Tu nu trebuia să fii aici! urlă Robert. Numai el. El trebuia să moară, Nora! Apoi totul ar fi redevenit cum era pe vremuri.

Ea închise ochii. Cuvintele lui i se împlântară în piept ca un pumnal. Provocase toate distrugerile, toată groaza și moartea ca să-l ucidă pe Julius, în speranța că aveau să se împace? Era prea groaznic ca să înțeleagă. Ce se întâmplase cu poetul dulce de care fusese îndrăgostită luni întregi? Cum să fie în stare de un asemenea lucru?

Polițistul îl târî pe Robert, în vreme ce alt ofițer se apropie de Julius.

– Domnule Hatcher, avem nevoie de o declarație.

– Desigur, dar numai după ce se stinge focul și se face tot ce se poate aici. Unde îi duceți pe răniți?

– La hotelul din colț, domnule.

– Știm câte vieți s-au pierdut?

– Încă nu, domnule. O să ne ia ceva timp înainte să stabilim clar.

Julius oftă și, după ce strânse mâna ofițerului și îi promise că avea să meargă la hotel, își puse mâna pe obrazul Norei.

– De ce nu te duci acasă ca să te odihnești puțin? Pare că o să fie o noapte lungă.

– Nici nu mă gândesc. Nu te mai pierd din ochi!

Pieptul lui fu zguduit de un chicot.

– Asta o să fie greu de explicat când va trebui să mă duc acasă ca să mă odihnesc și eu.

– O logodnică are voie să își vadă viitorul soț rănit ajuns acasă și băgat în pat.

O sprânceană de culoarea nisipului se arcui în sus.

– Chiar așa? Așadar, încă ești logodnica mea?

– Ai vorbit serios în teatru, înainte să pleci?

– Eu nu vorbesc niciodată aiurea. Știi, omul valorează cât valorează cuvântul lui.

– O s-o spui din nou?

El se apropie de urechea ei.

– Te iubesc, milady. Îmi pare rău că mi-a luat atâta vreme să o spun.

Pe Nora o cuprinse un fior, o reacție înnebunitor de nepotrivită, date fiind circumstanțele sumbre din jurul lor, dar era o reacție pe care nu putea să o controleze. Și totuși, el o mai lăsase să plece. Cum putea fi sigur?

– Când ți-ai dat seama?

– Cred că știam de o vreme, dar n-am mai putut să neg când încercam să înaintez prin tot iadul ăla ca să ajung la tine. Eram afară când s-a aprins focul.

Ea se gândi la mulțimea din casa scării îndreptându-se spre intrarea principală.

– Ai încercat să înaintezi prin mulțimea aia?

Expresia de pe chipul lui se îmblânzi și cercetă atent fața Norei.

– Aș umbla și prin flăcările iadului ca să te salvez.

Uitând că erau înconjurați de oameni, ea se ridică pe vârfuri și apăsă un sărut pe gura lui.

– Nora, te rog... fără asemenea gesturi până după nuntă, spuse dintr-odată mătușa Bea din spatele lor.

Speriată, Nora se întoarse spre mătușa ei, care se afla alături de unchiul James la câțiva metri depărtare. Unchiul ei îl bătu ușor pe Julius pe spate.

– Mă bucur să te văd teafăr, Hatcher. Am auzit de la șeful de batalion că stropitorile au salvat o mulțime de vieți astă-seară. Oamenii nu s-au mai panicat când au început să meargă.

– Slavă Cerului, zise Julius ușurat. Trebuie să vorbesc cu el, apoi să mă duc la hotel ca să mă văd cu poliția.

Nora îl luă de braț, încă nefiind gata să îl lase să plece.

– Vin cu tine. El dădu să se împotrivească, iar ea își ridică mâna rămasă liberă. Nu te obosi să încerci să mă convingi să nu merg!

– Dragoste, onoare și *supunere*, Nora. Cu accent pe ultima.

– Atunci e bine că încă n-am făcut jurămintele acelea, domnule Hatcher.

*

Orgasmul îl luă pe Julius prin surprindere, căci plăcerea nebună de a fi înăuntrul logodnicei lui – adevărata lui logodnică – era prea mult de suportat.

– Doamne, da, strigă el, cu răsuflarea opintită. *Nora!*

Sămânța lui se împrăștie înăuntrul ei când ea continuă să îl călărească, cu picioarele depărtate peste ale lui și cu sânii tresăltând, cuprinsă ea însăși de eliberare cu câteva secunde înainte. El scrâșni din dinți și gemu, copleșit de simțuri.

Când se opri din tremurat, ea se prăbuși peste pieptul lui. El îi mângâie spatele transpirat, mădularul pe jumătate întărit încă fiind adâncit în căldura ei.

– N-o să mă satur niciodată de asta. Nici măcar când o să fim bătrâni și neputincioși.

– Bine, pentru că se prea poate să-mi doresc *asta* cel puțin o dată pe zi.

– Orice dorește milady, spuse el și o sărută pe creștet.

Era epuizat. Rămăseseră până târziu ca să-i ajute pe cei răniți și notându-le numele lor ca să reunească familiile. Nora îl surprinsese – fusese altruistă și neobosită în eforturile ei de a ajuta. Aflase de curajul ei din timpul incendiului, când îi îndrumase pe cei blocați pe scările principale spre scara de incendiu și o iubise și mai mult. Doamna lui curajoasă.

În cele din urmă, celor de la poliție li se făcuseră milă de cei doi și promiseseră că aveau să vină să îi ia declarație lui Julius a doua zi. Poliția și divizia de pompieri încă puneau totul cap la cap, dar se părea că numărul victimelor avea să rămână scăzut. Aproape toți clienții reușiseră să iasă folosind scările de incendiu, iar balconul fusese doar pe jumătate plin.

Nora confirmase poliției identitatea lui Robert și le oferise o scurtă descriere a ultimelor evenimente. Robert fusese arestat și luat, strigându-și în permanență nevinovăția.

În primele ore ale dimineții, Julius și Nora reveniseră acasă la el, iar Nora se strecurase înăuntru pentru că el avea nevoie de ajutor ca să-și îngrijească glezna. Nu era chiar așa, dar cine era el ca să se plângă?

După o baie în care își spălară ororile nopții, ajunseră în pat, goi, recunoscători că erau în viață și împreună. Julius nu avea nici

o îndoială că James Cortland avea să fie la ușa lui la prima oară a dimineții, trăgând după el un judecător de pace.

Ceea ce era în regulă pentru Julius. Cu cât se căsătorea mai repede cu Nora, cu atât o avea mai curând alături de el în fiecare zi.

– Te măriți cu mine? se auzi el întrebând.

Ea oftă cu un aer dramatic și își răsfiră degetele pe clavicula lui.

– Bănuiesc că trebuie să o fac. Altfel, cum o să mai ții tu fruntea sus în societate?

Pieptul îi fu cuprins de fericire și îl învălui o senzație de căldură.

– Mulțumesc pentru nobilul sacrificiu!

– Cu cea mai mare plăcere. Și, doar ca să nu existe vreo neînțelegere mai târziu, n-am de gând să mă supun.

El chicoti și căscă.

– Nici nu mă așteptam la mai mult din partea ta.

Ea rămase tăcută vreme îndelungată.

– De ce nu mi-am dat seama că Robert avea... partea asta întunecată înăuntrul lui?

– Greu de spus. E posibil ca nici el să nu fi știut până ce n-a ieșit la suprafață.

– Nu pot să înțeleg. Am fost pe cale să mă mărit cu el, cu un bărbat care tocmai a incendiat un teatru. În noaptea asta, *au murit* oameni pentru că eu m-am despărțit de el.

– Din cauza *lui*, Nora. El o trase mai aproape. Oamenii au murit din cauza alegerilor lui, nu ale tale. Nu ai nici o vină pentru cele întâmplate. Numai Robert este responsabil.

– Dacă este adevărat, atunci de ce ai oferit câte o mică avere tuturor celor douăzeci și una de familii care au pierdut pe cineva drag în incendiu?

Douăzeci și una de familii se schimbaseră pentru totdeauna. Cei morți fuseseră clienți prea bătrâni ca să țină pasul cu mulțimea, călcați sau zdrobiți în picioare, apoi asfixiați de fum, pentru că se prăbușiseră la pământ. Toate acestea, pentru că Julius îl subestimase pe Robert. Fusese prea ocupat să o seducă pe Nora ca să se concentreze la aflarea celui vinovat pentru incendierea grajdurilor. Dacă și-ar fi dat seama mai devreme, poate că tragedia din seara aceea ar fi fost împiedicată.

– Pentru că pot. Este un mic gest de bunătate în timpul unei tragedii prin care nici o familie nu ar trebui să treacă. Și am de gând să iau măsuri ca alte teatre să instituie măsuri de siguranță ca să prevină asemenea lucruri.

– Poliția și divizüle de pompieri au zis că teatrul nu avea probleme, spuse ea încet.

– Îmi dau seama de asta, dar sunt îmbunătățiri care ar putea să ajute. De exemplu, să pui semne de ieșire în locuri ușor vizibile și bine luminate în întuneric.

– O să reconstruiești Athena?

Nu se gândise la asta.

– Poate, doar ca să mă asigur că se reface cum trebuie. Dacă soția mea este de acord cu ideea asta, bineînțeles.

– Ar putea să fie de acord dacă îndatoririle de soț nu sunt sacrificate din cauza asta.

– Doamne ferește, spuse el și îi cuprinse sânul în mână, degetele frecându-i sfârcul și ciupind.

Ea gemu, iar căldura îi cuprinse vintrele. „Doamne, femeia asta!" Promit să iau în serios îndatoririle de soț!

– Chiar dacă n-ai vrut niciodată să fii soț?

– Oamenii se schimbă. Situațiile se schimbă, spuse el, amintindu-și cuvintele spuse cu zile înainte. Și dacă nu reușesc, măcar o să te am alături de mine... Pentru că nu te mai las să pleci.

Ea era tot ce avea el nevoie, până la sfârșitul zilelor. Pentru ea, chiar renunțase la ideea de răzbunare. În vreme ce Pendleton plătise pe bună dreptate pentru faptele lui, James Cortland nu merita să fie distrus. Ba, mai mult, Julius nu voia să o rănească pe Nora distrugându-l pe unchiul ei.

Ea îi sărută barba, apoi îl mușcă ușor. Senzația explodă înăuntrul lui ca un șoc electric, iar șoldurile i se cutremurară. Ea chicoti.

– Atunci îmi cer scuze că ți-am năruit planul de a-ți petrece viața singur.

– N-am vrut niciodată să fiu singur, spuse el, deși amândoi știau că era o minciună.

Ea se retrase și se uită la el.

– Dacă este adevărat, atunci de ce ți-ai construit un castel?

El o rostogoli pe spate și se ridică peste ea.

– Poate că așteptam să vină o prințesă și să mă salveze.

Capitolul 21

O bătaie în ușă o trezi pe Nora. Unde se afla? Un bărbat gol era încolăcit în jurul ei, brațele lui strângând-o aproape și în somn. Oh, da! *Julius*. Ea se mișcă și îl înghionti.

– Julius, trezește-te! Este cineva la ușă!

– Poftim?

Frumoșii lui ochi albaștri se deschiseră, dezorientați după somn.

– Bate cineva.

El înălță capul.

– Pleacă! strigă el.

– Domnule, un cuvânt, vă rog!

Era Weaver, valetul lui Julius.

Nora se întinse și se uită la ceasul de pe poliță. Era deja 9.30. O senzație de panică năvăli în inima Norei. Nu avusese de gând să doarmă atât de mult. Își amintea că ultima dată plănuise să închidă ochii câteva minute înainte să se strecoare acasă, spre reședința unchiului ei.

– Oh, Doamne, Julius. Trezește-te!

Ea dădu să se ridice, iar el îi puse o mână pe umăr.

– Nu te mișca! Lasă-mă să văd ce vrea.

El se întoarse, apoi corpul lui lung și ușor se ridică din pat. Complet și splendid de gol, se îndreptă spre ușă. După ce se asigură că Nora era acoperită corespunzător, întredeschise ușa din lemn. Ea nu reușea să audă cuvintele pe care le schimbau, dar văzu cum umerii lui Julius se încordează.

– Aici? Acum?

– Într-adevăr, domnule.

– Coborâm în zece minute.

Julius închise ușa și veni pe partea de pat a Norei. Ea încercă să nu se uite lung la pielea lui dezgolită, dar nu era ușor. Bărbatul acela era absolut extraordinar! Totuși, expresia de pe chipul lui o făcu să se ridice și să își strângă așternutul la piept.

– Cine este aici? Unchiul meu?

– Nu, tatăl tău.

Urechile Norei începură să țiuie. Se clătină. Tatăl... ei. Acolo? În acea clipă?

– Hei, ușurel. Julius o prinse de umeri. Respiră, Nora! Te rog, trage adânc aer în piept!

Ea trase aer în piept, gura ei deschizându-se asemenea unui pește pe albia uscată a unui râu. Julius se așeză pe colțul patului și îi cuprinse obrazul cu mâna. Expresia lui serioasă nu reflecta groaza care se zvârcolea înăuntrul ei.

– O să fie bine, îi spuse el. Fii calmă!

– Ție îți este ușor să vorbești, își dădu ea ochii peste cap. El... el o să știe că noi...

Ea făcu un semn spre pat.

– Da, o să știe. Gura lui se arcui într-un zâmbet. Ceva îmi spune că tatăl tău nu este un prost.

– Oh, Doamne! Ea își lipi fruntea de umărul lui. L-am dezamăgit din nou.

Mâna lui se mișcă blând de sus în jos pe spatele ei.

– În situația asta, nu cred că pe tine o să fie cel mai supărat.

Ea trase adânc aer în piept, de parcă se întâmplase ceva și mai deprimant.

– Și dacă nu este de acord?

– Chiar crezi că asta m-ar putea opri? N-am nevoie de consimțământul lui ca să mă însor cu tine, Nora. Nu are nici o putere asupra mea și sunt perfect capabil să îi fac față. El se mișcă și o privi în ochi. Nu o să renunț la tine. Mă auzi?

Ea încuviință din cap și îl sărută iute.

– Nici eu nu o să renunț la tine.

– Atunci s-a rezolvat. Ne îmbrăcăm și mergem să-l înfruntăm.

– Împreună? Poate că ar trehui să cobor eu mai întâi...

– În nici un caz. Buzele lui se încordară într-o linie nefericită. Ne ducem împreună în gura lupului. Acum, ridică-te să te ajut să te îmbraci.

Păstrară tăcerea câtă vreme se îmbrăcară. Julius fusese atât de grijuliu, încât trimisese pe cineva să îi aducă o rochie curată de la slujnica ei, căci hainele pe care le purtase miroseau a funingine și a fum. Măcar urma să-și înfrunte tatăl cu o urmă de demnitate.

„Te-a prins în flagrant delict *din nou."*

Din fericire, avea să fie ultima dată. Nu credea că mai putea să suporte altă umilință.

Tremurând, se agăță de Julius când traversară coridoarele. Totuși, Julius nu slăbi strânsoarea nici măcar o clipă, rămânând calm și hotărât. Parcă la fiecare pas îi spunea să nu își facă griji.

Contele se ridică atunci când ei intrară în salonul intim. Părea neîndurător cu părul lui argintiu îndepărtat de pe frunte și cu gura arcuită în jos într-o grimasă. Ochii lui nu ratară nimic în timp ce o scrută din priviri pe Nora: părul prins în grabă, rochia de zi proaspăt călcată. Miji ochii spre locul în care Nora se agăța de brațul lui Julius.

Julius îi dădu drumul, dar nu se mișcă de lângă ea. Făcu o plecăciune elegantă:

– Milord, eu sunt Julius Hatcher.

Ochii tatălui ei se aprinseră, și Nora înghiți în sec.

– Bună, tată.

El nu spuse nimic, pur și simplu înaintă, picioarele lui lungi înghițind distanța până ce ajunse înaintea lor. Fără să o ia în seamă pe Nora, i se adresă lui Julius.

– Ai de gând să te însori cu fiica mea?

– Da, am.

Tatăl ei îi întinse mâna.

– Ăsta a fost răspunsul corect. Am încredere că rapiditatea în această situație nu o să fie o problemă.

Julius prinse iute mâna contelui.

– Nici măcar o secundă, milord.

Fără doar și poate, tatăl ei era un om foarte pragmatic. Acum strângea voturi în Camera Lorzilor sau discuta despre viitorul fiicei lui?

– Nu ești supărat? întrebă ea confuză.

El se întoarse spre ea pentru prima dată.

– Sunt furios... dar sunt și ușurat.

– Nu înțeleg.

Ea se uită la Julius, dar îl văzu la fel de confuz.

– Hatcher, pot să rămân o clipă singur cu fiica mea?

– Desigur. Julius se aplecă să o sărute pe obraz. O să fiu în birou dacă ai nevoie de mine.

Cei doi bărbați își strânseră mâna încă o dată, iar ea privi agitată cum iese Julius. Emoțiile i se zvârcoliră în pântec când își înfruntă tatăl singură.

– Ne așezăm? El făcu un gest spre canapea. Mă tem că încă nu mi-am revenit complet.

– Când ai ajuns? întrebă ea în vreme ce se așezară.

– Ieri după-amiază. A fost un mare șoc să aflu că singurul meu copil a fost cât pe ce să își piardă viața dintr-un teatru în flăcări. Cred că mi-am pierdut mai mulți ani din viață.

Își făcuse griji pentru ea? Omul care o trimisese de acasă ca să își găsească soț în altă țară?

– Înțeleg că nu mă crezi. El oftă. Honoria, îmi dau seama că noi doi n-am fost întotdeauna apropiați, o situație pentru care, fără îndoială, eu sunt de vină. Mătușa ta crede că faptele tale din ultimul an au fost menite să-mi atragă atenția, în bine sau în rău. El ridică din umeri. Poate că așa este, dar regret că te-am făcut să te îndoiești vreodată de afecțiunea mea pentru tine. Nu o spun deseori, dar eu chiar te iubesc, să știi.

Ea închise ochii pentru o clipă, sorbindu-i cuvintele. Nu își dăduse seama câtă nevoie avusese să le audă.

– Atunci de ce m-ai trimis de acasă?

– Știi de ce. Ai fost prinsă cu băiatul ăla de față cu șase oameni importanți din societatea londoneză. Ce era să fac? Singura șansă pe care o aveam ca să-ți salvăm reputația era să te trimit cât mai repede departe de scandal. New Yorkul părea cel mai logic loc, mătușa ta fiind aici.

– Deci mă protejai, nu încercai să scapi de mine?

El încremeni și ridică din sprâncene.

– Să scap de tine? Doamne, Dumnezeule, nu! Am crezut că o să iei timpul petrecut la New York ca pe o mare aventură. Ai fost întotdeauna atât de independentă!

– O mare aventură care să mă conducă la altar.

– Da, așa speram. Pe lângă evitarea scandalului, am crezut că aici o să-ți găsești nestingherită un soț, un bărbat care să te iubească și să te facă fericită. Și trebuie să spun că Hatcher este o alegere excelentă.

– Ești de acord cu el? Credeam că...

„Credeam că o să-l urăști."

– A avut o reputație atât de scandaloasă încât să-ți sperie tatăl și să te aducă acasă? încheie el și își ridică bărbia în felul lui academic atât de cunoscut. Hatcher nu este atât de scandalos precum crede toată lumea. Omul a primit câteva lovituri în viață și totuși uite

unde a ajuns. El făcu un gest spre încăpere, spre conacul măreț. Loial peste măsură, un geniu la bursă și, pe deasupra, inteligent. Chiar dacă nu vedeam felul în care se uita la tine acum câteva clipe, tot aș fi știut că sunteți perfecți unul pentru altul.

– Deci știai despre Julius? Despre planul meu de a fi chemată acasă?

– Am știut de la bun început. El chicoti când îi văzu expresia. Doar nu crezi că nu eram la curent cu tot ce faci la New York, nu? Poate că mătușa ta este exact ca tine, dar asta o face să fie spioana perfectă.

Spioană! Nora rămase cu gura căscată.

– Ai pus-o pe mătușa Bea să mă spioneze?

– Da, un rol pe care și l-a asumat, trebuie să spun. Femeia putea să aibă o carieră strălucită în slujba Coroanei... Acum să nu te superi pe ea. Mi-a spus tot ce făceai la rugămintea mea.

– Ea mi-a spus că n-ai întrebat de mine.

El o lovi ușor pe mâna care se odihnea pe canapea... O demonstrație uluitoare de emoție din partea lui.

– Am rugat-o să păstreze secretă implicarea mea. Știam că o să te enerveze să știi că-mi bag nasul în treburile tale.

Întreaga discuție o ameți. I se ascunseseră atâtea lucruri!

– Și totuși, te-ai băgat când ai încercat să-i oferi bani lui Robert ca să stea departe de mine.

– Într-adevăr, așa am făcut și aș face-o din nou cu mare bucurie. După ce ai plecat, am aflat lucruri neplăcute despre băiatul ăsta și am început să-mi fac griji. A crescut într-un orfelinat, știi, iar acolo a tot avut probleme de comportament de-a lungul anilor. L-au lăsat să revină ca să stea cu ochii pe el, să îl aducă pe calea cea bună. Înțelegi?

Ea încuviință din cap. Noutățile nu erau chiar surprinzătoare după evenimentele ultimei după-amiezi.

– El este responsabil pentru incendierea teatrului lui Julius.

– Am citit și eu. Este o tragedie îngrozitoare și în parte mă simt vinovat. Nu l-am supravegheat îndeajuns de bine și a dispărut. Totuși, mătușa ta m-a asigurat că Robert n-a fost văzut prin New York și că erai fericită cu Hatcher, așa că m-am îmbarcat pe primul vas, fără să avertizez pe nimeni în privința posibilului pericol. Nu m-am gândit niciodată ca s-ar putea întâmpla așa ceva.

O bătaie în ușă se auzi cu o clipă înainte ca Julius să își bage capul înăuntru.

– Toate bune?

– Da, îi spuse Nora, mișcată că venise să vadă ce face.

Tatăl ei o luă de braț și se ridicară.

– Trebuie să mă duc la hotel și să trimit niște telegrame. Ne vedem mai pe seară.

– Pe seară? întrebă Nora cu o privire aruncată spre Julius. Ce se întâmpla în seara aceea?

– Pentru nuntă. Contele se aplecă să o sărute pe obraz. Îmi pasă în continuare de reputația ta, să știi. Se îndreptă cu pași mari spre ușă, punându-și între timp mănușile. Discutăm mai târziu termenii, Hatcher?

– Da, domnule.

Cu o ultimă încuviințare din cap, contele se făcu nevăzut și îi lăsă singuri pe Nora și pe Julius. El se apropie, își așeză mâinile pe umerii ei și o sărută pe gură.

– Cum te simți?

Ea zâmbi, cu un surâs larg întins pe toată fața.

– Abia aștept să vină seara!

Epilog

Septembrie 1890

În cele din urmă, se căsătoriră de două ori.

Prima dată în după-amiaza după sosirea tatălui ei, când se căsătoriră oficial doar în prezența contelui, a lui Frank Tripp, a mătușii și unchiului Norei. Julius fusese atât de sigur, de ferm, cu vocea atât de limpede și de puternică în timp ce jură să o iubească până ce moartea avea să îi despartă! Norei îi venea să plângă numai când își amintea momentul.

Iar acum, în fața întregii societăți newyorkeze, se căsătoreau în biserica Sf. Bartolomeu de pe Madisson Avenue. Mulțimea se aliniase pe stradă, dornică să îi vadă pe petrecărețul mire și pe mireasa lui englezoaică. Totuși, numai cei prezenți la prima ceremonie știau că era a doua nuntă.

Nora se aplecă spre locul în care soțul ei stătea pe scaun, relaxat, în timp ce privea petrecerea de nuntă.

– Mai spune-mi o dată de ce era nevoie de a doua nuntă.

Ochii strălucitori și albaștri îi întâlniră pe ai ei, cu urma unui zâmbet arcuindu-i gura păcătoasă.

– Nu permit să ratezi o nuntă așa cum se cuvine doar pentru că m-am băgat pe sub fusta ta la un minut după ce ne-am cunoscut.

– Sunt foarte recunoscătoare că te-ai băgat pe sub fusta mea, murmură ea și își lipi piciorul de al lui pe sub masă. Sper că o să te bagi din nou de îndată ce te prind singur.

– Asta o să se întâmple mai devreme decât crezi dacă mai continui așa, doamnă Hatcher.

Piciorul ei alunecă mai sus, atingându-i coapsa.

– Promiți?

El înghiți în sec și coborî scurt pleoapele ca să își ascundă privirea.

– Poartă-te frumos, Nora! Vreau să te bucuri că ești în centrul atenției azi. Să sărbătorești cu tot New Yorkul, așa cum se cuvine pentru fiica unui conte.

Oh, iar asta?

– N-am nevoie de fanfară. La drept vorbind, cred că *tu* ești cel care și-a dorit să organizeze nunta și recepția asta revoltătoare.

– Îmi plac petrecerile frumoase.

Păcătosul îi aruncă un rânjet. Nora se cutremură, simțind nevoia de a-l avea în toți porii. Avea să se termine vreodată recepția?

Locuiseră separat toată vara, la insistențele mătușii ei. Mătușa Bea spuse că nimeni nu știa despre nuntă și aparențele trebuiau păstrate, chiar și în New York. Din aprilie, tot ce reușiseră să obțină fuseseră orele furate într-un iureș nebunesc ca să se atingă și să se simtă, cufundați în plăcere înainte să revină la șarada unui cuplu logodit.

Dar ultima săptămână fusese chinuitoare. Oaspeții veniți la nuntă și pregătirile îi împiedicaseră să se întâlnească.

– Julius, fie-ți milă de mireasa ta! Nu te-am văzut și nu te-am mai atins de șase zile. Mi-ai lipsit.

Foindu-se, el își apropie gura de urechea ei.

– M-am întărit încă din clipa în care ai pășit pe coridor. Nu cred că reușesc fără să mă fac de râs.

– Aici erați!

Nora își îndepărtă brusc capul de soțul ei când o zări pe mătușa Bea lângă ei, cu unchiul James alături. Cuplul părea foarte vesel.

– Bună, spuse Nora. Vă distrați?

– Este incredibil, spuse mătușa ei. Absolut exagerat. Șanțul plin cu trandafiri englezești, imensa sculptură a castelului în gheață, distracțiile din aproape fiecare încăpere, domnul Louis Sherry prezent aici ca să se ocupe de mâncare! Doamne Sfinte, o să se vorbească *ani întregi* despre nunta asta!

Gura lui Julius se arcui într-o expresie pe care Nora o înțelese ca fiind de mulțumire. Soțul ei își dorise să demonstreze ceva în ziua aceea. Și reușise să o facă.

Trei femei se apropiară. Mama și surorile lui Julius. Două dintre ele păreau foarte nefericite.

– Julius, cred că o să ne întoarcem la hotel, îi spuse mama lui. Este prea...

Nora își drese glasul cu subînțeles, surprinzând privirea doamnei Hatcher, iar bătrâna clipi, cumpănindu-și comentariul.

– Este prea târziu pentru noi.

Era ora 4 după-amiaza.

Totuși, Nora trebuia să îi acorde credit doamnei Hatcher pentru că încerca să menajeze sentimentele fiului ei. Era un început. Julius se ridică și o luă de braț.

– Desigur. Nora, le conduc la trăsură...

– Julius, nu e mai bine să le conduc eu? Tu te ocupi de alte lucruri pe aici și ne vedem în turn.

Nările lui se lărgiră ușor și încuviință din cap.

– O să fiu acolo.

Nora își ceru scuze de la mătușa și unchiul ei, în vreme ce Julius își luă rămas-bun de la familia lui. Apoi Nora le conduse pe doamnele Hatcher prin casă, spre intrarea principală. Ea încuviință din cap și își salută oaspeții pe măsură ce înaintau, refuzând pahare de șampanie care i se ofereau din toate părțile. Un lacheu se duse iute să cheme trăsura lui Julius și le lăsă pe cele patru femei singure.

Nora își încrucișă brațele la piept.

– Am încredere că ne înțelegem, nu?

Ea se uită lung la fiecare în parte.

– Fără critici și nemulțumiri în prezența lui, spuse Agatha. Am înțeles.

– Foarte bine. Pentru că, dacă vreuna dintre voi încalcă promisiunea, o să mă văd obligată să o încalc și eu pe a mea.

Mai devreme, în vara aceea, Nora făcuse ceva cercetări discrete în viețile celor două femei Hatcher din Albany. Se dovedise că deveniseră prietene cu un preot de-al locului, care exploatase în ultimii ani convingerile religioase zeloase ale doamnei Hatcher și singurătatea Agathei. Le încasase banii – de fapt, banii lui Julius –, convingându-le că erau malefici. Le convinsese să lase garda jos și să doneze banii bisericii. Chiar o atrăsese pe Agatha într-o relație.

Folosindu-se de statutul ei, o mare donație și de mintea ascuțită a domnului Frank Tripp, Nora reușise să facă în așa fel încât preotului să i se dea o parohie mică în India. Promisese că avea să țină secretul față de soțul ei atâta vreme cât doamna Hatcher și Agatha se purtau politicos și respectuos cu el. Dacă nu, Julius vindea casa din Albany și nu mai primeau bani sau ajutor niciodată. Femeile fuseseră numaidecât de acord.

Nu putea să repare relația unei mame cu fiul ei, dar putea să încerce să-i împiedice să se rănească unul pe celălalt în viitor.

Trăsura sosi, și Nora își luă rămas-bun. Răsuflă ușurată, dornică să se ducă în turn, la soțul ei. Nici nu se mai deranjă să își schimbe elaborata rochie de mireasă Worth.

Aripa estică fusese închisă pentru musafiri, deci coridoarele erau pustii când Nora își ridică fustele și o luă în grabă peste covoare. Deschise ușa și începu să urce scările care duceau în turn. Erau... petale pe trepte. Petale de trandafir roz, exact ca florile care umpleau șanțul. Cu cât urca mai mult, cu atât apăreau mai multe petale. Soțul ei, surprinzător de romantic! Își mușcă nerăbdătoare buza, iar inima îi bătea nebunește cu fiecare pas pe care îl făcea.

În capul scărilor, petalele continuau într-o linie de-a lungul podelei, până la locul de la fereastră, unde o aștepta un bărbat chipeș, foarte dezbrăcat, foarte excitat.

Continuase linia petalelor până pe abdomenul lui plat.

Ea se apropie de locul de la geam și coborî cu venerație privirea spre ospățul de frumusețe bărbătească desfășurată în fața ei. Picioare lungi, mușchi zvelți, firișoare de păr deschis și aspru pe pielea lui... Îi lăsă gura apă la priveliștea aceea și simți o dorință aprigă și puternică în pântecul ei.

Deși se putea să fie cel mai frumos bărbat pe care îl cunoștea, nu acela era motivul pentru care îl iubea. Erau o sută de detalii care îl făceau pe bărbatul acesta absolut unic, absolut perfect pentru ea. Nora se aplecă să ia o petală și o trecu ușor peste pieptul lui.

– Subtil.

El tresări, și pielea i se înfioră sub atingerea petalei.

– Mă gândeam eu.

– Te iubesc, om nebunatic și generos ce ești!

Devenind serios, el îi apucă mâna de pe piept și i-o ținu lipită pe pielea caldă.

– Nu mi-am dorit niciodată să regreți că te măriți cu mine. Meriți să ai nunta la care visează orice fată.

Ea clătină din cap.

– Eu n-am visat niciodată la o nuntă. Asta n-a contat niciodată pentru mine. Am visat la un soț, unul care să fie bun și inteligent. Decent. Cineva care să mă facă să râd.

– Și frumos.

– Și frumos, încuviință ea cu un chicotit. Eu am toate aceste lucruri. Asta este tot ce-mi trebuie... *Tu* ești ce-mi trebuie.

– Mă faci să mă simt smerit, doamnă Hatcher. Te iubesc și o să mă însor cu tine de câte ori vrei. Atâta vreme cât rămâi a mea.

– Sunt a ta, deși chiar îmi doresc ca mirele să continue noaptea nunții.

Deodată, se ridică și o înșfăcă, coborând-o până când spatele îi fu lipit de locul de la fereastră, cu picioarele peste coapsele lui. Ea se încruntă.

– Ce faci? Mai întâi ajută-mă să-mi dau rochia jos.

– Nu încă, dragostea mea. Am avut mai devreme niște discuții despre fustele tale. El se apucă să înlăture straturile de mătase de pe picioarele ei, descoperind-o puțin câte puțin. Cred că trebuie să respect o promisiune.

Mulțumiri

Am fost mult timp fascinată de opulența, excesul și bogăția elitei Gilded Age. Nimic nu era prea scandalos sau prea costisitor pentru acest grup select care găzduia evenimente cum nici nu reușeam să-mi închipui. De exemplu, petrecerea călare chiar a avut loc la restaurantul Sherry's în 1903. (Căutați fotografia pe internet, este ilară.)

Seria „Cei Patru Sute" se referă la cei patru sute de membri ai înaltei societăți din New York, așa cum a decis Ward McAllister, complice al doamnei Astor. Se presupunea că era numărul de persoane pe care putea să îl găzduiască sala de bal a doamnei Astor.

Această carte nu ar fi apărut fără îndrumarea și sprijinul atâtor oameni. Îi mulțumesc Tessei Woodward, fără de care această carte nu ar fi existat. Îi sunt foarte recunoscătoare pentru sfaturile, ideile și iubirea oferite în această perioadă. De asemenea, mulțumesc întregii echipe Avon Books că a păstorit apariția acestei cărți în lume și pentru că ea a ajuns în mâinile cititorilor.

Laurei Bradford, care nu îndulcește nimic și o iubesc pentru asta. Pentru Michele, Dora și Julie, recunoștința mea eternă pentru râsetele, discuțiile lungi și sfaturi. De asemenea, lui Janet, Mariei, lui RoseAnn și Tinei pentru susținere. Îi mulțumesc lui Lin... Sunt atât de norocoasă să te am în viața mea! Și le mulțumesc celor de la Gilded Lilies, care îmi împărtășesc zilnic entuziasmul și fascinația pentru Gilded Age.

Pentru soțul, fiicele, părinții și familia mea, care mă susțin la nesfârșit și fac posibilă cariera mea de scriitoare. Vă iubesc pe toți!

În cele din urmă, le mulțumesc cititorilor! Vă mulțumesc pentru că susțineți cărțile romantice și că îmi oferiți privilegiul de a crea aceste personaje pentru voi. Chiar este cea mai bună slujbă din lume.